

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ДЕЦЕМБАР 2001. ГОДИНЕ
ГОДИНА XII, БРОЈ 1669

**ХАГ СЕ СЕЛИ
У САРАЈЕВО
А ЦРВЕНЕ
БЕРЕТКЕ У ХАГ**

**ПАЦИФИКАЦИЈА
ВОЈСКЕ
ЈУГОСЛАВИЈЕ**

**ВОЈВОЂАНСКА
ВРЕЋА
АУТОНОМАШКОГ
СТРЕСА**

**ФЕУДАЛНИ
ПОСЕД – ИНЂИЈА**

ЦРВЕНКАПИЦА НИЈЕ НАИВНА

СРПСКИ РАДИКАЛИ НА ИНТЕРНЕТУ!

Пут до истине иде преко

WWW.SRS.ORG.YU

**Српска
радикална
странка**

*Памет, знање и поштење!
Мудрост, храброст, поверење!*

Обећавали су реформе и демократију, добили смо прогоне и хапшења. О томе неки ћуте. Рекли су да ћемо боље живети, удесетостручили су порезе и цене. Живот обичног човека постаје неподношљив. За само неколико недеља интернет презентација Српске радикалне странке постала је најпосећенија у односу на све друге политичке странке. Путем интернет презентације Српска радикална странка сваког дана издаје саопштења за јавност, а сваког петка преноси комплетан садржај конференције за новинаре председника Странке, др Војислава Шешеља.

САБРАНА ДЕЛА ЛАЗЕ М. КОСТИЋА У ДЕСЕТ ТОМОВА У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

**КЊИГЕ СУ У
ТВРДОМ
ПОВЕЗУ СА
ЗЛАТОТИСКОМ**

**КЊИГЕ МОЖЕТЕ КУПИТИ ПО ЦЕНИ ОД 1000 ДИНАРА ПО ПРИМЕРКУ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, Трг победе 3, Земун
Све информације на телефон: 011/316-46-21**

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

Оснивач и издавач
др Војислав Шешелъ

Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић

**Заменик главног
и одговорног уредника**
Марина Рагуш

Број припремили
Јасна Олујић Радовановић
Огњен Михаиловић

**Техничко уређење
и компјутерски прелом**
Сања Радовановић

Лектор
Весна Арсић

Председник Издавачког савета
Др Ђорђе Николић

**Заменик председника
Издавачког савета**
др Бранко Надовеза

Издавачки савет
др Војислав Шешелъ,
Томислав Николић,
др Никола Поплашен,
Маја Гојковић,

мр Небојша Величковић,
Александар Вучић,
Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Ратко Гонди,
Момир Војводић, Стево
Драгишић, Драгољуб
Стаменковић, Гордана
Поп-Лазичић, Лука Митровић,
др Бранислав Блажић

Штампа

„Етикета”, 20 октобра 2,
11307 Болеч, 011/ 806-30-28

Штампарију

Мирослав Драмлић

Редакција прима пошту на адресу
„Велика Србија”

Трг победе 3, 11080 Земун

Рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104, од 5. јуна 1991. године

АФЕРА:

ЦЕЛА ИНЂИЈА

ЈОЛИЋЕВ ФЕУД 2

АКТУЕЛНО:

ПОЗАДИНА ПОБУНЕ

ЦРВЕНИХ БЕРЕТКИ 6

ХАГ:

НЕПРАВДА

СЕ СЕЛИ У САРАЈЕВО 10

ВОЈВОДИНА:

ВРЕЋА

АУТОНОМАШКОГ СТРЕСА 12

ВОЈСКА ЈУГОСЛАВИЈЕ:

ПЛАНСКА

ПАЦИФИКАЦИЈА 21

ПРОЦВАТ ДЕМОКРАТИЈЕ:

ХОМОСЕКСУАЛЦИ

У СРБИЈИ 47

КРАВЉЕ ЛУДИЛО:

ЗАРАЗА

У СЛОВЕНИЈИ 53

ЗЕМУНСКЕ РАЗГЛЕДНИЦЕ:

ЗЕМУН

ИЗНАД ЗЕМУНА 60

ЦЕНА ОГЛАСА ЗА ИЗДАЊА У 100.000 ПРИМЕРАКА:

- последња колорна страна корица 100.000 динара;
  - унутрашња колорна страна корица 80.000 динара;
  - унутрашња новинска страна 60.000 динара;
  - 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара;
  - 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара;
- На наведене износе додати порез на промет.

ИНЂИЈА: АФЕРА ЧИЛИ СУ ГЛАВНИ АКТЕРИ
ДРАГАН ВЕСЕЛИНОВ, МАРЈАН РИСТИЧЕВИЋ И ЖИВАН ЈОЈИЋ

ЦЕЛА ИНЂИЈА

ЈОЈИЋЕВ ФЕУД

Најбогатији човек Инђије Живан Јојић, власник предузећа „Бразда КООП“ је класичан пример новокомпонованог српског богаташа, који никад не би успео да нема везе у свим видовима власти, како локалне, тако и на највишем нивоу. И у свим временима, наравно. Прво је успешно сарађивао са Драгутином Зеленовићем, па Радоманом Божовићем, а сада је на ред дошао Драган Веселинов. Курир за везу између Веселинова и Јојића је народни посланик скупштине Србије Марјан Ристичевић

Мала је Србија, мали Срем, а још мања Инђија, па се ништа, ама баш ништа, не може сакрити. Само је питање шта је за новине, а шта није. Када су главне личности једне афере истакнути чланови режима, било којег, прошлог или садашњег, ту дилеме нема. Оно што цела Инђија зна о Драгану Веселинову, посланику ДОС-а Марјану Ристичевићу и њиховом пулену, новокомпонованом богаташу из Инђије Живану Јојићу, ред је да сазна и остатак Србије. Још увек целовите, колико год се они трудили да је растуре.

Када је ова тројка у питању не ради се о једној афери, већ о гомили афера, па је праву слику о њиховим активностима могуће стећи тек кроз подужу историјат болести. А та болест је почела оног дана када су заказани избори на свим нивоима, у Србији и Југославији.

Прича прва

Одмах по расписивању избора, те 2000. године, први од функционера ДОС-а у Инђију стиже Драган Веселинов, наравно у пратњи Марјана Ристичевића. За време трајања предизборне кампање, као лично обезбеђење, Ристичевић је ангажовао два своја рођака из Нових Карловаца, Миливоја и Горана Поповића. Одмах су кренули у кампању, онако како им је наређено. У преводу на српски, почело је рекетирање. Као потенцијалног „финансијера“ Миливој Поповић је изабрао извесног вулканизера из Ковиља, ко-

јем је наредио да у одређено време, на изабраном месту на аутопуту Београд-Нови Сад, донесе велику суму немачких марака. Уместо вулканизера, Миливоја дочекује полицијска заседа, која га спроводи у новосадски истражни затвор. После осам дана истраге, Миливој Поповић (познатији као Миле) излази на слободу, али уз сазнање да СУП Нови Сад против њега покреће кривични поступак. Ипак, браћа Поповић са још већим жаром настављају „предизборне активности“, уверени више него икад да им само победа ДОС-а може помоћи. Како је време показало, били су у праву.

Прича друга

Друга сторија нам научно доказује да међу лоповима нема оног измишљеног и глорификованог поштења. На свим нивоима, тако да прича о рекетирању вулканизера може да понесе епитет најморалније, поготово када се загребе по активностима Марјана Ристичевића.

Средином септембра те исте, 2000. године, Веселинов позива Ристичевића у Београд где му уручује пропагандни материјал ДОС-а и 45.000 немачких марака које су требале бити искоришћене за пропаганду у сремским општинама Стара Пазова, Пећинци и Инђија. Те паре је добио са налогом да их уручи Горану Јешићу из Грађанског савеза, данашњем председнику СО Инђија, а који је у то време био званични координатор ДОС-а за поменуте три општине. Ристичевић

Marjan Ristićević, republički poslanik iz Koalicije Vojvodina, za GL govori o navodnom nameštaju tendera za uvoz veštačkog đubriva

Bila bi mi čast da oporezujem vlasnika Brazda-coopa

2. STRANA

није одолео искушењу, па је уместо 45.000 марака испоручио десет пута мање! Само 4.500 марака! Човек скратио само за једну нулу, па и није тако страшно, са тог аспекта.

Чак су познати и детаљи саме преваре изведене унутар досовских редова. Познато је све, од првог момента када је Ристичевић са парама и пропагандним материјалом кренуо из Београда,

до момента уручења скраћене суме. Плашећи се да све што је добио у Београду, на путу до Инђије, не заплени полиција, Ристичевић је паре и материјал дао браћи Поповић, који су га својим аутом пратили са пристojног одстојања. Пошто је пут протекао без проблема, Ристичевић и Поповић одмах по доласку у Инђију одлазе на врата Горану Јешићу, где уместо њега затичу његовог оца Марка, који их обавештава да му је син у Новом Саду. Преко мобилног телефона Горан Јешић потврђује Ристичевићу да марке може избројати његовом оцу, што је овај одмах и урадио. У скраћеној верзији, наравно. Уз присуство браће Поповић, још једном наравно. Тако да се може наслутити да није све паре баш сам узео. Било како било, није нам намера да ронимо сузе над страним парама у досовским рукама. Како су дошле, тако су и отишле.

Прича трећа

Избори се, нажалост, завршавају победом ДОС-а, Горан Јешић постаје председник општине, па се вероватно и не узбуђује превише за разлику коју није избројао његов колега. Колега Ристичевић постаје народни посланик у скупштини Србије, а Драган Веселинов министар пољопривреде. У овој тачки на сцену ступа нови лик, Живан Јојић, власник фирме „Бразда КООП“ која је регистрована у Чешкој, а уједно је и комитент „Бундес-Дојч“ банке. Угледна фирма, нема штга. Само што Инђија не мисли тако. Целом месту Јојић је познат још као референт из „Агроуније“ који се бавио вештачким ђубривом, које је, где чуда, овај комбинат куповао од његове „Бразде“. Све док „Агроунија“ није пропала. Где чуда.

Јојић у причу улази посредовањем Ристичевића који је од Веселинова добио задатак да са њим успостави пријатељске и пословне везе. Њихов први сусрет се одиграо 16. јануара 2001. године, у инђијском ресторану „Сате-

лит“, где су се на ручку нашли тачно у 15 часова. Ручак је трајао само до неких 17 часова, али се испоставило да је упркос кратком времену био веома ефикасан. Већ у фебруару, две-три недеље после ручка, Јојићева „Бразда“ добија статус ексклузивног увозника вештачког ђубрива. Са свим потребним дозволама, уредно овереним од министра пољопривреде Драгана Веселинова. Уједно, добија овлашћење за дистрибуцију вештачког ђубрива које је у нашу земљу приспело као донација јапанске владе. Радило се о количини од око 15.000 тона ђубрива типа уреја-кан.

Прича четврта

Сада је био ред на Живану Јојићу да се одужи за успешан пословни подухват, као и да учврсти новостечене пријатељске везе. Ипак, штедљив по природи, одлучио је да то уради на што безболнији, значи јефтинији начин. Као миле-

Marjan Ristićević, republički poslanik iz Koalicije Vojvodina, za GL govori o navodnom nameštaju tendera za uvoz veštačkog đubriva

Bila bi mi čast da oporezujem vlasnika Brazda-coopa

NOVI SAD – Ukoliko se dokaže da je gospodin Živan Jojić, vlasnik „Brazda-coopa“, stekao bogatstvo zahvaljujući primarnoj emisiji, biće mi čast da ga oporezujem s 80 odsto, jer je to poreska stopa, koju je najavio potpredsednik Vlade Vuk Obradović za one koji su se nelegalno obogatili, izjavio je za GL Marjan Ristićević, republički poslanik iz Koalicije Vojvodina, komentarišući špekulacije o bliskosti te stranke, a posebno njenog predsednika Dragana Veselinova, inače republičkog ministra za poljoprivredu, sa vlasnikom „Brazda-coopa“. Tom preduzeću je, inače, poveren uvoz 25.000 tona veštačkog đubriva oko čega se poslednjih nedelja podigla velika prašina, prvenstveno zbog prekoračenja optimalnih rokova za primenu „veštaka“.

Iako je sam Veselinov demantovao bilo kakve nepravilnosti u vezi s tenderom za uvoz đubriva, u Indjici se uveliko priča da se vlasnik „Brazda-coopa“, Veselinovu i njegovoj stranci svojski odužio za dobijeni posao, koji trgovci smatraju pravim – „bingom“. Indjici, koji su se javili redakciji GL, navode da je ta zavalnost iskazana u vidu novog audija, koji,

navodno, po Indjici „ovizika“ Ristićević, za koga tvrdi da je lični prijatelj Živana Jojića.

U izjavi za GL Ristićević navodi da je „u dobrim odnosima“ s Jojićem ali da audi nije dobio od njega već „od svog oca“. On kaže da je s Jojićem saradivao oko „važnih pitanja“ kao što je reprogramiranje velikih dugova šćerane u Pećincima i kombinata iz Rume.

Komentarišući navodno nameštanje tendera za uvoz veštačkog đubriva Ristićević kaže da je vlasnik „Brazda-coopa“ imao za 12,5 dolara bolju ponudu od ostalih firmi i da je od višestlane komisije dobio taj posao. Sklopljen je ugovor s Republičkom direkcijom, međutim bankarski akreditiv, prema tvrdnji Ristićevića, od današnjeg dana nije otvoren. – Zapelo je zbog interesa određenih poslovnih krugova kojima nije odgovaralo da država interveniše oko uvoza veštačkog đubriva – tvrdi Ristićević.

On je rekao da đubrivo neće stići do 15. aprila, roka koji je propisao lično ministar Veselinov, i da za to krivicu ne snosi Jojić već bankari koji nisu otvorili akreditiv.

D. K.

ник бившег режима, још од 1988. године када је почео његов вртоглави успон, Јојић је у Инђији познавао све људе који би му могли затребати, и оне из јавног живота, као и оне из полусвета, из подземља. Тако се обратио свом телохранитељу Александру Миљанићу да му пронађе, по повољној цени, аутомобил марке „Ауди“. Миљанић, којег Инђијци зову Ера, за овај посао ангажује тројку из поземља: Младена Дамјанца (Фија), Небојшу Котура (Муса) и Дејана Новића (Булица). У потрази за пленом највише среће је имао Булица, који украдени „Ауди А-4“, италијанских регистарских ознака, продаје Јојићу за само 12.000 немачких марака. Са лажним папирима извршен је технички преглед у улици Бранка Радичевића број 25, у аутомеханичарској радњи „Код Чубре“. Прву регистрацију „Ауди“ добија у инђијској полицији, и то на име Ристичевићевог оца Анђелка.

Да би порекло возила било што боље маскирано прве таблице (РУ*677-95) Ристичевић „случајно“ губи, па су му издате нове, које и данас користи (РУ*685-19).

Живан Јојић је могао рачунати на безрезервну помоћ у полицији, ако ништа друго, а оно због коинциденције. Шеф обезбеђења управне зграде „Бразде“ је рођени отац Стеве Јелића, шефа криминалистичког одељења инђијске полиције.

Срећан што је напоскон решио питање превоза, Марјан Ристичевић је са својим не баш новим, али добро очуваном „Аудијем“, 1. марта 2001. године дошао код газда Живана да му се захвали. И да га части.

Прича пета

Частито га је 8. априла када су се њих двојица поново нашли, у 19 часова, у инђијском кафићу „Бос“. Ристичевић је том приликом обавестио Јојића да му је главни, Драган Веселинов, пустио 12.000 тона вештачког ђубрива на његову „Бразду“. Начин плаћања: пливајући акредитив. Уједно, ту је договорена заједничка стратегија према предузећу „Боровица“ из Руме, ексклузивном извођачу радова на другој траци аутопута Београд-Нови Сад.

Прича шеста

Уз Јојићеву помоћ, а по налогу Веселинова, Ристичевић успева да се инфилтрира у „Боровицу“ која има и право наплате на свим прикључцима за аутопут. Претрчавши са пољопривреде на саобраћај, Ристичевић је истовремено завршио два посла, себи и свом газди Веселинову. Сваког месеца на конто Коалиције Војводина, чији је Веселинов председник, иде новац од 1.000 возила која су прошла преко наплатних рампи, а себи је отворио, код наплатне рампе за Стару Пазову, услужни објекат малопродаје.

Прича седма

Доласком лета, у Инђију долази и Драган Веселинов, у пратњи Марјана Ристичевића, зна се. У јуну и јулу месецу, поред Јојићевог приватног базена, кују се нови планови. Сви пла-

ФОНД ЗА РАЗВОЈ РИСТИЧЕВИЋА

Народни посланик Марјан Ристичевић се 24. септембра 2001. године, у инђијском ресторани „Мимоза“ састао са Миленком Тошићем и Зораном Младеновићем (познатијем под надимком Палир, који је полицији још познатији као истакнути члан ауто-мафије). Суштина састанка, који је трајао од 20 до 22 часа и 10 минута, је била у Тошићевом исплаћивању услуга осталој двојци присутних. Пошто је Ристичевић овом приватнику, власнику погона за производњу сиочне хране, обезбедио чак 85.000 марака кредита из Фонда за развој Србије, за своје услуге је од Тошића добио 8.000 марака. Младеновић, иначе стари пријатељ Ристичевића, добио је 5.000 марака од Тошића зато што га је сјојио са овим народним послаником.

нови имају заједнички радни наслов: „репрограмирање дугова“. У свом ранијем пословању Јојићева „Бразда“ је имала потраживања према својој сталној жртви „Агроунији“ у висини од око два милиона немачких марака. Пошто је тројка на чело овог некада великог инђијског комбината поставила свог човека, Драгана Вучковића из Нових Карловаца, сада је још само остало да Јојић зада и завршни ударац. Сада, у виду репрограмирања дугова, настаје озаконење пљачке „Агроуније“ од стране „Бразде“. Као надокнаду за део од два милиона марака дуга, Јојић постаје, и правно, вла-

сник „Агроунијине“ земље, величине 3 хектара. На овој земљи Јојић је још много раније започео изградњу бензинске пумпе и огромног магацинског простора. Све је изграђено на земљишту искључиво пољопривредне намене, тако да је потпуно непотребно распитивати се да ли Живан Јојић поседује потребне дозволе за овај грађевински подухват. Да иронија буде већа, споменути објекти и даље се граде иако је ДОС кроз скупштину Србије прогуроа свој закон којим се оштро санкционише оваква дивља градња.

Поред Јојићевог базена договор о репрограмирању дугова какав је већ осетила „Агроунија“ постигнут је и за азотару из Суботице, „Зорку“ из Шапца и панчевачку азотару. У задњих десет година „Бразда“ је имала монопол на пословање са овим произвођачима вештачког ђубрива, а време ће показати како ће изгледати ово репрограмирање дугова према Јојићевој фирми.

На крају ове седме приче поново се појављује један споредни лик из четврте приче, полицајац Стево Јелић. Наиме, пошто је Живан Јојић пријавио да му је украден подземни кабл за електрификацију грађевина на некадашњој „Агроунијиној“ земљи, дужине 150 метара и ширине 8 центиметара, и то када је већ укопан у земљу, на лице места излазе инспектори ОУП Инђија Малић и Вукобратовић. На градилишту их дочекује лично Јојић, а инспектори му саопштавају да је по стручном мишљењу радника „Електроједине“ овакву крађу немогуће извести. Љут због оваквог става, Јојић на лицу места, преко свог мобилног телефона, позива Стеву Јелића који инспекторима наређује да прихвате пријаву о крађи и да је заведу као дело неидентификованих лица. Остаје само да се нагађа зашто је пребогатом Јојићу стало до овакве, очигледно лажне, пријаве. Највероватније да се ради о бирократско-техничким проблемима са електродистрибуцијом, тако да писмена пријава има своју улогу.

Колики је Јојићев утицај у полицији сведочи и податак да се у његовом обезбеђењу често налазе и униформисани полицајци. Чак је у пратњи двојице полицајаца дошао на врата архитекте Милана Вучковића који му је пројектовао све његове велелепне објекте и којег никада није исплатио за сав тај посао. Полицајци иза његових рамена су требали да Јојићеве претње Вучковићу додатно учине опаснијим. Наиме, пошто је Вучковић путем суда успео да докаже постојање овог дуга, Јојић се плашио да не дође до пленидбе његове имовине, како би дуг био наплаћен.

Наравно, крај седме приче илустративније од свега претходног показује колика је моћ Живана Јојића.

МИЛОЈКО СА ПОТЕРНИЦЕ

По истом основу, не би ли се омастио из Фонда за развој Србије, у Инђији је освануо извесни Милојко Радуловић, са адресом сталног боравка Путињичка 2, Крушевца. Неколико пута се састао са Марјаном Ристичевићем у хотелу „Инђија“, где је и одсео. Ристичевић га је повезао са директором „Агроиније“ Драганом Вуковићем који му омогућава да узме под закуп један послов илито, Ристичевић обезбеђује Радуловићу 38.000 марака кредита из Фонда за развој Србије. Радосну вест, да су паре одобрене, Ристичевић јавља свом новом пријатељу са свог мобилног телефона, из саме скупштине Србије. То се десило 20. септембра, а само три дана касније, оверен уговор Ристичевић лично доноси Радуловићу. Наравно, на руке одмах добија 4.000 марака.

Међутим, прича добија неочекиван зајет два дана касније, 25. септембра. Нешто пре поноћи тога дана, патрола инђијске полиције легитимизира Милојка Радуловића и долази до необичних података о овом Ристичевићевом пословном партнеру. Уобичајеном провером, утврђено је да је за њим издата потврда и то од стране чак четири СУП-а: Ковачица, Нови Сад, Београд и Ниш. Ради се о ситном преваранцу који је баратао неким измишљеним печатом своје нестојеће фирме.

Исти ноћ када је сироведен у истражни затвор седео је у друштву са Рајом Маршковићем, иначе комерцијалистом у предузећу „Аутокомерц Инко“. Дан раније успео је да од Маринковића извуче месне прерађевине у вредности од 8.000 марака, које је ово предузеће добило од „Чоке“ као компензацију за своје услуге.

Прича осма

Такву моћ није лако сачувати, зато треба константно радити на њеном учвршћавању и чувању. У савременим цивилизацијским токовима, нарочито код Срба, показало се да власти нема без телевизије. Зато, без икакве документације, Јојић одлучује да медијски простор Инђије обогати својом приватном телевизијом, која се појавила под именом „Свети Ђорђе“. Ако нема документацију, има барем прећутну сагласност Бориса Тадића и Драгора Хиберера. Или њихов благослов, пошто нико није ни помислио да обустави емитовање његових емисија.

А те емисије су му заиста поучне. У емисији под насловом „Борба против организованог криминала“ гостовао је новопостављени начелник СУП-а Инђија Симић. Затим се путем камера „Светог Ђорђа“ грађанима Инђије обратио Горан Јешић, да би програм посебно зачинио, ко други, него лични изасланик Драгана Веселинова, Марјан Ристичевић.

Ето тако Јојић, инђијски мецена, подиже културни ниво својих суграђана. Није занемарио ни спорт, па је купио фудбалски клуб „Инђија“, који се сада зове „Бразда КООП“.

Прича без краја

Ово није први пут да се о Ристичевићу, Веселинову и Јојићу пише у новинама, али је заиста први пут да неке новине објаве детаље њихових „пословних подухвата“. Тако су, својевремено, дневне новине писале о Ристичевићевом новом аутомобилу, али је он тврдио да га је добио од оца. Сада видимо како га је добио од оца. Затим, тврдио је да би му била част да опорезује Јојића по основу екстрапрофита, али, ето, Јојић никада није добио ништа из примарне емисије новца. Као да је то питање неко и поставио, Јојића не треба опорезовати, против њега хитно треба предузети све врсте истрага.

За разлику од свог оперативца Ристичевића, Веселинов је у својим демантима био кратак, само је негирао да су постојале било какве неправилности око увоза ђубрива. Може му се, он је јако високо, чак на министарском месту. Али, доћи ће време када ће морати да објашњава. Како ради, то време је све ближе.

Све описано је само врх леденог брега, само оно за шта постоје прецизни подаци и сведоци. Афере у које су умешани, о којима се зна, али које нису овако исцрпно документоване, биће објављене у „Великој Србији“ одмах пошто сви детаљи буду прикупљени. Биће то занимљив фелтон о кривичној одговорности народних посланика и министара но-

ве власти. Да не говоримо о новокомпонованим богаташима. Наравно, све објављујемо само истине ради, то нам је једини мотив. То што истина у најдирљивом светлу осликава природу актуелне власти, та досовска власт је сама себи крива. Очигледно, под окриље ДОС-а нису стале различите политичке опције које је уједињавао само један циљ, смена Слободана Милошевића. На примеру Инђије лепо се види да имају још десетине и стотине хиљада заједничких мотива. У немачким маркама, наравно.

КАКО ЈЕ „БРАЗДА“ ЗАБРАЗДИЛА

Живан Јојић је своје предузеће „Бразда КООП“ регистровао још 1988. године, док је био анонимни чиновник у Инђији. Његова први успешни пословни подухвати везују се за име (и још више функцију) Драгутина Зеленовића. Међутим, на његово место је брзо дошао Радоман Божовић, па је ипак и преузео сарадњу са Живаном Јојићем. Сада је улогу Јојићевог мецене преузео драган Веселинов, па треба очекивати нови процвати ове фирме. Успехе Зеленовићевог предузећа „Боровица“ из Руме, већ смо спомињали у овом шексту.

Колико је Јојић захвалан Веселинову, најучесталије сведочи зграда код инђијског базена која је некада припадала фирми „Адаси“. Пошто је купио ово предузеће, Живан Јојић је наредио да се фасада ове зграде офарба у боје Веселинове „Коалиције Војводина“.

ЗАШТО СУ „ДРВЕНЕ БЕРЕТКЕ“ ОТКАЗАЛЕ ПОСЛУШНОСТ

ДРВЕНЕ БЕРЕТКЕ НА СПИСКУ ЗА ХАГ

После хашпења браће Бановић, Предрага и Ненада, и њихове испоруке Хашпшком трибуналу, „дрвене беретке“ отказале послушност републичкој власти и обуставиле рад. Прво се дешавало хашпење у Обреновцу, затим „упозорење“ „дрвених беретки“ из Куле, у смислу штрајка, а онда су, јер нико није реаговао на њихово „упозорење“, „дрвене беретке“ дошле у Београд, и код Сава центра блокирале део аутопута Београд-Ниш. Основни захтев припадника популарне елитне Јединице за специјалне делатности РДБ био је смена министра полиције Душана Михајловића. У почетку их нико из Републичке владе није озбиљно схватио, па нису ни браћали пажњу на њихове захтеве. Схватиле су то и популарне „беретке“, па је дошло до „жуте минуте“, тренутка који је указао на озбиљност ситуације.

По доласку из Вашингтона, премијер Ђинђић је право са аеродрома отишао у Кулу, како би на лицу места, од припадника „дрвених беретки“ сазнао како је могуће изгладити „неспоразуме“. Био је то демагошко-транспарентни пуцањ премијера, замало у празно. После сусрета, на коме ништа није договорено, штрајк „дрвених беретки“ је настављен. Међутим, републичка Влада није усвојила оставку Душана Михајловића, а поднете оставке Мијатовића и Петровића су прихваћене. Изгледало је како је сукоб, макар делимично изглађен, али у ваздуху је и даље лебдело питање: шта и како даље?!

Досманлијска власт своју приврженост Западу, изгледа мора стално да доказује, и то не српском народу, већ својим западним менторима, а то по правилу чини тако што на велике српске светковине (Видовдан и Митровдан, за сада), Србе испоручје Хашпшом Трибуналу. Случајност или намера, али најпре ће бити истинито да су досманлије коначно схватиле како од донаторских, обећаних долара нема ништа, па се сналазе... За сада им је најсигурнији вид „сналажења“ обезбеђен трговином српских глава. Добро упућени извори тврде како се досовцима још само овај „посао“-испоруке, исплати.

Појединцима, главешинама досманлијског круга, нешто се посрећило, у једном „хашпшом пакету“ наплатили су две српске главе! Како је несрећним родитељима, пријатељима и рођацима, екстрадиране браће Предрага и Ненада, то само ону знају, а српски изроди, хашпки послушници о томе немају времена да размишљају, јер транспарентност рада Владе, чији су они представници, то засад, не дозвољава. Земља је у транзицији, много је обавеза на леђима антисрпске Владе, распарчавање остатка земље, продаја, социјални немири и ко зна шта све, у сваком случају, за све је потребно време, па и за бригу представника власти о својим грађанима.

За бригу и анализу почињених грешака у односу на народ који их је довео на власт у Србији, размишљаће, можда, једног дана када и њима допадне неки новоосмишљени светски затвор, у који ће их наравно, све по реду, смештати њихови пријатељи са Запада, јер ко са ђаволом тикве сади...

Није згорег подсећање да су Бановићи ухапшени док су продавали купус у Обреновцу. Систем њиховог хапшења био је разрађен баш као да су питању окорели и превејани криминалци.

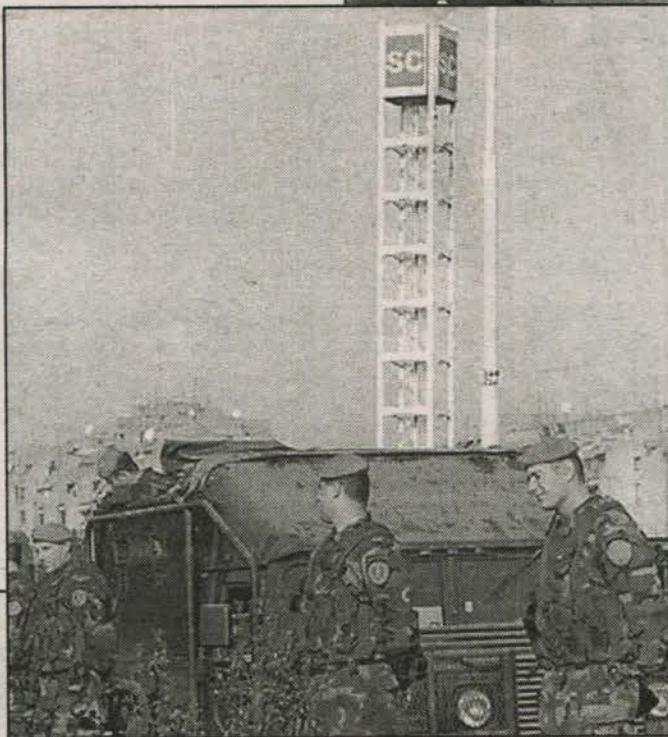
Бановиће су „довиле“ „дрвене беретке“ и уловиле, а ко их је испоручио у Хаг - не зна се! Душан Михајловић тврди како ова хашка испорука нема везе с њим, а Батић каже како ни он није знао за ово хапшење. Српски премијер Ђинђић, који је у то време гостовао у САД, напрасно је оболео од вируса „необавештености“; па тако ни он није био у току с поменутиим хапшењем. Сви „перу руке“ од хапшења и испоруке, а Предраг и Ненад су ухапшени, и истог дана екстрадирани. Хапсиле су их Јединице за специјалне операције Републичке државне безбедности, познатије као „дрвене беретке“, а од челника ДОС-а, за то нико није знао, и нико није дао такво наређење!?

Ко је, и по чијем налогу онда Бановиће испоручио Хагу?

У каквој ми то озбиљној држави живимо, ако нико ништа не зна, а српско месо уредно стиже у хашку судницу-кланицу!?

Ко је издао наређење за хапшење и испоруку Бановића, сазнали смо преко медијаод оних који су их хапсили, „дрвених беретки“, и то тако што су припадници ове елитне јединице обуставили свој рад и упозорили досманлијску власт да је било доста ЛАГАЊА!

Дакле, повод за обуставу рада „дрвених беретки“ и њихов излазак на улице под пуном ратном опремом је тај

што Јединице за специјалне операције РДБ неће више да раде без закона о сарадњи с Хашким трибуналом, а шта је стварни узрок, још увек је на нивоу нагађања. Али кренимо некаквим редом.

Јединице за специјалне операције формиране су у периоду између 1990. и 1991. године и то, наводно, по усменом налогу Слободана Милошевића, а у њиховом формирању најактивнији је био Јовица Станишић. За шефа је постављен Френки Симатовић, њега је касније заменио Миодраг Улемек-Леггија. Припадници ове, по многим најелитније и најспособније јединице МУП-а, регрутовани су из различитих дру-

штвених слојева. Прекаљени и врсни специјалци, који су прошли сва ратишта овог турсног балканског поднебља, по многим су одиграли кључну улогу прошлог 5. октобра када, иако у борним возилама на улицама Београда, нису реаговали оружјем, већ су онолико, колико је то било у њиховој моћи помогли мирном преузимању власти. Тада, вероватно, нису сумњали у исправност своје одлуке и свог избора, а данас...

Добро упућени тврде да се 167. припадника „дрвених беретки“ налази на списку за Хашки трибунал...

Такође, неки добро упућени извори наводе на сумњу, како је ово била само једна од проба. Најиме, после пучистичке победе ДОС-а и њиховог преузимања власти, данашњи премијер је имао само речи хвале за „дрвене беретке“ и њиховог тадашњег команданта Милорада Улемека-Леггију, чак је Ђинђић неколико пута, јавно, за новине, признао како се пре 5. октобра, у пар наврата срео са поменутиим Леггијом, и како је он човек од речи, те како без његове помоћи ДОС и народ по београдским улицама ништа не би урадили...

Свака алузија, случајна или намерна, упућена Ђинђићу, а која се односила на политичко-идеолошку подобност припадника Јединице за специјалне операције РДБ, чији је идејни творац био Слободан Милошевић, а посебно инсинуације на Легију, који је у току једногодишње досманлијске власти имао неколико јавних испада, па чак и привођења, премијер Ђинђић је одбацивао с гнушањем.

Овакво Ђинђићево понашање изазивало је сумње, како код српског народа, тако и код његових сабораца-пучиста. Многи су сумњичаво вртели главом и питали се; каква је то тајна веза између Легије и српског премијера Ђинђића?

Неки појединци су отишли чак тако далеко да су почели да нагађају како је Ђинђићу Легија, односно „дрвене беретке“, исто што и Павковић, односно припадници Војске Југославије, Коштуница. Простије речено, у случају некаквих непредвиђених околности, које би водиле у директни обрачун на релацији Коштуница-Ђинђић, свако би имао своје униформисане, легалне и легитимне чуваре. Међутим, када се Легија повукао из „дрвених беретки“, а како се Коштуница, још увек и поред бројних и учесталих наваливања, није одрицао Небојше Павковића, ситуација је почела да се компликује. Унутрашњи сукоби у ДОС-у за које многи окривљују ДСС, указивали су на могући разлаз, који у сваком случају не би ишао на руку српском премијеру и Демократској странци...

У међувремену, због „необавештености“ и због формалног легализма, популарност Коштунице, односно Демократске странке Србије, у српском народу је свакодневно расла, а политичко-идеолошка препуцавања на нивоу ДСС и ДС су константно расла и претила да пређу дозвољене оквире.

Овакву ситуацију додатно су подгревале појединачне изјаве, које су долазиле из Војводине од представника аутономашких странака и из Црне Горе од сепаратиста, како Коштуница, уз помоћ Павковића, припрема пуч, који би му омогућио апсолутну власт.

За то време, Ђинђић је уредно испуњавао захтеве Запада; и како неко од његових манекена рече, „држао врућ кромпир“ у руци, губећи и оно мало подршке коју је имао код народа. И, таман кад је Ђинђић кренуо пут Америке, не би ли измолио мало времена за лов на Караџића и Младића, макар неких шест, седам месеци, колико му је потребно, како би се српски народ мало примирио због испоруке „српског меса“ хашкој кланици, односно Трибуналу, деси се побуна „дрвених беретки“. Неки извори чак тврде да се Ђинђић, када је стигла ова вест до њега, видно узнемирио, јер га је по првобитним проценама у земљи чекала неизвесност, како останка, тако и опстанка.

Изгледало је да нико од представника републичке власти, док је Ђинђић био у САД, није хтео или смео да се бави проблемом „дрвених беретки“, а прозивани министар полиције је чак отишао тако далеко да је, док су „беретке“ биле испред Сава центра, кренуо заједно са Јокићем у Хаг, баш као да није ванредна ситуација на улицама Београда!

На постављено питање – зашто, још увек нисмо добили одговор!

Републичка влада, о изласку „дрвених беретки“ на улице Куле и Београда, које је називала „нежељеним и нечувеним догађајима“, као да није желела и знала како да реши новонасталу ситуацију. После Ђинђићевог одласка у Кулу и сусрета са „побуњеницима“ премијер је привидно задржао „чврст став“, али не задуго... Извесно, после седнице Републичке владе, на којој је одбијена оставка Душа-

на Михајловића. Зоран Ђинђић је нагласио како је ово озбиљна земља и како се републички министри неће смењивати по улицама, а поготову их неће смењивати штрајкачки одбори!

Овакву поруку схватиле су и „дрвене беретке“, мало су кориговале своје захтеве, али и Ђинђић је понешто кориговао. Да ли је било тајних сусрета, телефона и још нечега, на релацији „беретке“ – Ђинђић, за сада је непознато.

Ипак, у ваздуху је остало неизречено питање – шта за једну такозвану демократску власт, значи излазак на улице припадника Јединице за специјалне операције РДБ, и колико ће овај гест уздрмати досманлијске столице.

По некаквим првим, придошлим, и објављеним реакцијама нико из Републичке владе због „дрвених беретки“, односно њиховог изласка на улице, као и њихових захтева, пре свега оног који се односи на смену Душана Михајловића, министра полиције, није био претерано узнемирен. Извесно је, међутим, да историја цивилизованих и демократских друштва, још није забележила, чак ни као некакву трећеразредну информацију, да су се некада и негде, Јединице за специјалне операције државне безбедности, из незадовољства изазваног, пре свега, непоштовањем закона и то од самих представника власти толико побуниле да су своју побуну презентовали пред очима српске јавности, али и пред очима света!

„Трагични неспоразум“, како је првобитно извалио министар унутрашњих послова, или „оружана побуна“, што рече опет министар полиције, када се исправљао због исхитрености, тек конци читање приче о српским специјалцима, чији је изгледа једини проблем осећај одговорности и патриотизма, у овом сулудом досманлијском периоду, који ће национална историја забележити као „време трговине српским главама“, ненадано и непланирано, ипак је изашао на светлост дана, а какве ће колективне последице имати што на „дрвене беретке, што на српски народ, показаће блиско будуће време.

Имамо законе и Уставе, један део досманлија позива се на легализам, а други на прагматичку одговорност и одлучност, образлажући да се реформисање друштва у транзицији мора обављати уз много предвиђених и непредвиђених, али свакако болних резова. „Болни резови“ за Ђинђића су, како је до сада показао, углавном везани за кршење закона и реван-

шизам. Што се тиче Коштунице и Српске демократске странке, они су за наводни легализам, али такође, када тако оцени Коштуница, могуће је прекршити закон, или макр зајмурити на једно око, посебно ако су интереси опстанка на власти у одређеном тренутку пољубљени.

Кварљивост такозваних демократских принципа и идеја, захваљујући којима су досманлије дошле на власт, или је у питању нешто друго, тек, стиче се утисак да је на власт у Србији, прошле године дошла група лопвих политичара чији су темељи базирани на најнижим основама политиканства, лажи и мимикрије. Њихово наметнуто право на монопол демократије, која у суштини и по ономе што смо до сада из њиховог државничког рада могли да видимо, означава само разградњу земље на још ситније комаде, што са друге стране велича њихов послушнички однос према Западу, а нарочито Сједињеним Америчким Државама, зашта ће појединци из ДОС-а бити посебно награђени, кад заврше започети посао, у глобалу. Чињеница да је захваљујући лошој и неодговорној досовској политици овај српски народ доведен на руб транспарентне пропасти, никога не потреса, а и што би, сви постижу свој циљ, осим српског народа!

У оваквој држави, за коју антисрпски премијер Ђинђић тврди да је озбиљна и да има одговорну републичку власт (можда, када су у питању интереси Запада, прим. аут.), не би смеде да се догађају такве ствари као што је излазак на улице припадника Јединице за специјалне операције РДБ, јер се стиче утисак да је Савезна Република Југославија земља хаоса и безакоња, макар у току последњих годину дана, откако је

ДОС пучистичким методима дошао на власт! Да ствар буде још драматичнија, досовци су у току само једне године обављања власти имала више штрајкова, него претходна власт за свих једанаест година (изузимајући демонстрације након избора), а догодио им се и излазак на улице припадника Јединице за специјалне операције, које су по значају равне енглеском САС-у. Да ли то нешто говори?! Јер ипак, јавности приказано незадовољство припадника ове српске најелитније и најтајновитије јединице, не може се сводити на игру мачке и миша, јер она свакако, по својој суштини то није, а да ли је у потпуности завршена, или ће имати свој наставак показаће време...

ПРАВДА ЈЕ СКУПА ЗАТО ПОЖУРИ

У ранијим бројевима „Велике Србије” писали смо о могућем оснивању некаквог новог суда у муслиманском Сарајеву који би судио Србима; ради се о чак 25.000 оштражених, ишло би Хаг свело на pozorницу на којој би се одвијала само спектакуларна суђења нашим најпознатијим сународницима. Оснивање овог суда у Сарајеву сада је већ извесно, пошло су у Алијину пресионицу већ сингли кампони са шонама „доказног” материјала из Хага. Тако ће хашке вашке имаћи више времена да припреме своје оштражнице и, ишло је подједнако важно, амерички порески обвезници биће ослобођени сувишног трошка

Приближавање суђења Слободану Милошевићу у потпуности је разоткрило у коликој мери на тзв. Хашки трибунал утиче америчка политика. Сада када је извесно да им се у рукама налази капитални плен, те да ће своју агресију оправдати суђењем Милошевићу, Американцима више уопште нису важна остала суђења. Зато је Карлу дел Понтеу (дефинитивно доказано да се ради о мушкарцу маскираном у жену) наређено да обустави своја силна путовања, нарочито до Београ-

да, јер је то сада сувишан трошак за пореске обвезнике у Сједињеним Државама. У том контексту, тесања хашког буџета, треба посматрати и најновије пресуде које је изрекао овај самозвани суд.

Наиме, шест Срба оптужених за ратне злочине у Омарској и Кератерну осуђени су на укупно 41 годину затвора, што је у односу на раније изречене пресуде изненађујуће мало. Истини за вољу, поред ове шесторице, осуђени су Млађо Радић на двадесет година, а Зоран Жигић на двадесет пет година због „конкретно утврђених злочина у Омарској”. Ипак, остале изречене затворске казне крећу се у распону од три до петнаест година, што је много блаже од очекиваног, а у завршној

речи тужилаца појавила се нова дефиниција наводно почињених злочина. Уместо познате „командне одговорности” по основи које су, на почетку процеса, сели на оптуженичку клупу, тужиоци су применили „заједничку намеру окривљених ради прогона”. Ову намеру, по тужиоцима, оптужени су спроводили кроз „злочиначке организације које су због прогона и основане, у којима су прихватили чланство, али нису криви колико и налогодавци”. Следствено овом правничком фабрику и казне су биле знатно блаже, јер су

заобиђене оптужбе за геноцид и; већ популарна, командна одговорност.

Очигледно, од сада ће командна одговорност бити резервисана за Слободана Милошевића, и надају се Американци, за Ратка Младића и Радована Караџића. Могућност

киднаповања двојице најпознатијих Срба западно од Дрине одлучно је најавио и Младен Иванић, који је странцима обећао сву помоћ у овом недељу, и уједно запретио полицијским снагама уколико не спроведу његову наредбу.

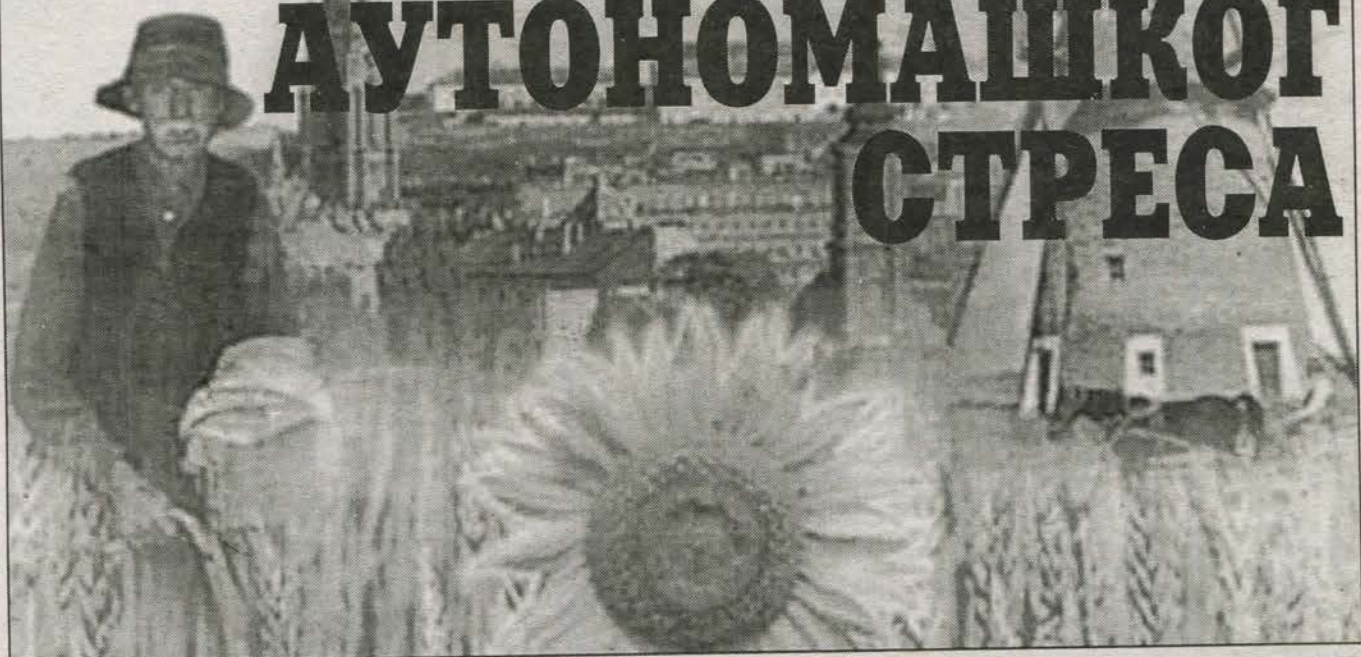
На овакво скраћивање процеса и ублажавање оптужби Карло дел Понте је био присиљен из више разлога, највише због временског теснаца јер суђење Милошевићу захтева много више времена и труда, а понајмање због класичног недостатка доказа у „случајевима” Кератерн и Омарска. Наравно, релативно благе казне искоришћене су и за политички маркетинг. Као, није то само суд за Србе, ето, ни казне нису драконске, све је то само правда. Да хашке вашке лажу као и обично, јасно се види из једног смешног податка: какав је то ратни злочинац који је осуђен на само три године затвора, од којих је одседео већ годину дана и какав је, уопште, злочин почињено?

Наравно, за „лопуштање” Србима, обавезно мора следити уступак Хрватима, да се јадни не увреде. Тако су двојица Хрвата ослобођена, у другостепеном поступку, за учешће у покољу над муслиманима у селу Ахмићи.

Да би слика била потпуна, треба знати да је у муслиманско Сарајево већ стигло неколико камиона натоварених са тонама доказног материјала из Хага, што је потврда нашег ранијег писања о стварању неког новог, интернационалног, суда који би процесирао огроман број предмета, чак 25.000. Судио би Србима, зна се. Уједно, то је елегантан начин да се Хаг ослободи сивишног баласта и да се посвети само капиталном улову. И да се спасе од америчких пореских обвезника, наравно. Американци су изгубили живце и због скупе одбране оптужених, што их годишње кошта чак осам милиона долара, па су драстично скресали и хонораре браниоцима. Тако су Американци уместо старе и признате крилатице „Правда је спора, али достижна”, лансирали нову, за њих реалнију: „Правда је скупа, зато пожури”. Што је Карло присиљен да прихвати, па га нећемо хвала Богу, гледати тако често у Београду.

ВОЈВОДИНА - ВРЕЋА АУТОНОМАШКОГ СТРЕСА

ДОС је ишао ишао и кеса без меса; деветнаест политички различито оријентисаних странака (републиканци, монархисти, аутономаши, а и секташи), од којих су, до 5. октобра прошле године само Демократска странка и Демократска странка Србије имале стабилно бирачко шело, ишао им је омогућавало парламентарни живот (савезни и републички), док остале политичке странке, ни уз помоћ ближе и даље родбине и верног комшилука, не би добиле могућности уласка у парламент, а камо ли вршење власти на највишем нивоу. Међутим, ДСС и ДС су осталим комби-странка омогућиле кредибилитет у основној државно-правној полузи која се зове обављање власти на највишем нивоу. У таквом политичком мозаику какав је ДОС, састављен од политичких странака различитих и супротивљивих идеолошко-политичких решења и интереса, било је природно очекивати аутономашке захтеве иша Војводини аутономија, односно република.

Иша ће се у блиској будућности Савезне Републике Југославије догађати и хоће ли се Црна Гора одвојити пре Војводине, за сада је само на нивоу нагађања, али с обзиром да се и аутономаши предвођени Чанком, Исаковим и Касом све више позивају на референдум, наслућује се какав би епизод на крају ове војвођанске слагалице, могао да се очекује...

Сценарио за сецесију Војводине, можда није био детаљно утемељен прошлог октобра, али су зато аутономашке путање Ненада Чанка, Јожефа Касе и Миодрага Исакова, биле сасвим јасне и извесне. Управо из тих очито видљивих разлога аутономаштва, испољаваног током последњих десетак година, смешно и тужно делује „демократско“ чуђење, љутња и „необавештеност“ појединих челника ДОС-а, које се манифестовало уместо очекиваног и како поједини аутономаши тврде, обећаног одговора на Чанков захтев да ће Војводина, ускоро, постати република.

Досманлијски „двојац“ и Чанак

Одмах по преузимања власти, на свим нивоима, Ненад Чанак је на седницама ДОС-а покретао питање решавања војвођанске аутономије, односно, озваничавање већ обећане аутономије. По Чанковим речима, лидерски двојац ДОС-а, Коштуница и Ђинђић, обећану војвођанску аутономију

стално су одлагали за нека боља времена, која никако да дођу. Онда је Чанак, иначе председник Војвођанске скупштине, а лидер Лиге социјалдемократата, почео да губи стрпљење, које иначе никада није ни било његова карактерна особина, и започео аутономашку игру потпомогнуту псовкама и увредама на рачун српске досманлијске власти. Такво „демократско“ понашање забелжили су медији, и слика неартикулисаног дос-аутономаша обишла је свет. Тиме је Пандорина кутија досманлијске власти дефинитивно отворена.

Оваква, ипак очекивана аутономашка иницијатива подигла је тензију, већ начете и добро нагрижене и угрожене српске државности, а досманлијски двојац на релацији Коштуница-Бинђић и даље се са српским народом и већ напола разграђеном државом, играју жмурке.

Принцип исти, разликују их нијансе

Како овог тренутка изгледа реалност српске савезне државе, којој сепаратисти Црне Горе већ годинама прете сецесијом, а ево сада и аутономашки најављују после аутономије, и Републику, има ли јој лека и опоравка уз овакву власт?

У овако драматичном тренутку најаве још једног евентуалног разграђивања државе, уз слегање рамена типа негирање стварности, свака прогноза и анализа представљају Сизифов посао, јер у суштини, више ништа у српској држави, без обзира да ли је реч о републичком или савезном нивоу, не зависи од воље српског народа, већ пре свега од америчких интереса на Балкану, а онда и од послушничке досманлијске власти.

Извесно је да је стварност српске државности на стакленим ногама, пре свега због окупираних територија Косова и Метохије, која се и те како љуба после новембарских избора. Наиме, након избора под патронатом међународне заједнице, српски народ је себи изашавши на те изборе, још јед-

ном учинио медвеђу услугу, а Шиптарима и Америци дата је легитимност за провођење даље окупације српске територије. Ипак, још увек није све изгубљено јер, за сада је Косово и Метохија, макар на папиру, саставни део српске државе, што гарантује Резолуцији 1244, а биће тако до евентуалног цепања и дробљења Савезне Републике Југославије.

Шта значи војвођанска Платформа

Цепањем Савезне Републике Југославије српска вековна територија Косово и Метохија, аутоматски прелази у окупаторске руке Америке, коју ће ови, великодушно, за све учињене ратно-хушкачке услуге на Балкану, поклонити Шиптарима. Елем, утолико су опаснији аутономашки наговештаји о Војводини као Републици, коју Чанак и аутономашка братија окупљена око њега, виде као независну целину.

Уколико се озбиљно и политички одговорно схвати опасност лансиране тезе, како се Савезна Република Југославија састоји од Србије са Војводином и Црном Гором, чија сепаратна власт тврди како Црна Гора није у СРЈ, онда је сасвим извесно да ће и аутономашка власт Војводине, која за сада има само у најави референдум, што може да буде и политичка калкулација типа претње Чанковим досманлијским партнерима, убрзано кренути, у цепање савезне државе, чак можда, уколико Чанак изгуби стрпљење и пре саме Црне Горе!

Наиме, Платформа, коју је усвојила Покрајинска скупштина још у априлу ове године имала је за циљ да наговести неизвесност савезне државе, али и аутономашко нестрпљење. На једном затвореном скупу где су се нашли Каса и Чанак, сазнало се како ко схвата доношење Платформе. Зато је Чанак објашњавао како је то само папир на коме пише шта Србија треба да уради да би се држала Устава. Онда је председник Покрајинске скупштине оптужио своје коалиционе partnere из ДОС, из Србије, како су склони централизму, баш као и претходна власт, и да је читава досманлијска власт у суштини само једна фарса. Онда је тензије покушао да спусти Каса, инсистирајући на познатој аутономашкој стрпљивости, захваљујући којој ће се водити политика договора о Војводини, а не сукоба и ратовања.

Каса је за мађарску аутономију

Чанак је на ову Касину примедбу одговорио у свом раторборном маниру и тако смо сазнали разлоге Касиног оклевања за интензивније политичко зачување: „... Ми смо у

протеклих десет година изгубили 40.000 наших младих. Нама генерације фале од основних школа, па до факултета. И следећи конфликт је погубан за Мађаре у Војводини. Ја о томе и те како морам водити рачуна, јер на најмању конфликтну ситуацију, још и ова омладина која је остала, и чији је задатак да обнови нацију, нестаће са овог простора, и онда си постигао и ти, и Милошевић, и сви, апсолутно исти циљ у Војводини-да ће остати за десет година без Мађара. С тим не могу да се сложим и ту се ти и ја разилазимо. Иначе, апсолутно смо на истом...

Затим, у истом дијалогу смо сазнали како су Чанак и Каса ишли по мишљење о војвођанском питању, односно по подршку у неке земље Европе, али ни представници тих европских моћних земаља нису могли да им дају отворену подршку за сецесију Војводине, јер се америчка администрација, још увек по том питању, није званично огласила. Тако изгледа и функционише амерички принцип демократије и глобализације; нема локалног, већ само општег интереса. Општи интерес одређује САД.

У некаквом даљем дијалогу између Чанка и Касе, политичке страсти су се закувавале због различитих интереса, а онда је једног тренутка потпредседник српске Владе Јожеф Каса наговестио како ће исти грађански ниво међу политичким странкама Војводине бити постигнут као природна последица војвођанске аутономије, у оквиру које би се појавио и релевантан захтев за мађарску аутономију, на шта је Чанак избегао директан одговор и прибегло декларативно-догматичком начину комуникације, карактеристичном за Брозово време.

Аутономашке псовке и покоја увреда

Извесно је да се сецесионистичке тежње интензивно ваљају војвођанском житницом, али од свих аутономаша, Чанак има најмање контроле и стрпљења, те самим тим и грађанско-демократског понашања...

Тешке речи и псовке председника Покрајинске скупштине Ненада Чанка, на рачун српске досманлијске политике, приликом именованја директора РТС Нови Сад, само су биле увертира у след догађаја који иницирају аутономаша, од којих је један чак и потпредседник српске Владе (Јожеф Каса), а други председник Покрајинске скупштине. Политичке прилике на нивоу савезне државе заиста су озбиљне и алармантне, али досманлијска власт, као да не жели, или не сме да их спозна.

Није лоше подсећање на чињеницу како сепаратни пут, разграђивањем савезне државе, углавном има сличне путање, макар је тако у случају Црне Горе и Војводине. Наиме, и Скупштина Црне Горе је прво усвојила Платформу о уре-

ђењу односа Црне Горе и Србије, а касније се та Платформа претворила у отворени сепаратизам и негирање функционисања потребе заједничке државе.

Нешто слично се данас дешава са Војводином, прво Платформа, па данашња припрема конститутивних аката аутономије, а онда, већ по опробаном рецепту, република и отцепљење. Око овако узаврелих равничарских тензија, за сада не реагује ни светски моћник, Америка, као ни остале земље Запада. Премијер Ђинђић, на позив телевизијске продукције „Урбанс“, која је имала добру жељу да организује ТВ дуел између Ненада Чанка и Зорана Ђинђића, није ни одговорио. То би вероватно требало да буде некакав одговор српског премијера, не на позив Марине Фратуцан која је главни и одговорни уредник „Урбанса“, него на аутономашка питања, упозорења и одвајање...

Ако се Ђинђићев гест нејављања „Урбансу“ тако протумачи, онда је сасвим извесно да се српски премијер у случају одвајања Војводине и потпуног урушавања савезне државе, те аутоматски и губитком Косова и Метохије, не би ни огласио. Са друге стране, постоји и друга теорија због које српски премијер ћути; чека да распрода фабрике у Војводини и да се од овог посла новац слије у његову касу, а после може аутономија, може Република, цепање савезне државе. Све може...

У прилог теорији о „демократској куповини времена“ говори Ђинђићев млађани „гласноговорник“, промотер демократско-митингашког наступа у Скупштини Србије, Чедо Јовановић, односно његово понашање и изјаве типа, како сваки референдум, сецесија, сепаратизам и цепање савезне државе јесте природан процес, који ниједна власт не сме спутавати. Ваљда им је тако амерички амбасадор Монтгомери објаснио појам демократије, па они, да не би нешто погрешили, ћути и пуштају Батићеву странку да ларма и галами... Од такве ларме и правног незнања највише користи, опет, имају сепаратисти Црне Горе и војвођански аутономаша, а Монтгомери за то време задовољно трља руке, јер сав прљави посао цепања СРЈ за њега обавља послушничка досманлијска власт, и тако све иде по америчком плану везаном за Балкан.

КАКВА ВЛАДА ТАКВИ ЗАСТУПНИЦИ

Декларативан приступ у обављању државничких послова, потпомогнут шуљим причама о транспарентности рада досманлијске власти, „демократским променама“, сигурнијој будућности, (у којој ће сваки други запослени радник остати без посла) и новоприхваћеној светској слици „демократске“ и транзиционе Србије, по овоме што смо до сада имали прилике да видимо и осетимо на сопственој кожи, обећава да нас од паклене стварности дели још само један корак. Када ће до њега доћи, за сада је само на нивоу претпоставки, али дан „Д“, макар по причама добро упућених, није далеко.

Српски хорор на „демокрајски“ начин

У години демократског кошмара и несигурности, прогона и шиканирања, од прошлогodiшњих предизборних обећања српском народу, остала је само паника типа „ови су још

Свакодневно уверевање досманлијске власти како је однос светских моћника према српском народу и држави промењен од доласка „демокрајске“ на ове наше просitore, председава само још једну замену шефа у слабаином и сиромашном вокабулару, пре свега републичког премијера, а онда и његових осталих досманлијских прашилаца. Однос САД, као и осталих моћника Запада, према српском народу, није се нимало променио, поготово гледајући кроз призму различитих свакодневних уситујака и класичних уцена на које послушнички присиљаје досманлијска власт. Захтеви Запада су на нивоу променљиве категорије, са све интензивније израженом тенденцијом пошитоног уништења српске државе и народа, а досовска власт нам нуди лажну илузију њихове симпатије и наклоности. Међутим, извесно је да је доласком на власт у Србији и Савезној Републици Југославији, трансијерентна и реформистичка досманлијска власт ујала у сопствену замку претходног шуровања са Западом, па сада мора да враћа „услуге“ дојучерашњим менторима, свеукујно, али и појединачно. Ујраво с тог аспекта „враћања дугова“, српске интересе у Сједињеним Америчким Државама и у осталим земљама Запада, данас „засиујају“ ујраво они, који су инвестирани и годинама улагали доларе у поједине лидере ДОС-а. Ко су „наши“ засиујници, одакле су, зашто и како засиујају српске интересе? Да ли је у ишћању истинска потреба да се помогне Србима и српској држави, или је у ишћању неки други интерес?!

Зато време колективне српске панике и успаниченог тражења решења како би се зауставило даље разграђивање земље, када досманлијска власт одбија да распише изборе на свим нивоима, (а то су обећање много пута изrekli у току своје предизборне кампање), српски премијер Ђинђић, говори о томе како је овој Влади неопходно четири до шест година да би све замишљене и са Западом договорене реформе провели у живот српског народа...

Можда, Америци, читавом Западу, па и њиховим посланицима заиста и треба толико времена, али српски народ га је потрошио, нарочито после све чешћих добро закамуфлираних порука, како досманлијска власт има своје представнике, америчке држављане, у Вашингтону и у осталим земљама Запада, који интензивно раде на поправљању светске слике о Србима?!

Да није у питању српска параноја, већ нова хорор стварност, која прети с новим видовима српског „черупања“, сазнали смо „између редова“ у многобројним интервјуима ражалоованог амбасадора Ст. Протића. Наравно, без обзира што је Протић љут на појединце из досманлијске власти, и што је рекао како он ипак, није створен за политичара какви су сада на цени, није могао да заборави да похвали своју сарадњу с појединим Американцима, с којима свакодневно контактира и српска власт и то као са својим званичним представницима. Истина, није се из Протићеве приче дало наслутити да ли је његова сарадња са тим појединцима била дипломатског или неког другог карактера. Трагом те вести, многи новинари, ишчепркали су занимљиве податке о тој „сарадњи“, али те стварне информације, по нечијем налогу, „демократски“ су обрадили и пласирали онако како одговара већ опорављеном светском цину-Америци, али и реформистичкој српској влади, а пре свих њеном премијеру Ђинђићу.

Некад Шифер, а данас...

Пре само неколико година, као пријатељ српског народа или једноставније речено као лобиста српских интереса пред моћницима Запада, представљан је Данијел Шифер, званично или незванично, више није ни важно, јер његова мисија је прошла, завршена је доста неуспешно, а криваца је доста.

Дакле, без жеље да дубље улазимо у анализу Шиферове искрене пријатељске наклоности, његових способности и могућности да позитивно утиче на већ лансирану медијску слику о Србима, крајње постигнути резултат његовог лобирања је такав какав јесте. Понудио је Шифер своје лобистичке услуге и пријатељску наклоност прошле године и новој српској „демократској“ власти, али све се завршило некаквим новинским аферама. Ако је некоме то тада било чудно, онда свакако, данас није. Јер, свака власт свога „коња“ и „кеца у рукаву“ има, или обрнуто. Да ли је Шифер своје заузимање око српског питања, издигнуто на светски ниво, наплатио само оженивши Српкињу, или и материјално, остало је на нивоу нагађања. Међутим, како своје „услуге“ наплаћују нови српски лобисти и колико их српска Влада плаћа, како су баш они изабрани да раде на промени српског имиџа, за многе ће остати тајна. Оно што се за сада поуздано зна јесте да српске интересе заступају бивши канадски премијер Брајан Малруни и амерички аналитичар Џим Дентон. Да ли је у питању искрена наклоност према српском народу и држави, или потреба добре зараде, а можда и демократски начин „отплате“ заосталог дуга, процените сами.

Извесно је, ако се промена светских моћника уопште примећује у њиховом делању према српској држави и народу, а захваљујући „демократским“ променама и новим српским-светским заступницима, нама се црно пише јер: Срби су још најгорјонији у Хагу, у затвору Шевенинген, те тако испада да су, у ратовима који су обезбедили последњу деценију двадесетог века, само српски борци били ратни злочинци, а сви остали учесници рата, муслимани, Шиптари и усташе, углавном амнестирали своје кривице. Ако је хрватског председника Туђмана од Хага спасла болест и смрт, а председник српске државе Слободан Милошевић и пре екстрадиције и подизања оптужнице проглашен, без валидних до-

каза, кривим и унапред осуђен на доживотну робију, а што је једном приликом пре Милошевићевог хапшења изјавила Карла Дел Понте, остаје недоумица шта је са Изетбеговићем. Да ли то можда светски моћници Алији Изетбеговићу дају шансу да и њему смрт постане спасилац? Шта је са познатим шиптарским терористом Хашимом Тачијем и осталим злочинцима за чије злочине постоје докази у Хагу, ако је веровати Батићу?! Да ли је могуће да је адмирал Јокић, за кога скоро нико није ни чуо, осим некада, његових подређених, али је то готово на граници памћења, заиста већи злочинац од Изетбеговића и Тачија?!

Ко кога плаћа, или, ко о коме одлучује

Можда ипак, они који заступају српске интересе пред светом, од својих досманлијских пријатеља из Србије нису добили задатак појашњења српских ратних недаћа пред очима света, па и самог Хашког трибунала, или обављају управо оно што досманлије желе и на чему једино раде од када су преузели власт: продаја српских глава?!

Дакле, тема ове приче су они ликови из „белог света“, који би својим деловањем требало да поправе постојећи ратно-злочиначки имиџ Срба. Као што смо већ споменули један је Брајан Малруни, у чију искреност не би требало сумњати, јер је ожењен Српкињом из Бечеја, међутим постоје индиције да таква врста Малрунијевог „заузимања“ за „демократску“ слику Србије, више ствара штете него добити.

Наиме, све је наоко безначајно, безопасно, а за српски народ би могло да буде корисно да суштина и стварност не упозоравају куда нас заступници-представници с платног списка досманлијске, српске Владе воде...

На Економском форуму, одржаном почетком ове године у швајцарском монденском одмаралишту, Брајан Малруни сусрео се са Ђинђићем и срдечно разговарао, вероватно конструктивног колико и „демократски принципи“ Сједињених Америчких Држава примењивани на малим државама, новим америчким колонијама, окупираним на савремени амерички начин уз помоћ НАТО војске, а под паролом заштите људских права и остваривања „демократије“.

„Брижени“ српски зет

Много је сумњива и болна та америчка „брига“ за хуманитарна права потлачених и поробљених земаља, а и „демократски принципи“ на којима инсистира америчка администрација и остале моћне земље Запада. Она је једносмерног типа, а двојних аршина. Макар тако говори такозвано транзиционо искуство, односно примери оних земаља, које су пре нас искусиле амерички принцип демократије или чак партнерства: Румунија, Бугарска, Чешка, Македонија...

Дакле, Малрунијев и Ђинђићев договор с почетка ове године, дефинитивно је утемељен и постао сува српска реалност у јуну, када је Малруни био гост „демократског“ Београда. Можда добре Малрунијеве жеље не би биле под знаком питања, да само три дана по том сусрету, Ђинђић и српска Влада нису киднаповали и екстрадирани у Хаг бившег председника Слободана Милошевића! Киднаповање и испорука бившег председника Севзне Републике Југославије, донела је српској досманлијској власти ловорике Заца-

да, а сам киднаперски чин протумачен је, гле цинизма, као демократски пут којим је српска власт показала своју иницијативу и спремност да, ако Америка то затражи, „поједе“ српску државност изнутра! Која је улога Брајана Малрунија у читавој овој причи, процените сами.

Саветодавно тело, које предводи Малруни, формирано је у октобру, ако је веровати причама, које се све чешће чују ових дана по београдским политичарско-новинарским кулоарима, састоји се још од четири бивша политичара и једног успешног бизнисмена. Њихова имена су за сада још увек тајна, али вероватно, не за дуго. План рада овог иностраног саветодавног тела, које све рачуне свог рада полаже Ђинђићу, или обрнуто, по свему судећи, већ је достављен српском премијеру, и ту настаје тајан и прекид свих кулоарских прича.

Оно што свакако у читавој овој причи највише занима српски народ јесте – колико коштају „услуге“ Малрунија, а колико саветодавног тела, као и колики су трошкови практичног рада поменутог ино-тела у српској државној структури, и ко то плаћа.

Још једно српско плаћање

Услед некаких недоумица, које су се готово неприметно провлачиле кроз штампу, типа, ко плаћа то саветодавно тело, неосетно је провучено, опет кроз српске медије како су Малрунијеве пословне услуге бесплатне. Но, ипак је остала недоумица, ако српска Влада плаћа „демократски“ глас о себи преко разноразних саветодаваца, онда се такве „услуге“ у суштини наплаћају из сиромашног народног џепа, а то није добро, ни за српски изгладнели народ, а ни за Ђинђићеву владу, јер јој се и без тога назире вратоломни крах и крај! У сваком случају, чак да Ђинђићева влада девизно не плаћа Малрунијев „посао“, не треба сумњати да ће поменути господин, када буде проценио да је погодан тренутак, умети да наплати свој рад.

Џејмс Дентон је нови, од српске Владе ангажовани „помоћни“ лик који ради на промени српског имиџа и то у политичком срцу САД-а, у Вашингтону. Дентон је већ раније сарађивао са источноевропским политичарима, а посебно са опозиционарима тих земаља, који су данас на власти у својим државама. Случајност, Дентонова успешност у представљању америчком Конгресу проблема с којим су се суретали бивши источноевропски опозиционари, или амерички долари, тек нешто им је заједничко: опозиција којој је Дентон „помагао“ и у чије име је лобирао, сада је на власти?!

Ко је коме од поверења

Свака српска сумњичавост у искреност добрих Дентонових намера, из више разлога је позитивна и оправдана, а његово данашње заузимање за српску добробит, која се за сада, искључиво ослања на досманлијску власт, јесте под знаком питања. Ако ни због чега другог, оно због Дентонове заузетости, јер он сличан посао обавља за мађарску владу, плаћају га и неке балтичке владе, све у свему, без једљивости примећујемо како је Дентон много запослен.

По речима добро обавештених, Џејмс Дентон је главни „кривац“ успешне посете некадашњег Савеза за промене Сједињеним Америчким Државама, 1999. године. По мишљењу многих представника српске дијаспоре, тадашња опозиција, захваљујући Дентономом заузимању, утицала је на промену америчког става према српским опозиционарима.

ЦРНО НА БЕЛО

Српски премијер Зоран Ђинђић, у званичном писму типа овлашћења, од 6. марта ове године, потписао је следећи садржај:

„Џејмса С. Дентона сам овластио да води неформалне консултације са званичницима Бушове администрације и америчког Конгреса како би омогућио поуздану комуникацију између мене и владе САД у вези са разним питањима која се тичу Републике Србије. Господин Дентон је у директној комуникацији са мном и има моје поверење“.

March 06, 2001

Subject: Letter of introduction for Mr. James S. Denton

To Whom it May Concern:

Please accept this Letter of Introduction for Mr. James S. Denton who I have authorized to conduct informal consultations with officials in the Bush Administration and the U.S. Congress to facilitate reliable communications between myself and the U.S. government on the range of policy issues concerning The Republic of Serbia.

Mr. Denton is in direct communication with me and he has my confidence.

Thank you for your support.

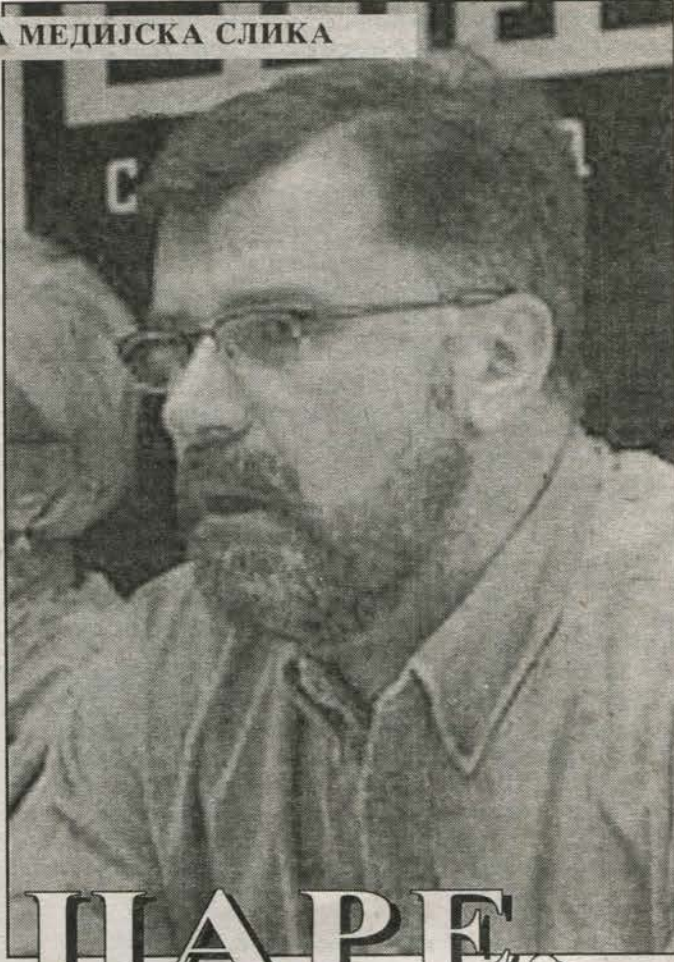
Sincerely,

Dr. Zoran Djindjic
Prime Minister of Serbia

Након евидентних пучистичких промена у октобру прошле године, сасвим природно је било очекивати досманлијско враћање дуга Џејмсу Дентону. Најбољи начин исказивања досманлијске захвалности применио је Ђинђић, који је Дентона и званично именован за саветника Владе Србије за америчку политику. За сада се зна да Дентонове услуге на побољшању српског „демократског“ курса у Америци плаћа српска дијаспора, а реч је о стотину и више хиљада долара годишње. Није лоша сума, за тако заузетог човека, само да његов посао заиста буде окренут српској добробити, а не појединцима из досовске власти, како реално из данашње перспективе изгледа просечном и напашеном српском народу.

Ако је Дентон и заслужан што је досманлијска братија на власти у Савезној Републици Југославији, а пре свега у Србији, онда је сасвим јасно и то да се сав његов данашњи посао своди само на посреднички део посла; извести српског премијера шта Буш-Млађи или неки други амерички државник очекује од српске власти, а Ђинђић Бушову, односно, жељу америчке администрације одмах схвати као заповест, и испуни. Ма колико такав поданички и послушнички однос српског премијера утицао на уништавање српске државности и суверенитета, од српског народа се очекује разумевање и аминовање у односу на одлуке Вашингтон-Београд, јер и по Дентономом признању, најкомпликованије тешкоће тек предстоје.

Логично питање, након свега било би: зашто је онда Џејмс Дентон толико плаћен, ако српски народ тек треба да пролази кроз агонију опстанка. Да ли тако изгледа демократија коју су досманлије прошлог октобра обећале народу!?

ЦАРЕ, ЦАРЕ, ОДАКЛЕ ТИ ПАРЕ

Воран Матић у Америци, у Институту за мир, признао како су српски медији данас у тежој ситуацији него у време Милошевића, а због такве Матићеве изјаве српски премијер Зоран Ђинђић, добио моралне и „демократске“ пацке, па се одмах по повратку из Америке пожалио српској јавности.

О медијској цензури, која се у неким прошлим временима (тачније до 5. октобра 2000. године) искључиво везивала и приписивала, углавном државним и тек по којем приватном српском медију, уз прегршт тешких лажних оптужби и још тежих и грђих речи, грактали су из Београда такозвани независни новинари, који су у суштини, и тада, баш као и данас, зависили од америчких долара и медијске диригентске палице смештене чак у Вашингтону. За медијски мрак, како су белосветске свезналице-незналице-новинари тада клицали, а ови јадни „независни“ српски новинари кукали и вапили из Београда и ове јадне напаћене српске земље, не би ли још уз америчку доларску потпору, уместо вињака испросили и неку боцу вискија, био је крив режим. Нарочито су се љутиле новинарске перјанице које су се због тешких речи, често налазиле пред судијама, (које данас Батић мења само зато што су радили по Закону, примедба аутора) не би ли објаснили одакле им нека лажна информација, која се врло брзо, преко ноћи претварала у најбездобирнију клевету. Такве и такозване независне новинарске перјанице, које су, нажалост, потомци неких нових српских Бранковића, уместо да раде у корист свог народа, радиле су у корист страних влада. Ако су ово некада и биле

само речи на нивоу претпоставки, онда је данас, после годину дана од петооктобарског пуча, када се кликтало, већ тада јадној и сумњивој тек придошљој октобарској демократији, сасвим јасно како изгледа права медијска цензура.

Србија данас живи у потпуном медијском мраку, јер неки нови повампирили политички комесари, од октобра наовамо, одобравају какве вести, односно информације смеју и могу да прођу у српску јавност.

За све податке о томе како треба да изгледа „демократски“ програм нове РТС, новог „Пинка“, нове „Експрес Политике“, „која хвата стреле у лету“, или како саопштити шкакљиву, а преформулисану и на „демократски начин“ прерађену информацију, власници приватних медија, директори или уредници „ослобођених медија“, морају да иду на инструктажу код одређених досманлијских политичких комесара. Комесари ДОС-а, због недостатка политичко-медијске писмености, а и непознавања светских политичких прилика, опет морају да иду мало даље, како би сазнали шта је пожељно, а шта не, и то код америчког амбасадора Монтгомерија.

Шта ће „јадан Били“, није крив што се прилике и ситуације, које налаже америчка демократска палица мењају често, а досманлијски комесари, који осим што поданички опслужују оне који су нас пре две године интензивно бомбардовали, и иначе пате од заборавности, зато Били мора и по неколико пута да одобрава или прецртава шта је „демократски прочељана“ вест, а шта није.

Није крив амерички амбасадор Били ни зато што се и његова жена Лин „разуме“ у српско „независно“ новинарство и писање, а своје знање и умеће у „српску демократију и кретање“ је доказала својим дневним белешкама, које уредно објављује хрватски месечник „Глобус“. У својим литерарним саставима Лин је превазишла бившу прву даму, чији су „дневници“ били честа мета новинарских напада тадашњих „независних“ медија, јер Лин је само

мало одмакла од детета из првог разреда основне школе, али се зато добро разуме у презир и мржњу као и нишодаштавање српског народа, али Били је због тога срећан, јер тај „део посла“ нове медијске српске слике, Лин спремно преузима на себе. И не пада јој тешко што се уместо Била, пренаатрпаног пословима писања српских закона, она одлучује какву информацију треба пустити циганима и прљавим Србима. Ето, захваљујући надмоћној и „демократској“ Америци, Београд и читава Србија, су добили Била и Лин, који се ваљда више разумеју у „америчке медијске рецепте“ од оних бивших „дневничара“, а ваљда, и у то како треба да изгледају „ослобођени медији“ затуцаних Срба, него сами Срби. Дакле, ако питате некога од политичких комесара ДОС-а, од оних који учестало иду у америчку амбасаду код Била и Лин на поклоњење, а у суштини иду „по своје мишљење“ о „независним новим“ српским медијима, има ли медијске цензуре, добићете негативан одговор.

Ипак, ни све бивше перјанице такозваних независних медија, још увек нису задовољне петооктобарским променама, а неки поуздано информисани људи чак тврде и да су уплашени за своје место под „демократским“ медијским небом Србије. Случај Гордане Суше су већ и врапци запам-

тили, али пре извесног времена АНЕМ и Радио Б92, имали су своје притужбе на рад републичке Владе. Међутим, то је незадовољство некадашњих кројача „независне“ медијске слике, који су прошле године у октобру „демократски“ обнародовали своју зависност од иностране помоћи, очекујући ваљда да ће коначно, као медијски ратници „демократског“ Запада, напоскон, када је „демократија“ стигла и у ове балканске крајеве, почети да уживају веће, највеће привилегије.

Међутим, нешто се помутило у тој медијској слици „независних“, а по неким изјавама које се све чешће чују од бивших „најнезависнијих“ новинара, стиче се утисак да су их неки спретнији и вештији новинари, у дисциплини званој „партијски најподобнији“, ипак, претекли...

На учестале прозивке бивших независних новинара, српска Влада, доскора, није реаговала. Ваљда није имала времена, јер је стално прозивају српски незадовољници.

Ипак, десило се нешто непредвиђено, што је умногоме онерасположило српског премијера Ђинђића, а што по повратку из Сједињених Америчких Држава није могао да сакрије. Наиме, српски премијер, који је почетком октобра отишао у Америку, не би ли умолио свемоћног „ујка Буша“ да му допусти да направи паузу у испоруци српског меса (читај: оних часних српских ратника који су пред насртајима непријатеља бранили своју отаџбину) Хашком трибуналу, доживео је моралну придику, на граници „демократског“ шамара, када га је директор Института за мир, питао о медијској проблематици у Србији, али ево како је то премијер саопштио: „Ја сам имао једно излагање у Институту за мир, увече смо имали један мали коктел где ми је директор тог Института рекао да је господин Веран Матић инсистирао на томе да он сутра, на тој дискусији прочита његово питање, и у том питању је било речено да су медији у Србији у тежој ситуацији него што су били у време Милошевића.

Мислим да треба имати доста храбрости, да не кажем неку другу реч, да би се то тврдило. Нарочито ако идете у Америку да промовишете демократску Србију, и да у односу на то, тражите нешто. Мислим да је прилично незграпно кренути са том причом, да заправо, не само што је исто као у време Милошевића, него да је још и горе...”

Љутња или повређеност са премијерове или Матићеве стране, није ни важно, али је ето, напоскон и бивша сива еминенција „независног новинарства“ Србије признала, и то чак у Америци, да је медијска слика Србије уопште, не само медијска, већ општа слика досманлијске власти у Србији близу колапса. Објективно посматрано и премијер и Матић немају разлога да се љуте, јер су и један и други, током последњих десетак година навикли да обијају прагове иностраних влада и да се тужакају и жале на српску власт. Ето, стечене навике Веран Матић је задржао, а то што се жалио на своје дојучерашње политичке истомишљенике који су данас представници српске власти, не би требало толико да вређа премијера Ђинђића, јер је и он сличне „грешке“ правило.

Матић се жалио Американцима, Ђинђић ће Немцима. Коштуница ће Французима, а коме да се жали српски народ?!

СУША ПАТРИОТИЗМА И КИША ОСРЕДЊОСТИ

Највећа промена у српском новинарству од 5. октобра је у томе што више нема дискусије о томе ко је крив за све досадашње ратове. Крив је Милошевић, криви су Срби. Зато више и не постоји објективно новинарство, јер све што је засновано на овој лажи једноставно не може да буде истина

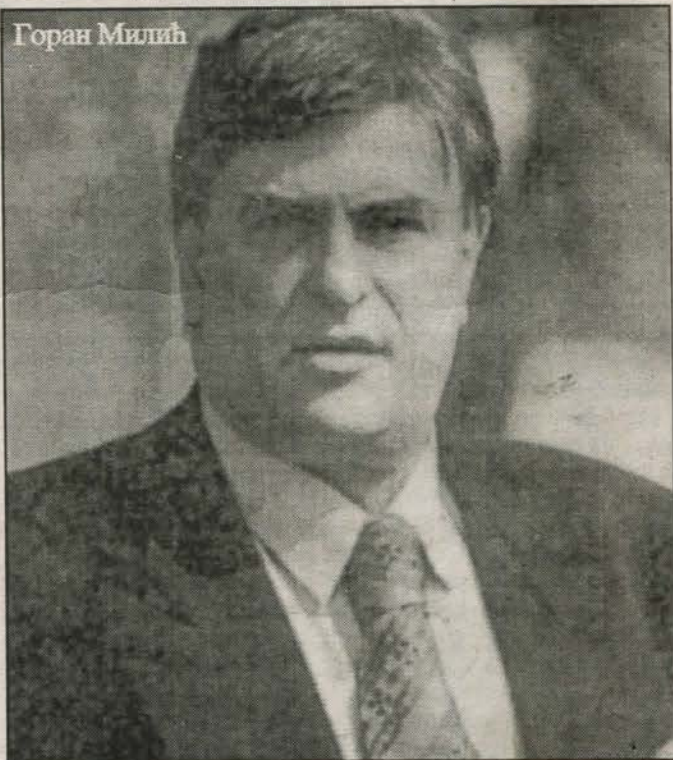
Гордана Суша

И мали смо среће. Гордана Суша није изабрана за главног и одговорног уредника Информативног програма РТС-а. Ни садашњи програм није нам велика срећа, па само можемо да нагађамо како би нас усрећила Суша (или Шуша, како је недавно потписаше у једној емисији). Некако после овог пораза од ДОС-а, нешто је не виђамо на малој екрану, као да је то толико повредило, па сада лечи ране. Суша је сматрала за нормално да јој припадне једна тако значајна уредничка фотеља, ваљда рачунајући на своја дугогодишња антидржавни рад. И анационални, поготово. Уз то, вероватно је убеђена да је заиста добар новинар, што је ипак њена лична заблуда. Ова заблуда датира још из њених сарајевских дана када је радила у „Јутелу“ Горана Милића. Маркетиншки лукави Милић био је свестан да на место свог заменика мора поставити неког новинара из српског народа, који је то само по рођењу, никако по убеђењу. У „Јутелу“, којег је финансирао Анте Марковић, све је врвело од Хрвата и муслимана, а само појединци попут Миодрага Попова или Јелене Ловрић представљани су као Срби. Попов се довијао на стотину начина како би убедио гледаоце у све предности југословенства, а Ловрићка је била главни „објективни“ новинар који је растурао све српско у

тадашњој БиХ. Остаће запамћено њено „објективно“ питање упућено Велибору Остојићу, функционеру СДС-а: „А зашто само Срби у овој земљи хоће рат?“

Тако би и Суша требало да, без комплекса, посматра успон у својој каријери. Напредовала је због свог имена и презимена, због националне припадности, никако због својих квалитета. Наравно, није она лош новинар, али је у „Јутел“ стигла првенствено по националном кључу. Можда зато, подсвесно, Суша гаји анимозитет према свему националном, нарочито у редовима народа којем припада. То је и основна замерка, уз неколико техничких, која се могу ставити на њен рад. Новинар који копа рупу сопственом народу не може се сакривати иза професионалности. Сведоци смо да свака прича о рату у бившој СФРЈ, од 5. октобра, почиње са општеприхваћеном теоријом која се не доказује, да је Милошевић крив, да је он почео рат. Туђмана нико и не спомиње, као да га Бог није дао. И узео, хвала Богу. Све изречено или написано после овакве констатације, нема никаквог смисла, јер не почива на истини. Ту је, у једној тачки, почетак и крај независног, објективног и професионалног новинарства. То је тачка у којој је запела и Гордана Суша. Као контрапример могу послужити муслимански и хрватски новинари који ниједног тренутка не доводе у питање одговорност Алије и Фрање. Нити трче да сликају масовне гробнице на својој територији.

Горан Милић

ДА ЛИ ЋЕ ВОЈСКА ОСТАТИ БЕЗ АВИЈАЦИЈЕ И МОРНАРИЦЕ

ПАЦИФИКАЦИЈА ВОЈСКЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

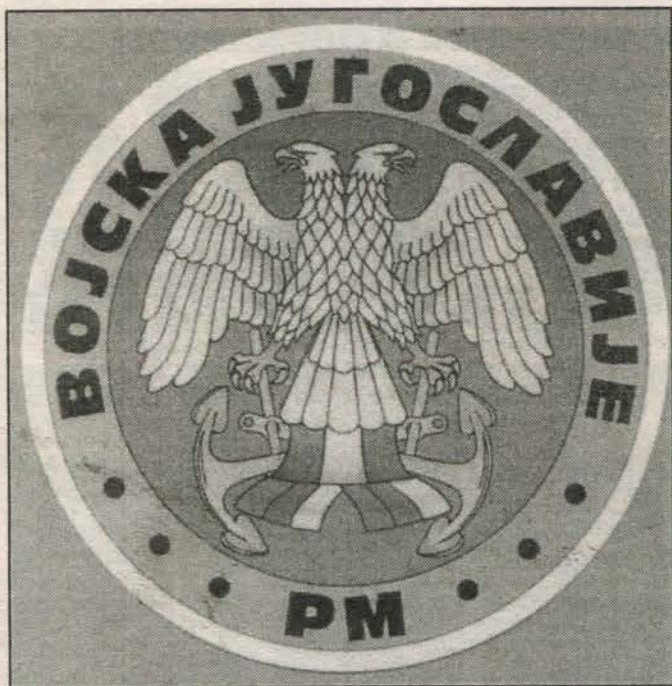

НАТО није имао шансе да порази нашу војску. Сада то покушава његова пешадија која говори српски. У тој функцији је и најновија оптужба Карле дел Понте

Најновије оптужбе Карле дел Понте на рачун Војске Југославије, достављене Савету безбедности Уједињених нација, да пружа заштиту генералу Ратку Младићу, само су део стратегије која за коначни циљ има потпуну пацификацију наших оружних снага. Оно што није могла да уради НАТО армада на бојном пољу, сада је дато у задатак домаћим и хашким јуришницима, све под фирмом демократизације и увођења правне државе.

Само у том светлу може се посматрати најновије цинкарење (без доказа), као и бројни гласови из владајућег ДОС-а који упорно захтевају смене и промене у војсци. Јер, не сме се сметнути са ума да је Југословенска Војска ипак главни гарант безбедности у изузетно непријатељском окружењу у којем се налазе Србија и Црна Гора. Ако је некадашња СФРЈ била окружена само „бригама“, данашња СРЈ је окружена конкретним непријатељима који отворено полажу право на делове њене територије, да не спомињемо већ окупиране делове земље. Зато, да би се до краја спровео план о распарчавању Југославије, неопходно је да се наша армија сведе на ниво ловачког друштва, као што је већ урађено са војском Републике Српске. До-

маће демократе су у томе једним делом, већ успеле. Скраћивање војног рока је већ бројчано ослабило редове наших јединица, што ће се у перспективи одразити и на спремност и обученост обичних војника.

Уједно, врло важан чин у животу просечног Србина, одлазак у војску, временом ће бити сведен на мало дужи излет, на само пар аутобуских станица од родне куће. Са техничке стране гледано, војска је сегмент друштва у којем се непрестано морају пратити техничка и научна достигнућа на свим пољима. Наравно, за то се нема пара, па старешинама остаје да сопственом интелигенцијом, довијањем и лукавством, надокнаде све оно чиме располажу не само НАТО, него чак и наше прве комшије, Хрвати, муслимани и Шиггари. И док се на једној страни умањује одбрамбена способност Војске Југославије, Хрватска се систематски наоружава, што из сопствених извора, што уз инострану помоћ. Слично је и у муслиманско-хрватској федерацији, с том раз-

ликом да су НАТО снаге у потпуности на себе преузеле наоружавање Алијиних следбеника, пошто њихови домаћи капацитети скоро и не постоје.

Поента је слична оној титоистичкој: слаба Србија у јакој Југославији. Данас је ова максима доживела незнатну модификацију: слаба Србија у јаком окружењу. По стратешкој логици западних сила, НАТО може да крене даље на исток само када у потпуности осигура сву позадину. Само када докрајчи Србију, када буду сигурни да су наше оружане снаге у стању да обарају само фазане, ни у ком случају невидљиве авионе.

Остаће само ПВО

Зато звуче очекивано нека, још увек стидљива, али демократски рационална, размишљања о укидању ратног ваздухопловства. Звучи прихватљиво, поготово када се узме у обзир Милов пут у независност, чиме би нација авијација остала без великог дела прелетног коридора и, самим тим, без адекватне обуке и тренинга. Зауврат, по истим гласинама, војска би се концентрисала на системе противваздушне одбране, што би компензовало недостатак борбених летелица. Припремање јавности оваквим гласинама о укидању ратне авијације подгрејано је, као и обично, и економским мотивима, што се показало као врло функционално

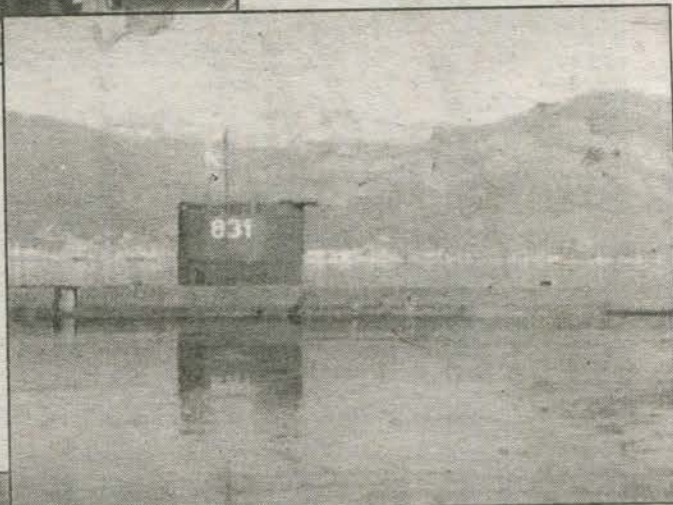

у свим досадашњим акцијама ДОС-а. Само, намерно је остављен најбитнији фактор због којег је важно да свака иоле озбиљнија земља улаже у сопствену авијацију. Јака ваздушна флота је значајан фактор одвраћања потенцијалне агресије. Преведено на српски, то значи да, ако усташе пожелеле да бомбардују Београд, прво морају да израчунају шта ће им остати од Загреба. Некоме се ова рачуница може учинити превише или чак смешно натегнута, али ко је 1990. мислио да ће се десити толико дуг и толико крвав грађански рат. Једноставно, у одбрани земље мора се на време мислити на све могуће ратне заплете. Уосталом, ако је толико невероватно да дође до напада из Хрватске, зашто су усташе компоновале „Теразијски марш“ који се уредно изводи „пригодом обљетнице домовинског рата“? Или, шта

ће им авиони, уопште, када и они живе у дубокој економској кризи? Живи били па видели, ово је први пут од када је света и века да се Србија граничи са хрватском државом.

Насукана морнарица

Колико је евентуално отцепљење Црне Горе угрозило маневарске могућности авијације, још негативније се одражава на бројан и моћан сегмент наше војске, на морнарицу. Милов сепаратизам, подгреван из до-совских кругова, практично ће у једном дану насукати годинама грађену ратну флоту, која се готово без губитака повукла из данас хрватских лука. О таквој ратној флоти могу да маштају многе медитеранске земље, а ми ћемо је изгубити једним прорачу-

натим и крајње перфидним политичким захватом. Отцепљени Мило и либерали продаће на добош све што може да плови, а на евентуалне захтеве о деоби одговориће противзахтевима за деобом имовине савезне државе у Београду. Препуцавања ће временом избледети, па ће исплатити неку смешну сумицу како би се задовољила форма. Тако ће Србија остати без још једног моћног средства одвраћања. Поново, и у случају ратне морнарице, треба обратити пажњу на Хрватску. Отцепљењем Црне Горе, самим тим и нестајањем ратне флоте, Хрватска би енормно олакшала свој стратешки положај у односу на Србију. Скратила би фронт за читаву дужину свог дела јадранске обале, рачунајући и острва, и тако на фантастичан начин исправила недостатак који произлази из облика и дужине њене државне границе. Тако ће Мило поравнати хрватску кифлу. А и Чанак се труди да јој обезбеди брашно, па се може заиста и десити да нам војска више и не треба. Растуриће нас без борбе. Све мирно и демократски, цивилизовано и грађански. Неће нас много ни коштати.

НЕСТАБИЛАН БАЛКАН – АМЕРИЧКА КОНТРОЛА ЕВРОПЕ!

Колико је глобализам, који је Америка намећула силом јачег, пољуљан рушењем њујоршког тржног центра, за сада је само на нивоу претпоставки. У неко догледно време, шим и неким новим сличним проблемима, по свој прилици, врло озбиљно ће се позабавити, поред многобројних светских обавештајних служби и многи светски аналитичари, научници. Што се тиче политичара, посебно оних који следе смернице и указе, макар до сада учинене, америчког глобализма, они ће и даље наставити са ревносним подржавањем, готово до границе пошитоног имитирања и клонирања „старијег и јачег брата“ Америке. Рајно-хушкачки урлици, у виду прекоокеанских политичких порука чују се са свих светских медија. Изгледа да је почело некакво светско претпројаване у две групе; на оне државе које су за још један амерички (неправедни) рај, и оне земље које су прошив новог америчког раја. Земље западне Европе, још једном су се прикључиле америчком неправедном рају, који је у суштини, чистио остварљиви рај, како би се Американци што више приближили Каспијској области. У контексту нових рајно-политичких дешавања, кретања и мењања карте света, многи политички ланци су се понадали у претпоставку америчког интересовања за Балканско полуострво, не схватајући да се рајом у Авганистану и контролисаним шиитарским ширењем на Балкану, само заокружује још један подли амерички план контроле света!

У светском мозаику двојног морала и демократије, а посебно правичности и правде, искључиво примењиване по америчком рецепту, извесна је дилема коју овог тренутка сви српски политичари, а који су представници власти у Србији, али и Црној Гори, прећуткују и не обзнајују: шта још чека Србе и чему се још народи Балкана могу надати, када је у питању амерички интерес за Балканско полуострво?!

Нова лансирана америчка парола „Рат против тероризма“ осмишљена је у чувеном вашингтонском овалном кабинету, кога су по сексуалним гитањима промовисали амерички председници и пре Клинтон, али су га зато Моника и Клинтон „прославили“ као перверзнади, и као по написаном правилу, које установљава сексуално исфрустрирани председник Америке, а чије такве и сличне фрустрације, зашто не рећи и то, већ деценијама трпимо на сопственој кожи, у виду економских санкција, или у виду некаквог другог омаловажавања српског народа и српске државности, неправедног бомбардовања у коме страдају углавном цивили, а што Америка не подводи под појам организованог тероризма и то од стране једне најмоћније државе, САД, а данас у нашој држави, захваљујући досманлијској поданичкој власти, Америка нас кроз некакве нове-старе форме опет потчињава и потцењује, али једно је сигурно – САД не одустаје од Балкана!

Извесно је једно, Америка је у свим својим ратовима забележеним током њеног постојања, увек била, искључиво на основу личних интереса и потреба, некеме „мајка“, а некеме „маћеха“.

Заправо, једно врло умесно питање онима који данас ратују на страни „моћног светског цина“: каква је разлика између терориста који су напали Светски Тржни Центар у Њујорку и шиптарских терориста који свакодневно, већ деценијама убијају, отимају и силују српски живаљ на Косову и Метохији?

Каква је разлика између Осаме Бин Ладена и Хашима Тачија? Нема је, знају то и Американци, али Осам Бин Ладен и његова „Ал Каида“ им више не требају!

Шиптарске терористичке банде на Балкану још увек су Американцима потребне, чак неопходне, јер америчка администрација ће се, како указују светски аналитичари, још неколико наредних година, можда чак и деценија, интензивно бавити „проблемом“ Балкана, који су, није згорег напоменути, управо они и створили. Данас га на исти, или мало модификован начин одржавају, јер је то у америчком интересу. У сврху остваривања својих првобитних намера, Американцима су у први мах послужили Хрвати, па муслимани, а данас су ту улогу преузеле шиптарске терористичке банде.

Зашто је Балкан толико занимљив за Американце?

Криза држава Балкана, деценијама је актуелна тема америчког Конгреса и свих прошлих америчких администрација. Такозвани проблем Балкана нарочито је актуелизован у америчком Конгресу током последњих десет-дванаест година. Наиме, крајем осамдесетих, а почетком деведесетих година двадесетог века, по великом, а у потпуности још неоствареном немачко-америчком пројекту, основни је циљ уситња-

вање и разбијање европске нације на најситније комаде, што би омогућило стварање некаквих нових ситнијих државица, које би се „одржале“ у државничком животу само уз помоћ америчког конц, штапа и канапа. Са друге стране, тако нестабилне и од америчке воље зависне уситњене државице Европе, створиле би погодну климу, наравно, уз готово невидљиву помоћ Америке, услове за стварање и ширење вештачких исламских држава-територија Балкана. Као такав, средњи и јужни део Балкана би био под потпуном контролом Америке, а Хрватском и Словенијом позабавила би се Немачка. На тај начин, како тврде поједини амерички и немачки аналитичари, створило би се политички бескичмено, а национално огољено и дезавуисано тело нестабилних државица које су као такво, аутоматски погодне за контролу, коју би вршиле моћне светске силе, Америка и Немачка.

Како ствари стоје, а све прилике и услови показују, амерички интерес, односно контрола дешавања на Балкану још увек у првом плану, а Немачка ће на потпуно остварење својих циљева морати, макар у прво време да се задовољава мрвицама, које преостану за Америком.

Балканска ноћна мора или стварност, више о томе готово нико и не размишља, јер су политички моћници пре свог видљивог и уочљивог деловања на Балкану толико изморили и исцрпели народе Балкана, да су Балканци, чак и они који себе поричу као Балканце, и од чега се гнушају као куће, или антракса, и од чега већ деценијама покушавају да побегну, као што је случај са Хрватима. Дакле, захваљујући погодним за манипулацију, на Западу школовани домаћи политичарима, који су току свог ино-студирања постали само добро обучена марва за испуњавање воље и жеља западних интереса, углавном су то они политичари Хрватске, Словеније, Македоније, Албаније, Србије, па и Црне Горе, који су обучени од страних ментора да се у одређеном кључном тренутку активирају у својим балканским, расточеним и раздвојеним државицама, које по броју становника тек прелазе неколико стотина хиљада. Њихова главна улога у политичком животу балканских раздвојених и ратом завађених народа је да мешетаре, лажу, мажу и обећавају оно за шта унапред знају да је неоствариво, а све то под диригентском палицом својих моћних западних ментора, како би Америка лакше, и брже у погодном тренутку остварила своје балканске интересе. Дакле, такви политичари, које су народи Европе, а у време национално свесних и одређених држава, просто и једноставно, називали домаћим издајницима, „задојени“ су пре свега личним материјалним интересима (богаћењем) и лажним демократским принципима, а одричући се националног и традиционалног, постали су само поуздане марионете Запада, односно Америке, којих ће се ови исти, у погодном тренутку одрећи, као и њихових услуга. Замениће их млађим и још подобнијим спроводиоцима њихове воље. Кроз такву призму треба посматрати данашње актуелне власти свих балканских државица, почев од Дрновшека, преко Месића, Рачана, Коштунице, Ђинђића, Ђукановића, Трајковског и Георгијевског. То су управо политичари, који само привидно стварају и воде спољну и унутрашњу политику својих земаља, а народ који је истрошен и исцрпљен ра-

товима, агонијом преживљавања и растакања државе, као да је отупео, што и jeste био један од основних америчко-немачких интереса у току последње две деценије.

Изворишта овакве америчке политике, пре свега треба тражити у њеној потреби за доминацијом над читавим светом, а затим кроз проток капитала и богатства, које добија утемељивањем глобализма.

Ипак, постоји још један врло важан мотив који Америку задржава на Балкану, а то је контрола Европе, која би, по мишљењу америчких властодржаца, у неком погодном тренутку ипак, могла да се одрекне Америке и њене наредбодавне и материјалне превласти. Европе која би евентално, у некој будућности, ближеј или даљеј, сасвим је свеједно, оспорила и супротставила се улози највећег светског жандарма-Америке. Сједињене Америчке Државе су већ навикле да из свега извлаче корист и то веома брзо. Рекло би се да су чак тако дубоко огрезле у пороку надмоћи и превласти да америчка администрација на почетку новог века и миленијума, покушава да уништи све остале народе, жртвујући при томе, свакодневно на десетине хиљада и својих грађана, Американаца. У контексту америчких планова и циљева везаних за Балкан, напосто се не сме занемарити америчка, тренутна примиреност, али ни слаткоречива донаторска обећања, која нам свакодневно сервирају преко својих политичких марионета, које су на власти у Хрватској, Словенији, досманлије, јер просто и једноставно речено; од те помоћи и работе нема ништа. У крајњем случају, поуздани историјски подаци указују, а што би уједно требало и да нас упозори на оно што врло често заборављамо: ниједној америчкој администрацији не треба веровати! Јер за Америку постоје искључиво колонизаторски интереси, и пред том чињеницом сва америчка, олако и дипломатско-демократски изречена обећања треба схватити у смислу смиривања балканских ниских страсти...

Американци су одавно потпалили балкански фитиљ, ослањајући сву стратегију и умеће пре свега на Брозовим догмама братства и јединства, односно различите верске и националне опредељености народа који се више од четрдесет година називао југословенским. Титоистичко испирање мозга, очигледно, макар тако показује протекло време, најпогодније тле и упориште је пронашло код Срба! Случајност или намера, или смо ми Срби једноставно погодни за манипулације и догматско-демократско брисање самосвести?!

У погодном тренутку, а по завршетку хладног рата између СССР и САД, америчка администрација је кренула у приправно дејство, потпирујући вековни хрватски и словеначки комплекс у односу на богату државничку српску сувереност.

За тај прљави посао Американци чак нису морали много ни да се труде. Словеначко и хрватско руководство, подржано од већине грађана тих бивших Брозових Република, а које је годинама патило од камуфлираног комплекса аустроугарских коњушара и италијанских слугу и собарица, уз помоћ америчких долара кренуло је у расприривање до тада углавном контролосане међунационалне и верске мржње, наравно, отпужујући српски народ, кога су деценијама доживљавали као супериорнији и државнички способнији, као јединог кривца. У знак захвалности због расприривања и буђење ратних сукоба на Балкану, Американци су Словенцима и Хрватима обећали, не само доларе и „демократију“, већ и државну самосталност, па ако то ратни услови буду захтевали. Американци су понудили и обећали и своје пентагонске стручњаке. Још тада, док званично сукоб међу бившим Брозовим Републикама није почео, али се мирис барута већ осећао у ваздуху изнад Балкана, по америчком и немачком плану, Срби су унапред били осуђени као једини кривци. Сва остала дешавања крајем деведесетих, само су ишла на руку том давно осмишљеном америчко-немачком плану!

Заиста, почетком деведесетих година, распламсава се још један Балкански рат, који још нико није назвао правим именом, али зато наши српски војници и политичари „обитавају“ и труле међу зидинама најнеправеднијег суда, Хаџког трибунала, а Срби су криви само зато што су се бранили од усташких и муслиманских, касније и шиптарских етничких чишћења. Уопште, стиче се утисак да се напосто Америка, преко Хага, пита: како је уопште Србима пало на памет да се бране од усташког ножа, а касније и од муслиманске чакије?!

Америчка демократија је двојног морала, то је чињеница, а све је очигледније како се ни Америка више не труди да тај порив и даље, макар привидно, сакрива пред очима светске јавности.

Дакле, Американцима је Балкан био прво, пробно поље за концепцију свог одавно смишљеног плана, пред којим, по мишљењу америчке администрације неће стегнати само народи Балкана, већ и целе Европе. У међувремену, Америка

је, како би њен план везан за Балкан у потпуности био успешан, почела да мешетари и шире по Европи, тихо и неосетно, осим... У комплексу овог проблема може се посматрати и ЕТА у Шпанији, затим регионални немири који потресају Корзику, Бретању или у крајњем случају, и све регионалне, а суштински сепаратистичке побуне, које се свакодневно јављају по Европи. Иза свих тих сепаратистичких побуна крије се амерички интерес, а сепаратизам и тероризам, некад отворено и јавно као што је случај на Косову и Метохији, или у Македонији, Америка јавно подржава. Да ли су то само случајности, да иза свих немира који потресају Европу, углавном стоји америчка администрација или нешто што би могло из хроничне болести да ескалира у нешто много дубље и опасније?!

Што се тиче Балкана свакодневно смо били, а нажалост, још увек смо у прилици да се уверимо како се ширење намерно изаваног шиитарског терористичког пожара на Балкану шири од истока ка југу. Сви постигнути политички договори у којима су посредници различите белосветске протуве и креатуре, било да је реч о договорима везаним за југ Србије, Косово и Метохију или Македонију, већ после неколико сати бивају охоло згажени, јер Шиитари знају колико су неопходни у прљавим работама Сједињених Америчких Држава, и онда њихови захтеви и терористичка уцењивања, пропраћена убиствима и отмицама недужних, иду у недоглед.

Са друге стране, шиитарске терористичке банде и њихово осино вршљање и убијање недужних цивила, донекле, макар привидно пред очима светске јавности служи за правдање присуства оружаних америчких и немачких снага, а самим тим то је оправдање и за неопходност постојања и опстајања НАТО. Како ствари стоје Балкан ће ускоро у потпуности бити окупран.

Зашто је Балкан толико занимљив за америчке и немачке планове, какву то превласт омогућује Балкан својим окупаторима?

Оно што привлачи савремене светске колонизаторе, односно најмоћније силе света, што свакако Америка и Немачка јесу, јесте геостратешки положај Балкана као добре везе са Медитераном. Медитеран је био сан многих освајача, баш као и Балкан, и њихова повезаност је многострука, те се проблем Балкана може и мора искључиво посматрати кроз повезаност са Медитераном. У западном Медитерану се завршавају нафтоводи са севера Ирака, који је такође, већ више од једне деценије, на удару америчке „демократске“ палице. У скорој будућности ту би требало да буду и нафтоводи и гасоводи који би требало из Каспијске области да се преко Медитерана преносе ка Западу. Због тих разлога најмоћнији господари света осетили су се самопованим да учествују у „добри колача“, која подразумева живот Сједињених Америчких Држава.

Са друге стране, то је, у оваквом сплету геополитичких дешавања, зла срећа јер, Медитеран раздваја Европу од Африке, која одавно представља будуће америчке стратешке резерве. Појашњења ради, неопходно је нагласити како на афрички континент, односно њене обале, стижу гас и нафта из Алжира и Либије. Међународни водени пут доступан је флотама, међу којима је најмоћнија америчка, тако да је то један додатни мотив за Америку, јер водени пут који досеже до круцијалних нафтних и гасних терминала Америка не може да занемари и да га „препусти“ неком другом!

У склопу овакве прерасподеле, Америка је себи, као најмоћнијој сили света, дала право да изврши и све остале геополитичке поделе, а у то се у сваком погледу убраја и Балкан.

Кроз Београд протиче река Дунав која представља једну од централних оса европских пловних токова, али није само то оно што је код САД пробудило жељу за окупацијом Балкана, већ и чињеница да би толико популарно „црно злато“ (нафта) могло од Каспијске области преко Егејског и Јадранског мора да стигне до Кварнерског залива, што умногоме олакшава све „послове“ са „црним златом“ како Американ-

цима, тако и Немцима. Јер Немци су у потпуности преузели превласт у Словенији и Хрватској, а ваљда је то постигнуто кроз неке „компромисне“ трговине између Америке и Немачке, при чему се, наравно, становници Балкана, а посебно Србије ништа не питају!

Ако се има у виду основни амерички циљ, светска превласт у сваком погледу, онда је сасвим јасно зашто је америчкој администрацији било толико неопходно да на просторима Балкана има послушничку власт, која ће пред свим њеним захтевима само климати главом, распродајући и оно што Америка и Немачка и не траже. Зато су Сједињене Америчке Др-

жаве и Немачка толико милиона долара уложиле у предизборну кампању Зорана Ђинђића, који је био и остао сива еминенција онога што се зове ДОС, а што данас представља најпослушнију власт Европе, пред чијом послушношћу чак и Рачан и Месић представљају само неубедљиву слику подаништва Западу!

Дакле, на ово подсећамо све оне Србе, које су „демократе“, попут Ђинђића, Коштунице, Човића и Батића, успеле болшевичком реториком упакованом у савремене „демократ-

ске" целofане, да убеде како је српски народ оболео од синдрома „небеског народа" или можда, како појединци међу том досманлијском издајничком багром тврде и у увредама, од параноје.

Данас је потпуно јасно зашто је било неопходно убедити српско народно биће у постојање српске параноје, и њену ретроградност, јер је задатак досманлијских јаничара био, да у централном делу Балкана, што јесте данашња заједничка држава српског народа, која се још увек зове Савезна Република Југославија, дође власт подобна за америчке и немачке интересе, а издајничка, или како они сами воле за себе да кажу, транспарентна власт по питању интереса сопствене, српске државе!

Америка нас, односно Балкан уз помоћ домаће издајничке власти, а уз ватру шиптарског терористичког фитиља ново исламизује, а са друге стране Европу дефинитивно оваквим поступцима слаби и припрема је да једног дана, у не тако далекој будућности, постане само велико тржиште за две моћне индустријске силе: Америку и Немачку!

Извесно је да Американцима још увек не пада на памет да од Азије или Африке направе једну државу, али то покушавају да учине Европи. Европски народи скупо плаћају амбиције и жеље моћних, разграђујући европске државе, слабећи читав стари континент, а и суверенитет најстаријих држава света, које се налазе управо у Европи. Са друге стране, то порицање суверенитета европских држава, те самим тим и разграђивање најстаријих држава, чини се у корист једне полу-суверене власти Европе, која се већ сада изузетно ослања на политичке одлуке Сједињених Америчких Држава, и као таква представља само крхотине разграђене суверене државе најстаријег континента. Зато Европу морамо посматрати кроз призму некадашњих способних и суверених држава које данас на међународној сцени готово да немају никакву улогу, само зато што зависе од спољне власти. То се можда најјасније види на примеру еура, јединственој европској монети, чија вредност варира искључиво у односу на амерички долар, а онда у односу на монету треба сагледавати и остале друштвено-политичке аспекте Европе, као што су оружане снаге, политичко одлучивање на међународној сцени... Дакле, сасвим је очито да се политиком која се води у Европи, управља из Вашингтона, а изгледа да више ни Вашингтон, а ни европске земље, то не желе, а у крајњем случају и не могу да сакрију. Дилеме не постоје, Европа се разграђује на финансијском, дипломатском и војном нивоу, и то управо онако како америчка администрација налаже! У том смислу разграђивања и нестабилности Европе, такође треба посматрати још и Балкан, односно балканске државе.

Јасно је да Сједињене Америчке Државе играју још једну своју прљаву игру на Балкану. Отворено америчко кокетирање са шиптарским тероризмом на Балкану на српској земљи обелодањено је после чувеног сусрета између шиптарских терориста, у свету познатијим као ОВК, и Ричарда Холбрука. Овај сусрет овековечен је фотографисањем „беле чарапице" која је обишла читав свет, на којој се, у некој шиптарској кући на Косову и Метохији Холбрук босоног, у белим чарапама, ноншалантно башкари, седећи на ћилиму и то на шиптарски, прикладан начин, што је у самом старту требало да значи неку врсту америчког партнерства и подршке косовским шиптарским бандама. После овог сусрета, амерички став према шиптарској терористичкој групацији ОВК умногоме се променио. Наиме, тада су Американци придобили Шиптаре за своје планове везане за Балкан, а непосредно после овог сусрета америчка администрација је шиптарско терористичко вршљање на Косову и Метохији, прогласила за албанску ослободилачку борбу, погазивши државност и суверенитет Савезне Републике Југославије, умешавши се у унутрашње проблеме једне суверене европске државе.

Није питање само шта су САД добиле тим својим мешањем у унутрашње проблеме једне суверене државе, већ који су будући амерички планови и циљеви.

Извесно је, а то је јасно како Шиптарима, тако и читавом свету, а посебно Америци, да права шиптарске националне мањине на Косову и Метохији никада нису ни била угрожена, чак ни у једном сегменту друштвено-политичког живота, а слично је и у Македонији. Међутим, Шиптари су и на Косову и Метохији, баш као и у Македонији или на југу Србије, тражили некаква своја права. Која права, ни Шиптари сами нису знали да објасне. Међутим, када су Американци схватили да Шиптари не знају да објасне шта у ствари хоће и шта траже, онда су почели и да говоре уместо њих, како им шиптарско незнање не би помутило рачуне и одавно припремљене планове за Балкан. Када ни америчка медијска гласовита одбрана шиптарских, наводно, угрожених права није дала резултате, јер српски народ није желео више да трпи шиптарско терористичка иживљавања на недужним цивилима Србима, и када је тадашња републичка и савезна власт српске државе одлучила да спречи шиптарско терористичко дијвање по косовско-метохијским српским огњиштима, црквама, манастирима, школама и гробљима, онда су још једном Аме-

риканци реаговали. Овога пута америчка реакција манифестовала се кроз НАТО-бомбе и рат, а све са циљем да се „защтите основни демократски принципи”. Дакле, када америчким интересима то одговара, онда Америка свој организовани тероризам проглашава за праведну борбу, а одбрану српског народа на вековној територији, та иста Америка проглашава за злочин.

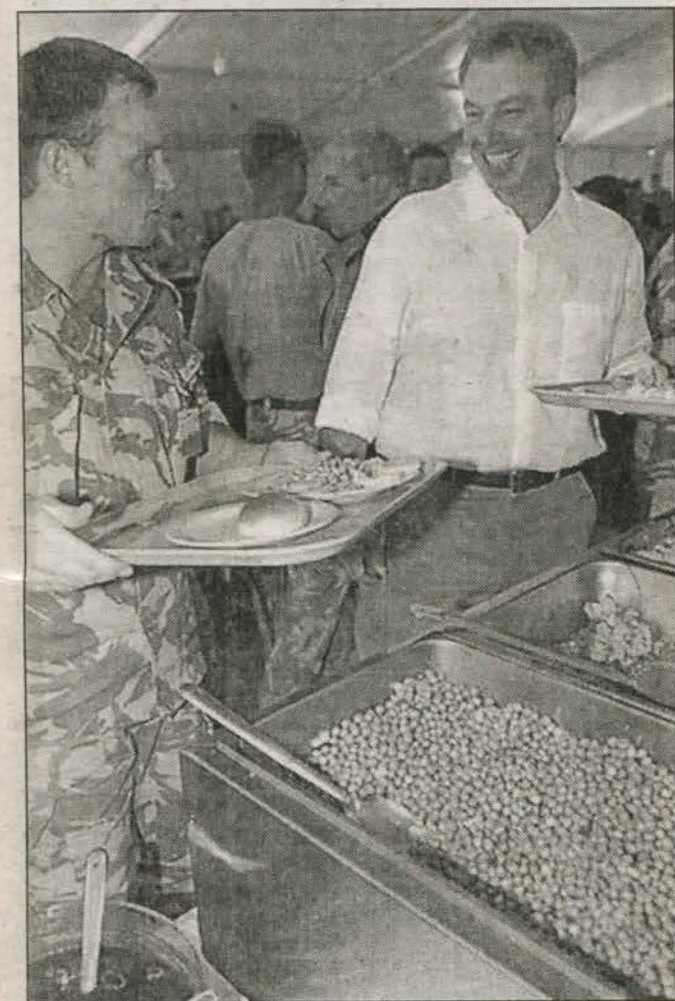
У оваквој америчко-немачкој фарси моћних сила света, упереној против оних народа и држава који покушавају да одбране своју државност и уставност своје земље, потпуно је јасно и извесно како се Америка једино руководи сопственим циљевима, не бирајући средства и начин да их оствари, а да је правда, или макар оно што је од правде остало, после америчког „преваспитавања света”, само слово на папиру.

Америци, сасвим сигурно одговара нестабилан Балкан по коме вршљају терористичке шиптарске банде, и то из неколико разлога. Заправо, добија се утисак, на основу многобројних стручних анализа светских стручњака, како Америка од Балкана, а уз помоћ Шиптара, покушава да направи неки нови Израел. У овом случају, ударна терористичка песница Балкана, по америчком плану, требало би да буду управо Шиптари.

Америчку подршку Шиптари су врло озбиљно схватили, и одлучно проводе део по део доскора неостваривог албанског плана о Великој Албанији. Међутим, САД инсистирају да томе да се Шиптари проширују по Балкану, суптилније и спорије него до сада, па сва тренутна дешавања, као што су потписивања разноразних мировних докумената, иду у прилог томе да се агонија већ разграђених и начетих држава обави што лакше, уз мировно посредовање Америке, која Србима и Македонцима, данас пише Устав, одређује оквире граница и прописује законе. Да ли су „демократска правила”, натурена српском и македонском народу, таква да би их аме-

Агим Чеку и Весли Кларк

ричка администрација у својој држави дозволила и подржала, а чак и доносила такве законе и правила, којима националне мањине. Што Шиптари јесу и на Косову и Метохији, а и у Македонији, добијају више права него матични народ те државе?!

По америчко-немачком плану, Албанија, оваква каква јесте, непроширена излази на Јадранско море, што ће рећи Американци ће преко Албаније одлучивати када отварају а када затварају морске границе Јадрана. Заправо, на тај начин ће Америка имати потпуну контролу и немачког капитала који је стациониран у хрватском, односно словеначком делу Јадрана. Са друге стране, стрпљивим проширивањем уз подршку Америке, Шиптари би добили сањану државу Велику Албанију и морали би да случају и даље америчке захтеве – крени, стани, а посебно када треба пољубати друштвено-економску стабилност Европе. Дакле, грађански ратови на Балкану, чији су основни виновници Шиптари, то је оно што Америка хоће и жели.

Најновије изјаве којима садашњи председник САД Џорџ Буш-млађи покушава да завара народе Балкана, како ће се Американци, односно НАТО, убудуће постепено повлачити са Балкана, представљају само још једну у низу америчких превара. Јер, НАТО се повлачи из Немачке, и та америчка војска мора негде у Европи да се измести, са својим породицама. По америчким проценама за то је најподеснији а и најближи Балкан. Оваквим промишљеним потезом, САД добија више година: српски народ ће морати да сачека неки погоднији историјски тренутак за враћање своје косовско-метохијске територије, по којој се данас шепуре шиптарски терористи и НАТО војници! А, са другог, за Америку много значајнијег аспекта: Европа ће, захваљујући ратном таласану Балкана, бити још читав низ година под њеном контролом.

ДОСОВИЈАДА

Дошло време да се каже
и о важном ДОС-у
да истином баш о њима
лупим их по носу.

Видели сте народ их је
попео на престо
време прошло сад говори
ту им није место.

Скинули су комунисте
дошли су до власти
лагали су овај народ
сад морају пасти.

Погледај их све од реда
кад на бини стоје
да ли ови ДОС кројачи
да нам живот кроје.

О како су само дични
способни и јаки
није важно ал' се зна
морално су лаки.

Да почнемо од почетка
баш од премијера
немачки је опредељен
знамо шта он смера.

Терете га за цигаре
не знам да ли пуши
али тврдим одговорно
он Србију руши.

Увез'о је он министре
да нам деле паре
због тога му један од њих
добија шамаре.

На пијаци београдској
кад са тетком шеће
жалим случај али Божа
баш и нема среће.

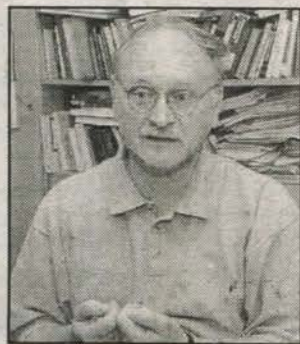
Поред Боже красни Батић
да нас правно воза
лепотан је, мало швалер
и бистар к'о боза.

Задужен је он за Устав
јер ми битни нисмо
каже Батић какав Устав
није Свето писмо.

Слуша Карлу јер ће она
лупит га по носу
леп је само замислите
још да има косу.

Потпредседник Жарко Кораћ
америчка школа
он не крије да му годи
народ мушког пола.

Шта се може има право
он је људско биће
уредиће добар закон
за своје хомиће.

У влади је један левак
вукао је лево
одкако је он у ДОС-у
лепо је пропев'о.

Зна све брате о гробљима
где су силне јаме
због њега су све хладњаче
испливале саме.

Иди бегај он је поштен
на челу му пише
екстрапрофит обрисан је
не постоји више.

Други левак у том клану
још је на ранг листи
задужен је да од Срба
Србију очисти.

ДОСОВИЈАДА

Једно прича пред народом
а капу нам кроји
задужен је да Косово
с Албанијом споји.

Остали су мање битни
ал' се увек слажу
да Србију распарчају
здушно се залажу.

Гледај само у Скупштини
миришљавка Чеду
гледај оног шмрк, шмрк момка
ту досовску беду.

Он не мисли на Србију
не мисли на Бога
памет му је исчамела
испила га дрога.

Види оне које води
на кога вам личе
да ли Срби са таквима
треба да се диче.

Исти случај иста песма
у Савезној влади
и ту ДОС је предузимљив
своју радњу ради.

Коштуница клима главом
он је легалиста
ништа не зна и не види
дал' су посла чиста.

Његова је жена важна
кад се Устав кроји
кроз годину по њиховом
српство не постоји.

Србија ће по Уставу
сва у регионе
по њиховом тек је онда
сваки свој на своме.

Добар Устав благо нама
од досовске клике
врло брзо региони
биће републике.

Добићемо оно право
државица триста
Чанак каже тек је онда
рачуница чиста.

Он је Србин како каже
он се с тим поноси
да ли такав српском роду
нешто добро носи.

Деветнаест таквих има
код нас су на власти
ако Бог да, неће дуго
сви морају пасти.

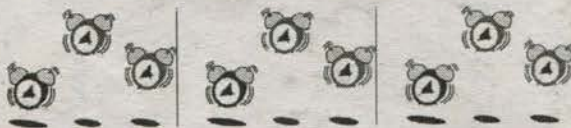
Српски народ судиће им
за ова недела
а Србија опет биће
ВЕЛИКА И ЦЕЛА.

М. Живић

БЛЕСИМЕТАР

СОЛАНА ГРЕШИ ОСЕЋАЊА СУ НАМ ИСТА

Мислим да осећање које су људи везивали за мене није веома далеко од осећања које су имали након избора када су се борили против диктаторског режима. Сада имате један нови, демократски импулс...”, **Хавијер Солана**, Европски комесар за спољну политику и безбедност. („Блиц”)

ИЗБОРИ СУ ЗА ДС, ИПАК КАТАКЛИЗМА

„Избори нису никаква катаклизма, али ће сигурно уколико буду одржани следеће године зауставити реформе или ће оне бити враћене уназад. Према томе из тих рационалних разлога по оцени ДС избори не би били добри. ДС сматра да би следећи парламентарни избори требало да буду за три године, јер једна или две године за владу или парламент не би били довољни да се спроведу озбиљне реформе”...”, **Зоран Живковић**, савезни министар полиције. („Блиц”)

КО ПРИЗНАЈЕ, ПОЛА МУ СЕ ДОДАЈЕ

„Признајем да не постоје услови за нормалан живот Срба у покрајини, али за њих ћемо се борити кроз парламент. Ми грађане Косова нисмо гурнули под сечу, али...”, **Небојша Човић**, председни Координационог центра за Косово и Метохију. („Вечерње новости”)

„Признајем да не постоје услови за нормалан живот Срба у покрајини, али за њих ћемо се борити кроз парламент. Ми грађане Косова нисмо гурнули под сечу, али...”, **Небојша Човић**, председни Координационог центра за Косово и Метохију. („Вечерње новости”)

ПОСЛАНИЧКА ОДГОВОРНОСТ ДОС-А

„Није у реду да ДОС који има највише посланика не поштује своје бираче, и не само да неки посланици дођу, упишу се, узму дневнице и оду, већ има и таквих који тренутно обављају по пет функција, па су им ваљда директорске дневнице „јаче” од посланичке”. **Драган Марковић-Палма**, потпредседник Странке српског јединства. („Вечерње новости”)

САВЕЗНИ МЕДИЈИ НА „ДОВОШ”

Чињеница је да се у области информисања мора нешто мењати, јер када кажемо да се залажемо за модерну државу Србије и Црне Горе, то сигурно не подразумева да скоро 1.500 људи ради у савезним медијима. То је велики број и за много богатије државе”, **Слободан Орлић**, савезни секретар за информисање. („Дневе новине”)

(„Дневе новине”)

КАРЛО ДЕЛ ПОНТО ЈЕ ЗА ДУЖИ

„Списак тражених појединаца којима СРЈ пружа уточиште није постао краћи, већ дужи”...”, **Карла дел Понте**, тужилац Хашког трибунала. („Блиц”)

(„Блиц”)

ВОЈВОЂАНСКИ ЕПИЛОГ И ЉУШТУРА

... Реализација пакета Владине милостије је нешто треће што тек треба да добије свој епилог у Скупштини Србије. Чини нам се да ће Влада имати своју „вољу”, Скупштина неће имати „жељу”, а ми ћемо имати празну љуштину без могућности да грађанима обезбедимо бољи живот који заслужују”, **Ненад Чанак**, председник војвођанске скупштине, лидер Лиге социјалдемократије. („Блиц”)

(„Блиц”)

МИХАЈЛОВИЋУ МРВИЦЕ ИСПОД ТРПЕЗЕ, А „ЛУТРА”

... Још се изгледа нисте усправили на ноге након ефектног нокаута које су вам пласирале „дрвене беретке”, испод чије трпезе ових дана понизно скупљате мрвице славског колача, па вам се од путничког аутомобила привиђа багер и на багеру Веља...” Из протестног писма Нове Србије упућеног републичком министру полиције Душану Михајловићу, зато што су „интервентне јединице” МУП-а по Михајловићевом налогу претресале ауто Веље Илића. („Блиц”)

(„Блиц”)

БЛЕСИМЕТАР

КАКО СЕ ПЛАЋА НОЋНИ ЖИВОТ ПАРИЗА

„Преговори у Паризу су били тешки и напорни. Дању смо пили кафу и јели кроасане, а ноћу разговарали са прекидима од по пар сати. Тако четири дана. Сада знам шта је Париски клуб. То је у ствари ноћни клуб”. **Мирољуб Лабус**, потпредседник Савезне владе. („Вечерње новости“)

СРБИЈО ТИ СИ „У ТУНЕЛУ УСРЕД МРАКА“

По читав дан смо, уз кафу и кроасане које су нам доносили срећивали те податке. Увек је изнова нешто фалило, па су прави преговори почињали углавном ноћу. Зато је Лабус и прозвао Париски клуб ноћним клубом. „Заиста било је и певања партизанских песама, а на репертоару су биле: „У тунелу усред мрака“ и „Са Овчара и Каблара“. Апсолутни хит дуета Лабус-Ђелић, ипак била је „Млада партизанка“... Тако се у француском Министарству финансија могло чути „Млада партизанка камату капитализовала“... **Божићар Ђелић**. („Блиц“)

КО ПУШИ

Имамо податке да су набављене огромне количине цигарета у Копру, и које у наредном периоду треба да се продају на српском тржишту”. **Веља Илић**, председник Нове Србије. („Вечерње новости“)

ВЛАСИ СЕ РАДУЈЕ СРПСКОЈ „ДЕМОКРАТИЈИ“

„Мислим да је он прелазно решење. Он је једна епизодна, пролазна појава у овом периоду транзиције. Није он будућност српског народа. Ако је српски народ тог менталног склопа каквог је Коштуница, мислим да му се не пише добро. Радује ме што је, после свега што се десило, у повоју једна друга, демократска Србија, која је жељна света, сарадње са суседима, са Албанцима...”. **Азем Власи**, правник. („Репортер“)

ЦАРСКИ РЕЗ УМЕСТО ЕСТЕТСКЕ ХИРУРГИЈЕ

„Годинама у Србији важи принцип: „кадија те тужи кадија ти суди“, правна држава је била на коленима, а правосудје понижено. Зато се хитно мора направити царски рез у правосудју...”. **Владан Батић**, републички министар правосудја. („Репортер“)

ШТА БРИНЕ МИХАЈЛОВИЋА

„Лично мислим да ћемо ми испунити све критеријуме за пријем у данашњу Европу. Не брину ме ни односи у Федерацији, ни Косово и Метохија, ни југ Србије. Још мање Војводина, Санџак или Рашка. Такође ме не брине превише ни економска ни социјална ситуација...”. **Душан Михајловић**, републички министар полиције. („Репортер“)

ВЕРОВАЊЕ У ТРЖИШТЕ ГЛУПОСТ ИЛИ СЕРВИСИРАЊЕ

„А вјеровати да је тржиште једини регулатор свих наших социјалних односа може или неко ко је глуп или неко ко сервисира тај тим свјетским елитама. Свјетски подаци никада нису били гори. Милијарду и по људи нема приступ текућој води. А, бомбе никада нису биле јаче и жешће. И скупле”. **Емир Кустурица**, режисер. („Репортер“)

ДИНКИЋЕВА СКЛЕРОЗА, НАРОДНА ДУБИОЗА

„Не желим да будем нескроман, али верујем да сам испунио све оно што сам најављивао... Стварамо чист, растерећен банкарски систем од свих дубиоза и почињемо, рекао бих, пионирски посао трговине са хартијама од вредности, обвезницама старе девизне штедње, после шездесет година мрака...”. **Млађан Динкић**, гувернер НБЈ. („Вечерње новости“)

СРБИЈА И МАКЕДОНИЈА НА ИСТОМ НИШАНУ

Шиптарске разбојнике не интересује чија је фиктивна, званично призната власт. Како на Косову и Метохији, тако у Македонији. И на југу Србије, неизоставно. Дубоко су свесни да до независности морају ићи по реду вожње који је успоставила тзв. „међународна заједница”. Њихови лидери одавно држе фактичку власт. Зато се не узбуђују што су за сада добили само део званичне власти на Косову и Метохији, зато их не интересује шта ће изгласати Собрање или шта у Бујановцу ради Небојша Човић

Шиптарске паравојне формације увелико се размештају дуж линије фронта, оверене последњим прекидом ватре у Македонији. Учестале су провокације, нарочито у Тетову и околини, које имају за циљ проверу положаја македонских снага безбедности. Како пише скопска штампа, један од главних центара груписања терориста је на само тридесет километара од овог града, у селу Радуша које се налази северно од Скопља. Управо у ово место, поред постојећих терористичких групација, пристигло је и појачање из тзв. „Косовског заштитног пука” који је под директном командом Хашима Таџија и његовог извршиоца Рамуша Хајрадинаја. Претпоставља се да је у Радушу стигло око 200 припадника ове формације која на Косову и Метохији делује легално, под окриљем међународних (читај америчких) снага. Колики је сада укупни број терориста у овом македонском селу, може само да се нагађа, а претпоставке се крећу од 1.000 до 3.000. У сваком случају, и да је исправна оптимистичка, најнижа бројка, то је потпуно довољно да та терористичка формација буде иницијална каписла за почетак борби на улицама главног града Македоније. Процењујући могући развој догађаја, никада не треба заборавити да је Скопље, по бројности шиптарске популације, у ствари највећи шиптарски град, тако да треба очекивати да кад-тад ова чињеница буде искоришћена као адут терориста.

Наравно, Тачи увек може рачунати на далеко веће формације него што су оне тренутно распоређене. Поред 15.000 увек наоружаних убица, које углавном бораве на Косову и Метохији, Тачи увек може да рачуна на много већи број мобилисаних, како у најјужнијем делу Србије, тако у Македонији, па и у самој Албанији, чији су становници посебно мотивисани за пљачку и отимачину.

Сада, када је учврстио своје позиције на некаквим изборима, који су га са положаја шефа разбојничких банди превели у политичара, Тачи се осећа довољно јаким да се свим снагама обруши на Македонију.

Југ Србије поново на мети

У оваквој ситуацији, када терористи довлаче велике наоружане снаге у Македонију, није тешко закључити да је наставак борби изванредан, само се поставља питање када ће терористи кренути у своје акције. Може се претпоставити да се такав напад деси одмах по прегруписавању снага, значи крајем новембра или почетком децембра, али је вероватније да се ради само о ојачавању положаја пред зиму, а да се права офанзива може очекивати са доласком пролећа. Ова друга претпоставка чини се реалнија, поготово када се има у виду да Тачијеви разбојници не располажу војном механизацијом, па им више одговарају пролећни и летњи теренски услови. У прилог овој тези иде вест коју је објавила телевизија СИТЕЛ, а која извештава о интензивним договорима терористичких вођа. Наиме, ради се о променама у командној структури различитих паравојних „учки“, на српском ОВК, ОНА, АНА и никако не смемо заборавити скраћеницу ОВПМБ. Осим што су на састанку делили чинове, терористи су се договорили о деловању у зимским условима, а подељене су и обавезе у мобилизацији локалног шиптарског становништва, пре свега у кумановском, тетовском и гостиварском крају. Када се све сабере, довољно да се Македонија забрину.

И Срби, поново. Јер, не реално је очекивати да велика терористичка офанзива заобиђе југ Србије. Очигледно је да Шиптари имају намеру да снагом оружја заокруже територију своје велике Албаније, на чијим су картама неизоставни делови Прешево, Медвеђа и Бујановац. Овај пут, окупација српске земље ће им бити много лакша јер је ДОС, у међувремену, учинио све што је могао на разградњи одбрамбеног система земље. Да не говоримо о општем паду морала који је евидентан код свих припадника војске и полиције. Тешко да ће нам помоћи Човићева викенд-дипломатија, када припуцају терористи постројени под амблемом ОВПМБ. Десиће нам се, у најбољем случају, да се на југ Србије искрцају натишти, наравно под фирмом миротвораца.

Фактичка и фиктивна власт

Такво стање у потпуности би одговарало Шиптарима, стање у којем фактичку власт на окупираним територијама имају њихове вође, а званичну, али у целисти фиктивну, оно што се назива „међународна заједница“. Недавно обављени, исто тако фиктивни избори то најбоље доказују. Све шиптарске вође су свесне да је независност Косова и Метохије у апсолутној зависности од америчког (читај међународног) фактора, па се тако и понашају. Пре, у току и одмах после тзв. избора непрекидно су се чули њихови вапаји за самосталношћу овог

дела Србије. Знајући да, без обзира на сву наклоност, та и таква међународна заједница, ипак мора да поштује ред војње који је сама успоставила, те да неће добити у скоро време независност, они ипак константно притишћу све светске факторе својим захтевом. Рачуница је једноставна, по истеку роторе окупације, НАТО освајачи морају да пресуде чије је Косово и Метохија. Званично, по њима, још увек нема говора о отцепљењу од Србије, али са приближавањем њиховог одласка, за очекивати је и промену реторике. Биће, отприлике, овако: „Знамо шта пише у резолуцији 1244, али пошто становништво нема поверења у војску и полицију Србије, да се избегне нови талас могућих освета, ипак је реално да Шиптари на референдуму одлуче како ће да живе“. Плус ако Црна Гора напусти заједнички кров са Србијом, не остаје никаква дилема да ће за Србе остати изгубљено Косово и Метохија. Слично ће бити и са оним делом Македоније који су шиптарски шовинисти одавно прозвали Илирида.

Дакле, треба очекивати нападе на југу Србије, зато што и та територија мора бити припремљена за тренутак када ће НАТО најавити свој одлазак. То, да ли ће југ Србије, у међувремену, као и територије у Македонији, бити под званичном управом странаца, Шиптаре не интересује много. Оног тренутка када званични органи Македоније и Србије изгубе власт, што оверава „међународна заједница“, Шиптари фактички добијају своју државу. Колико ће у стању хибернације (под номиналном влашћу Запада) чекати и званично уједињење у велику Албанију, за њих је заиста споредно питање. Баш као што муслимани уживају све привилегије централне власти у БиХ, иако је Република Српска јасно издвојена целина.

Невероватан али могућ одговор

На овако оружано-дипломатско замешатељство Америке, европских сила и Шиптара, могућ је један конкретан и прилично јак одговор. Реалност упућује да Македонија и још увек постојећа Југославија заједнички пруже отпор стварању велике Албаније. Много веће проблеме, и војне и дипломатске, створила би америчко-шиптарској коалицији једна јединствена држава, састављена од Србије, Македоније и Црне Горе. У перспективи и Републике Српске, па и Републике Српске Крајине.

Ипак, од животног је значаја у овом тренутку иницијатива Југославије и Македоније, као противтежа великоалбанским аспирацијама.

Све би другачије изгледало, можда се шиптарски терористи не би ни охрабрили, да до разлаза данашње Југославије са Македонијом није ни дошло. Подела је, првенствено, за слуга ситносопственичких интереса и кратковиде политике Кире Глигорова, која је данас продужена у надреалистичкој политици пробугарски оријентисаног Љупча Георгијевог.

Када се зна да Србијом влада анационална група звана ДОС, у Црној Гори приватник Мило, јасно је да од троугла Београд-Подгорица-Скопље, нема ништа. У Србији једино др Војислав Шешел и Српска радикална странка изражавају разумеваче за догађаје у Македонији и упозоравају на будућност Косова и Метохије, као и доброг дела југа Србије. Нажалост, власт је у рукама оних који усред рата одлазе на летовања и који ни по коју цену не би ризиковали да се замере својим газдама са Запада.

Остаје нам само да будемо неми посматрачи рабања велике терористичке Албаније.

ЦЕНЗУРА НА АМЕРИЧКИ НАЧИН

Извесно је да у Њујорку, на Менхетну више не постоји Светски трговачки центар, и да се много тога, од 11. септембра променило у Америци, а чини се и у осталом западном свету, нарочито у оним земљама, које су се придружиле такозваној борби против тероризма, која у суштини значи само још један нови ратни поклич Америке (с покрићем), који би у догледно време требало да омогући САД приближавање Каспијској области, али и контролу данашње Русије.

Оно што је сасвим извесно јесте чињеница да амерички народ, од септембра наовамо, живи у потпуној параноји ишчекујући нове нападе. Америчка администрација, коју пре свих представља Џорџ Буш-Млађи, као да намерно подгрева америчке страхове од нове апокалипсе која би могла да задеси Америку. Међутим, реторика представника америчке администрације колико плаши свет, толико плаши и збуњеје и Американце, али са друге стране, и поред тако агресивне реторике, од 11. септембра на свим америчким медијима врши се пажљива „селекција“ информација, која није ништа друго већ цензура. Овакве своје потезе цензурисања, САД покушава да проведе и у осталим земљама света, па чак и у оним државама које не подржавају америчку агресију на Авганистан! Ако вас занима како то изгледа, и каква је разлика између цензуре коју данас Америка проводи по свету, у односу на цензуру српских медија у време НАТО агресије, против које су се толико бунили такозвани независни домаћи медији, а исто толико и САД, која је преко својих медија „Глас Америке“ и „Слободна Европа“ у том периоду, лансирала различите застрашујуће вести и лажи, не би ли сломила јединствену вољу српског народа у одбрани отаџбине од надмоћнијег НАТО агресора, прочитајте у наредним редовима.

После 11. септембра, у америчким медијима, али и много шире, дуж светских меридијана, цензура информативних и забавних садржаја, готово свих емисија, а нарочито оних емитованих путем електронских медија је један од основних начина реакција на америчку националну кризу, путем које америчка администрација само врши контролу оних „за“ и „против“.

Пажљива селекција комплетних садржаја политичких, али и забавних емисија, као и стилизовање незграпних информација, које би могле да имају вишеструко тумачење постала је константна слика дизајнираног „терористичког рата“ против САД-а, на којој би и сам Спилберг могао да позавиди на маштовисти појединим представницима америчке администрације.

Дакле, у таквом окружењу потпуне контроле и подређености скупиле су се многобројне снаге америчких ТВ кућа, које су зарад потпуне „америчке истрајности“ почеле у ударним терминима да емитују ратни програм, чији је основни циљ да мобилише преостало становништво Америке, које сматра да се од тероризма нико, а посебно не Америка, не може одбранили државним и организованим терором проведеним надубоком становништвом Авганистана, које неколико последњих деценија, константно, ратује, из ових или оних разлога.

Све у свему, цензура у апсолутном значењу, чак и више од тога, обележава крај ове године у Америци.

Уз сву и комплетну цензуру свих америчких, али и осталих светских медија, наметнути најмоћнији цин света, Америка, није занемарила ни ратно-економски програм, који за сада, и по ономе што се зна, износи око милион долара дневно.

Више дилеме нема. САД је добила свог главног и одговорног уредника, а захваљујући томе сви амерички медији, а и добар део светских, личе један на другог, а информације су им идентичне, нарочито оне које се тичу НАТО војске и њиховог напретка у Авганистану.

Чињеница да америчка влада формира медије према себи и својој вољи, односно политици, није ништа ново, међутим запањујуће је колико ових дана свака информација мора да буде политички пречишћена, а самим тим и објављена вест о означеном кривцу Осаму Бин Ладену, или талибанима у Авганистану, или муслиманским демонстрацијама у арапским земљама, пре свега мора да буде кратка и штура, а њен садржај више него скроман. Да ли је то случајност или намера, а можда и уредничка воља?

Чини ли то данас Америка потпуну контролу вести, за коју је, колико још само пре две године нападала српску власт у периоду НАТО напада на нашу земљу? Да ли је цензурисање и контролисање светских медија неопходно у америчком случају названом „Истрајна слобода“?

Када неки догађај или крупна дешавања стварају дестабилизирајућу ситуацију у једном организованом друштву, које

се зове држава, и када такви догађаји могу ту исту државу да угрозе до драматичних последица, као што је био случај са нашом земљом пре две године, када су нас деветнаест најјачих држава света, седамдесет осам дана свакодневно бомбардовале угрожавајући наше право на одбрану самосталне и суверене српске државе, Американци су, да би још додатно унели панику међу српски народ и ослабили наш отпор, преко својих агентура, које су се у то време звале такозвани независни медији, лансирани различите застрашујуће и неистините приче. То исто чинили су и преко „Гласа Америке“ и „Слободне Европе“, а онда када је српска власт забранила емитување тих тенденциозних радио-станица, које су пре свега имале за циљ да деморалишу и дестабилизују српски народ, као последица таквих перфидних информација, по плану америчке администрације, требало је да дође до појаве драматичних ситуација. Због забране емитувања таквих НАТО-радио-програма Американци и различити представници невладиних организација су напали српску власт јер, наводно, угрожава један од основних демократских принципа: слободно формирање мишљења на основу информација лансираних преко „објективних“ (углавном америчких) медија?!

Данас је медијска слика САД-а слична и неколико пута го-ра него тада у Савезној Републици Југославији, јер ниједна информација, која би по мишљењу америчке администрације могла драматично да угрози америчку заједницу, не сме да буде јавно изречена ни преко једног медија који егзистира на том континенту. Такође, сматра се да би свака таква информација довела до нарушавања хегемонизације америчког друштва, које се најзад после неколико месеци окупило око Буша. По проценама америчких моћника за САД је овог тренутка најважније да се изврши потпуна мобилизација јавне подршке државном одговору, који се зове рат против непознатог непријатеља, ипак, означеном као Осам бин Ладен и талибани, односно Авганистан.

Наиме, после 11. септембра и рушења Светског трговачког центра, Американце је ухватила оштра паника која је претила да прерасте у потпуну кризу друштва. Дакле, у Амери-

ци се дешавало нешто, што је по проценама администрације могло да прерасте у нешто са чим се америчко друштво није у скоријој прошлости сусрело, јер није имало никаквих ратова на сопственој територији. Зато је по проценама америчког кризног штаба, свака реална информација, која би грађанима пружила веродостојну слику актуелних ратно-политичких дешавања, за америчку цивилизацију могла да прерасте у катастрофу. Можда је овакав страх америчких званичника донекле и оправдан и схватљив с обзиром да Американци пате од слабе обавештености, а у потпуности своје мишљење и судове о неким светским и међународним политичким дешавањима базирају искључиво на слици коју им преносе медији!

Извесно је да више од седамдесет посто Американаца, заиста нема појма какву спољну политику воде њихови амерички представници и да она представља опасност по светски мир. Зато је по сваку цену од грађана Америке, морао да се сакрије прави разлог индивидуалног тероризма на америчке центре моћи. Прави разлог напада на америчке центре моћи није ништа друго до одговор на организован тероризам светског моћника-Сједињених Америчких Држава, новог колонизатора света. Како би таква спознаја деловала на америчке грађане, за сада се своди само на ниво претпоставки, али је извесно да би будућа америчка ратовања, у таквој ситуацији била знатно отежана.

Говорећи, пре свега о америчким медијима неопходно је нагласити како су они током читавог низа година и деценија радили на усавршавању дизајна приказивања искривљене слике стварности, користећи при томе, реалне и релевантне чињенице, као и изјаве одређеног круга (одабраних) људи ко-

ји се баве различитим друштвено-научним делатностима, а који су наклоњени глобалистичким кретањима друштва, и читав смисао таквог дизајнирања и преформулисавања реалне слике догађаја и дешавања провођен је само с једним циљем: прихватање искривљене слике која временом ствара искривљену свест светске популације.

Пример за истинитост оваквих тврдњи је грађански рат између Срба и Хрвата, у коме су српски војници који су били војници тадашње једине релевантне војне снаге на територији бивше СФРЈ и чији је званични назив гласио Југословенска народна армија, на америчким медијима, и по њиховим рецептима, на осталим светским телевизијским станицама, искључиво приказивани као прљави и зли четници, освајачи туђе територије, што у суштини није истина. Одбрана суверенитета и неповредивости граница, као и решавање унутрашњих оружаных сукоба, лежало је на Врховном савету одбране бивше СФРЈ и ЈНА. Међутим, светским моћницима, чији су центри моћи стационарни управо у Сједињеним Америчким Државама, није одговарала стварна слика догађаја и прекрајали су је према свом нахођењу, а онда такву медијску слику о „србо-ћетницима“, у сарадњи са хрватским ХДЗ-ом лансирани преко својих кројача слике света ЦНН и истурених европских одељења као што је ББЦ или Дојче Веле.

Медији као моћно поимање света, односно лажна медијска слика о војницима ЈНА, представљеним искључиво као српски борци, што такође није било тачно, јер је у тадашњој ЈНА било још увек и Македонаца, муслимана и Шингара, лагано је вршила светско померање поимања света. Утицај светске медијске слике, који је том приликом стваран, базиран је на лажним садржајима, а стварним догађајима, односно сукобима и борбама. Другим речима, у самом старту је извршена

тешка медијска лаж у којој су борци ЈНА, представљани као освајачи хрватске територије, а не као суштински, реални и релевантни браниоци неповредивости унутрашњих граница и очувања тадашње заједничке државе! Са друге стране, хрватско етничко чишћење над српским становништвом Републике Српске Крајине, светски медији, под патронатом Сједињених Америчких Држава, представљали су као одбрану хрватског становништва од такозване великосрпске хегемоније, што је још једна у низу од америчких подвала у прекрајању граница света и политичке контроле малих земаља.

Извесно је, Американци су путем медија створили ново електронско доба, које производи информације, које се аутоматски и одмах претварају у „бизнис“ (посао, што освајање света и јесте), али и у обликовање „демократског“ и „грађанског“ понашања, што је на крају крајева, опет наметање америчке

воље читавој цивилизацији, и то путем најбржег и најсигурнијег, а најперфиднијег средства-медија! У контексту оваквог схватања, а још више коришћења медија, потпуно је јасно зашто је „селекција“ информација на америчким медијима неопходна; лажну слику америчке моралности, демократичности и правичности, нека истинита информација пренесена на пример из Авганистана, могла би да пољуља.

Директна пропаганда у Америци, у којој се чак користе и деца свих боја и раса, врло је суштинско и тенденциозно урађена. Јер, САД као добро организовано цивилизовано друштво, преко малих Американаца, који као добровољни прилог дају по долар од свог џепарца за децу Авганистана, коју чека хладна зима, има пре свега за циљ да прикаже Америку као хумано и брижно друштво, које нема ништа против становника Авганистана, и бомбардује их из хуманих разлога, желећи ваљда да их „спасе“ терориста. Као по правилу амерички цинизам увек има неколико видова манифестација, па тако амерички бомбардери, после смрти над авганистанским небом бацају и хуманитарне пакете, а онда, вероватно, настаје „колелатерална штета“ кад сваки други амерички бомбардер погоди два-три цивилна објекта и усмрти најмање двадесетак до педесетак људи. Али амерички медији не говоре о жртвама, ни својој, али ни авганистанској деци, за чију добробит Американци скупљају доларе!?

Дакле, амерички медији не употребљавају отворену и класичну репресију и бруталност, већ као што смо навикли, све раде покварено, перфидно и како они кажу „демократски“. Амерички двојни морал ових дања је у пуном јеку, а Американци као глуви и ћорави, а поред здравог слуха и очију, остају поносни на свој патриотизам, јер сироти, захваљујући медијима, стекли су утисак да је сваки њихов рат праведан и демократски!?

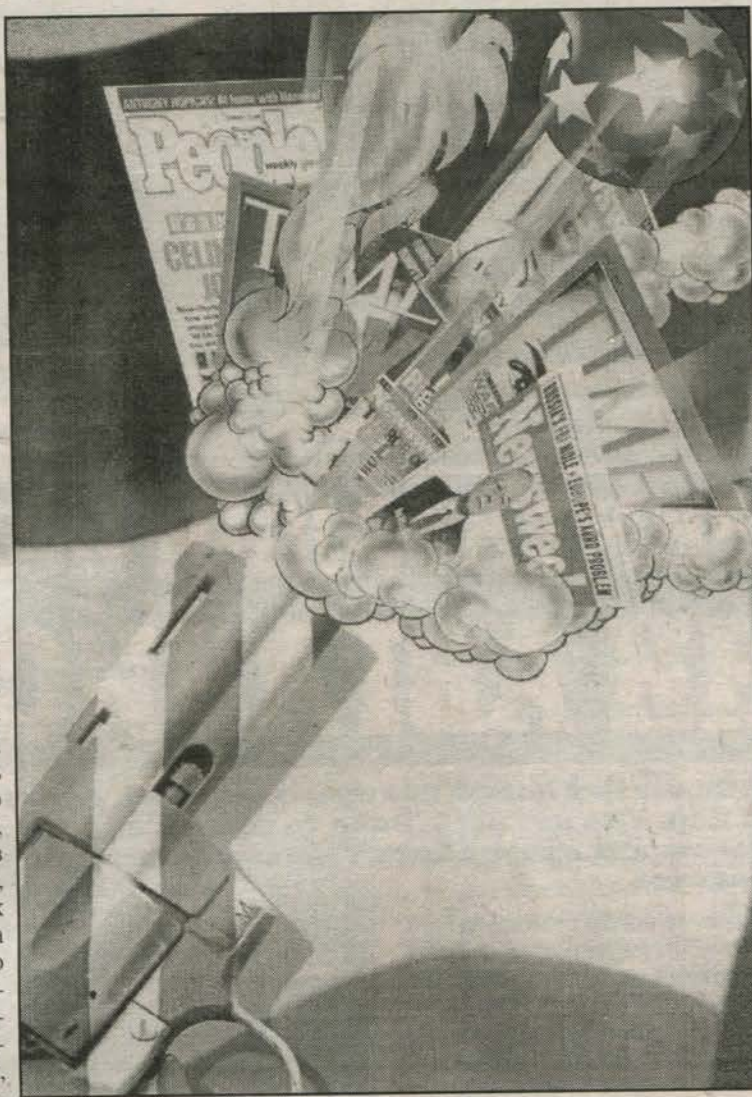
Висока селективност, како поједини амерички званичници воле да кажу, јесте у примени, али, они такође сматрају да то није рецензија. Вероватно по таквом схватању није рецензија ни то што се у појединим америчким филмовима и серијама, у којима се у ударним кадровима налазе снимци, данас већ бившег Светског трговачког центра, исецају ти снимци. Такође, по америчким аршинима није цензура ни то што је неких две стотине песама забрањено, само зато што нису пригодне у овако трагичној америчкој ситуацији! Како овакав чин неко храбар ипак, не би назвао правим именом (цензура), америчка администрација је одмах демантовала забрану и рекла, како је само реч о упусту: „шта је прикладно, а шта није“. Сумњиво прање америчке националне забране најтврђег облика цензуре, прошло је готово незапажено, јер су ту били добро организовани медији, који у оваквим и сличним ствари-

ма имају богато искуство, па су се побринули да другим, пажљиво одабраним и селектованим садржајима закупе пажњу америчке јавности. Акцент је зато стављен на бестијалност и ирационални фанатизам непријатеља из тамо неког далеког света. Такви непријатељи, терористи, којима је Буш, на нимало одмерен начин објавио крсташки рат, представљени су још као људи с поманкањем разума, а напад на америчке центре моћи као напад на стил америчког живота. Лукаво и неморално, али то се од Америке и очекивало, јер моћни цин је увек у улози „демократске жртве“, а стварне жртве, по неписаном правилу увек су представљене као непријатељи америчког начина живота!

У сваком случају, оваквом двојном политиком амерички државници потпомогнути најстроже контролисаним садржајима информативних, али забавних медија, успели су да остваре свој првобитни наум: национална хомогенизација и придобијање јавне подршке америчком одговору на кризу – постигнут је.

Контрола медија, за-брана садржаја, упутство шта је добро, шта није, самоконтрола или самозабрана појединих медијских садржаја, па и читавих емисија, или већ како би се то све још могло назвати-у пуној су снази и то не само у САД-у, него и у свим моћним земљама света, јер су владе моћних, али и оних слабијих држава света, схватиле стилизовану и перфидну поруку, коју им је Буш ауторитативно изговорио, не остављајући могућност поговора онима, у чије је владе Америка годинама улагала свој капитал, и тако их фактички довела на власт у њиховим земљама: „... Ко није са нама, он је за терористе...“

Америчка „стилизована и демократска“ контрола преко медија, што је, у суштини, једнако контроли света, за сада ја успела, а до када – видећемо!

Крстарећа ракета

**ОСВЕТА ЈЕ ИРАЦИОНАЛНА,
ЕМОТИВНА КАТЕГОРИЈА КОЈА НИКАД У ИСТОРИЈИ
НИЈЕ БИЛА ПРАВИ УЗРОК РАТА**

ЕКСПЕРИМЕНТАЛНИ ПОЛИГОН ЗВАНИ АФГАНИСТАН

Иако је могуће да Осама Бин Ладен, ако преживи, крене у црхад машући сабљом са двоглавог коња. Који има пет ногу. Биће то уобичајена мутација у земљи која ће по одласку америчких авиона бити толико радиоактивна, да никоме неће требати никаква расвета

Оно што се дешава у Авганистану, никог не може да остави хладнокрвног. Нарочито оне који су већ претрпели англо-саксонска бомбардовања. И то у више наврата, у различитим приликама. Као за Васкрс, рецимо. Још када се на екрану појаве слике деце у избегличким логорима, просечни Србин не може а да се не подсети последњег обрушавања америчких бомби на Београд. Сличне утиске ове сцене буде, и то сваки даном све више, код већине Европљана, али њихово негодовање сигурно неће зауставити Бушове бомбардере. Баш као што их није зауставило ни када су рушили Југославију.

Значи, Авганистану је намењена иста судбина као Србији, биће то сцена за одигравање хорор филма, са најсавременијим сценским ефектима. Ипак, постоје велике разлике између онога што је преживела Србија и онога што се тек спрема Авганистану.

По свему судећи, сила англо-саксонског удара већ је много већа него што је то икада била када су јуришали на Србију. Већ су укључили и пешадијске снаге, додуше у минималном броју, али то је опет много више него што су се усудили да упусте у Србију. У примеру обе земље имали су туђу пешадију, на Косову шпигарске терористе, а у Авганистану Се-

верну алијансу. Међутим, изгледа да су проценили да северњаци нису довољни, па су укључили своје специјалце. Не ради се само о убацивању специјалаца са задатком да ухвате Осаму Бин Ладена, него су вероватно проценили да војници алијансе немају мотива да напредују из провинција у којима живи њихов народ, да су задовољни чувањем својих територија, а да им улазак у Кабул и није неки важан циљ.

Авганистанска лабораторија

Да ће Афганистан доживети неупоредиво бруталније нападе, доказује и читава, пре свега медијска, припрема која је обављена оштрије и детаљније него у српском случају. Американци, чак и сам Буш јуниор, јасно су својим, па и осталим западним телевизијама, дали до знања да ће моћи објављивати само снимке које ће претходно прегледати војни стручњаци. Тамо где ово упозорење не може да досегне, у источно, пре свега арапске земље, нема неких великих техничких могућности, па ни елана (када говоримо о Русији), тако да велики део ратних збивања никада неће бити документован. Фактички, све што се види из ове земље, долази путем једне једине телевизије, сада веома познате „Ал Базирије“. Нешто више

слика долази из Пакистана, али то су (упркос извештајима из избегличких логора) ипак другоразредне вести.

Тако осиромашена медијска слика дозвољава безграничну употребу свих могућих борбених средстава које поседују најразвијеније земље света. Већ смо чули да је употребљена „Дејзи“, бомба која је последњи пут бачена на Вијетнам, а која уништава апсолутно све у пречнику од 600 метара. Сада је коришћена њена осавременења варијанта, само није јасно шта је чистила у Авганистану, који нема ни шумарка, а камоли дунгле као Вијетнам? Шта ће да пада по Авганистанцима, тек ће се чути, ако икада престану ваздушни напади.

Лако је могуће да Осама, ако преживи, на цихад крене машући сабљом и јашући коња са две главе, и пет ногу. Биће то нормална мутација у земљи која ће после америчке авијације бити толико озрачена, да никоме неће требати никаква расвета.

Дакле, Авганистан је верификовани амерички полигон, ограђен и забрањен за све који дижу глас против експериментата на људима, нарочито живим. Полигон је уредно и на време добио све сертификате од НАТО и Уједињених нација, и уопште оног што се подразумева под појмом демократски свет. Остали има да ћуте, па ако се и не слажу, барем у званичним саопштењима морају да плачу над њујоршким небодерима.

Осама под сивакленим звоном

У таквом окружењу Осама и талибани, једноставно немају чему да се надају. То не значи да предвиђамо њихов пораз, него анализирајући њихов садашњи положај просто морамо да их упоредимо са белим мишевима који кроз лавиринт покушавају да нађу пут до хране.

Тако очајнички звучи Осамин позив на цихад и тако оперски изгледа талибанска мобилизација 30.0000 муслимана, да је заиста упечатљиво колико су немоћни у сукобу са летећим непријатељима.

Ни много веће личности од Осаме Бин Ладена нису успеле да окупе муслимане под једну заставу, а камоли он, до јуче анонимни терориста. Велики државник какав је био Гамал Абдел Насер није успео да уједини ни сопствени народ, а камоли све муслимане. Није то успео ни Моамер Ел Гадафи, за којег су Американци својевремено проценили да је потенцијал који може да обави посао који је започео Насер. Зато и данас он и његова земља испаштају под стегом изолације. Да не говоримо о Садаму Хусеину и његовом утицају.

Према томе, када то нису успели арапски лидери иза ко-

Афганистанске избеглице

Стрељани талибани
дуж пута према Кандахару

јих стоје озбиљне и јаке државе, тешко да ће то успети једном одметнутом саудијском богаташу. Наравно, успео је да око себе окупи повећу групу следбеника, али питање је колико је омиљен један Арапин међу људима који припадају другим нацијама. Истина, повезује их заједничка вера, али питање је колико би му то помогло међу обичним талибанима, да није склопио пакт са њиховим вођом. Који, такође, не припада ниједној народности из Авганистана.

Талибани, наивци политичке сцене

Што се самих талибана тиче, они су у сукоб ушли принципно, бранећи оног који им је својим финансијама помогао да преузму власт. Или, на првом месту, сматрајући да деле исте идеале за које је вредно погинути. Да су идеализам и реална политика врло тешко спојиве категорије, сведочи и објављивање мобилизације свих 300.000 нових муцахедина. Та изјава могла је само да насмеје озбиљне аналитичаре, а да саме талибане додатно компромитује као неозбиљно политичко вођство. Па чиме ће да хране ту силну војску, какву себи у свету могу да приуште само Кина, Русија и Америка? Не зато што имају адекватан број становника, него зато што могу да их хране, облаче, наоружавају, зато што имају паре за издржавање толиког броја војника. Талибани преко пакистанске границе једва да могу који метак да прошверцују, камоли нешто друго, да не спомињемо да за све требају паре, па таман да споменуте хиљаде наоружају само праћкама. И да им траже ручак само једном седмично.

У принципу, они као да су залутали у овај сукоб који их се не тиче. Мада, сада им је касно. Све и да испоруче Бин Ладена, тешко да би престали ваздушни напади или би војници Севера обуставили своје напредовање. У тој имагинарној и заиста нереалној претпоставци, да би талибани могли испоручити Бин Ладена, те да би се наставило бомбардовање, што је реална претпоставка, треба потражити прави одговор на питање зашто је, уопште, дошло до напада на Авганистан.

Сваки рат, како нас историја учи, има своје узроке и повод. У овом случају, повод је терористички напад на Амери-

ку и то је оно што је опипљиво. Међутим, прави, дубљи узроци или назовимо то, мотиви, заиста нису упадљиви. Нападајући талибане, Америка се понаша прилично ирационално, улази у рат да би се осветила за невино страдале грађане. Од којих, барем један део, и није имао америчко држављанство. То је редак пример у историји, изузимајући рат између Парагваја и Уругваја, који је вођен због фудбалске утакмице. Много реалније и трезвеније би изгледала опсежна полицијска акција светских размера, која би за циљ имала хапшење не само припадника „Ал Каиде“, него и свих других терориста. Па чак и да се повремено укључују наменске војне снаге, све би то било примерено америчком одговору. Овако, Америка је ушла у рат у којем освећујући погинуле, може да изгине још више њених грађана.

Наравно, могу се разматрати и мотиви из другог плана, као што је израелски обрачун са Палестинцима. Међутим, с обзиром на притисак светске јавности, Израел се сигурно неће усудити да још једном протера 500.000 Палестинаца, као што је то већ једном урађено.

Анализирајући остале могуће мотиве, сигурно да је од велике важности и лоцирање америчких трупа у бивше земље Совјетског Савеза, данашњи комшилук Русије. Наравно, то употпуњава опкољавање Кремља, али и то се могло постићи без рата у Авганистану, на мало дуже стазе и уз квалитетно дипломатско оправдање, што данас и није неки проблем. Наравно, могуће је размотрити још много мотива, као што је подстицај војној индустрији. Познато је да је ова индустријска грана од утицаја на америчку економију, да је бележила осетан пад у осам година Клинтонове власти, те

да је такав минус озбиљно утицао на пад стандарда великог дела становништва, нарочито оног у Калифорнији, где је највећим делом и лоцирана ова индустрија. Није им помогло ни пражњење магацина над Југославијом, ипак је то било мало

потрошеног за једну Америку. Уосталом, најаву рата је изазвала пад вредности деоница многих компанија, тако да изазивање рата као економска инјекција и није неки економски помак, који би се могао означити као валидан мотив.

Кад се све сабере, на столу остају само два-три реалнија узрока рата. И сваки од њих подједнако је ужасан, много гори од свих оних које смо одбацили као потенцијалне.

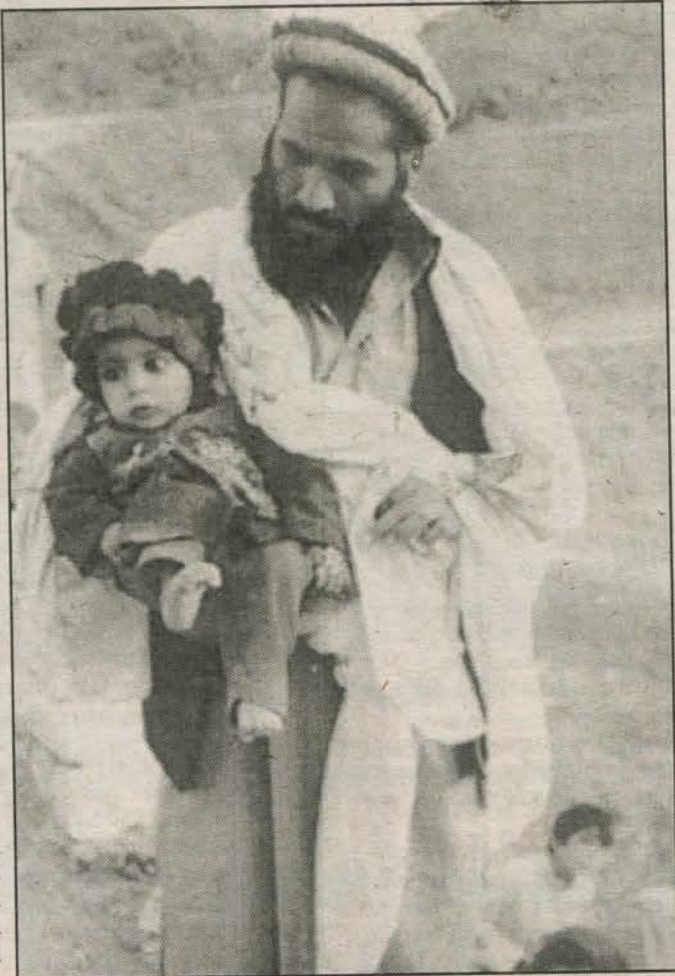
Први могући је Авганистан као велика лабораторија са обиљем материјала о каквом је и Менгеле могао само да машта.

Други је учвршћивање моћи Буша јуниора, који користећи ратну психозу доводи медије под сопствену контролу и тако припрема терен за још четири године мандата. Ужасно је што у тој кампањи гину живи људи и што страдају последњи остаци локалне демократије у Сједињеним Државама.

Трећи је, можда, најближи могућој истини. Америка се осећа толико јаком да уопште не види да њена политика није рационална. Политика која није рационална кад-тад мора да доведе до пропасти. Најбољи пример у новијој историји

је Адолф Хитлер. Била јака или не, свака држава мора да води крајње срачунату спољну политику, што значи да се упушта у ратове само кад нема више никакав избор.

Наравно, тако се не размишља за кормилом америчког брода, који ће се насукати или на авганистанским стенама или негде другде, само ако настави истим курсом.

Област Кандахара после напада америчких авиона

**ЗЕМЉА КОЈА ВАСПИТАВА ЦЕЛУ ПЛАНЕТУ
ДАЛЕКО ЈЕ ОДМАКЛА ОСТАТКУ СВЕТА НА СВИМ ПОЉИМА,
НАРОЧИТО У ДЕКАДЕНЦИЈИ**

АМЕРИЧКИ ГРАФИТИ

Неколико насумично одабраних вести из америчке свакодневице, које због своје природе ретко дођу до наших новина, упечатљиво сведоче не само о правој природи Америке, која је далеко од вредности које се емитију другим народима, него и о потпуном недостатку морала који се укоренио у свим слојевима тамошњег друштва. Намерно смо оставили извештаје о масовним убиствима, организованом криминалу, дроги, расизму и сличним вредностима, што је већ одавно познато и признато као аутохтони производ са ознаком "Маде ин УСА"

1. СРЕЊНИ ДОБИТНИЦИ НЕСРЕЋЕ У КВИНСУ

Лутрија из Њу Џерсија (град који се граничи са Њујорком) платила је више од милион долара добитницима који су погодили број лета авиона који се недавно срушио у њујоршком насељу Квинс, када је погинуло свих 260 путника и чланова посаде. Тачан број лета погодило је чак 27.829 играча

на срећу. Вероватно су се обрадовали када су сазнали да је пао баш „њихов“ авион, али је разочарење брзо уследило са сазнањем да је регистрован тако велики број погодака, па је за већину играча премија износила само око једног долара.

2. МАФИЈАШ НА ЕКРАНУ ЈОШ ГОРИ НА УЛИЦИ

Млади амерички глумац Роберт Илер (16 година) који игра једну од главних улога у тренутно најпопуларнијој серији о мафији „Фамилија Сопрано“, недавно је оптужен за пљачку и поседовање дроге. По наводима полиције, глумац који у серији игра сина главног мафијаша, заједно са још три пријатеља, опколио је двојицу тинејџера и отео им 40 долара! Никаква сума у односу на астрономске хонораре које добија за серију, тако да је јасно да му је насиље (и дрогирање) чисти хо-би. Амерички, зар не?

4. АМЕРИЧКИ ГОЛАЋИ НОРМАЛНА ПОЈАВА

Колико је јавни морал флексибилна, тачније непостојећа ствар, сведочи вест из америчке државе Конектикат. На бензинској пумпи у граду Милфорд појавио се потпуно наг мушкарац који је изашао из аутомобила како би наточио гориво у резервоар. Пошто је ухапшен, изјавио је да му није јасно зашто су му стављене лисице јер се разголитио зато што му је врућина. Ипак, пре хапшења, стигао је да се фотографише за локалне новине, тако да је мало вероватна његова изјава полицајцима. Пре ће бити да је реч о чистом егзибиционизму, уобичајеном начину у Америци да се дође у жижу јавности. То што су цели призор посматрала и деца из других аутомобила, овом (просечном) Американцу уопште није важно.

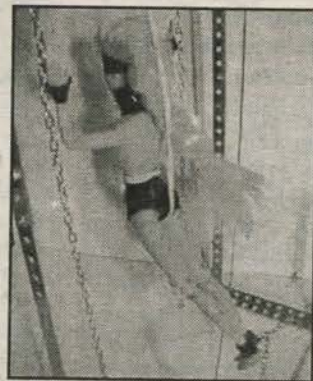
3. ДАЈАНА РОС ПРВИ ЦРНИ РОБОВЛАСНИК

Позната америчка певачица Дајана Рос иза сцене има прохтеве какве нису имали ни египатски фараони. Дајана је међу својим особљем завела прави робовласнички систем, нико не сме да је гледа у очи, а за случајан прекршај ове заповести, следи тренутни отказ. Исто тако, свуда куда корача морају бити прострти теписи, а ако уђе у просторију у којој понеки центиметар и није покривен, зна се шта следи - откази непажљивим слугама. Ако је то капиталистички здрав однос послодавац-радник, хвала им. Срби су се заситили феудализма.

5. ЛУТКА БАРБИ НА МЕТИ МАНИЈАКА

Суд у Лос Анђелесу пресудио је како нема законске препреке да се најпознатија лутка слика везана ланцима или у најопскурнијим садомазохистичким позама: То је финале судског спора којег су покренули произвођачи овог лика против Тома Форсајта који снима овакве фотogarфије и дистрибуира их преко интернета. Како каже, његов „уметнички чин“ треба тумачити као критику плитких потрошачких вредности које Барби промовише. Ако се

и слажемо са његовом констатацијом о улози коју ова лутка има већ 42 године на тржишту широм света, ипак треба рећи да је овакав начин „уметничког протеста“ још болеснији и да на децу може имати још погубније ефекте.

АМЕРИЧКИ РАДНИК ГЛАДУЈЕ

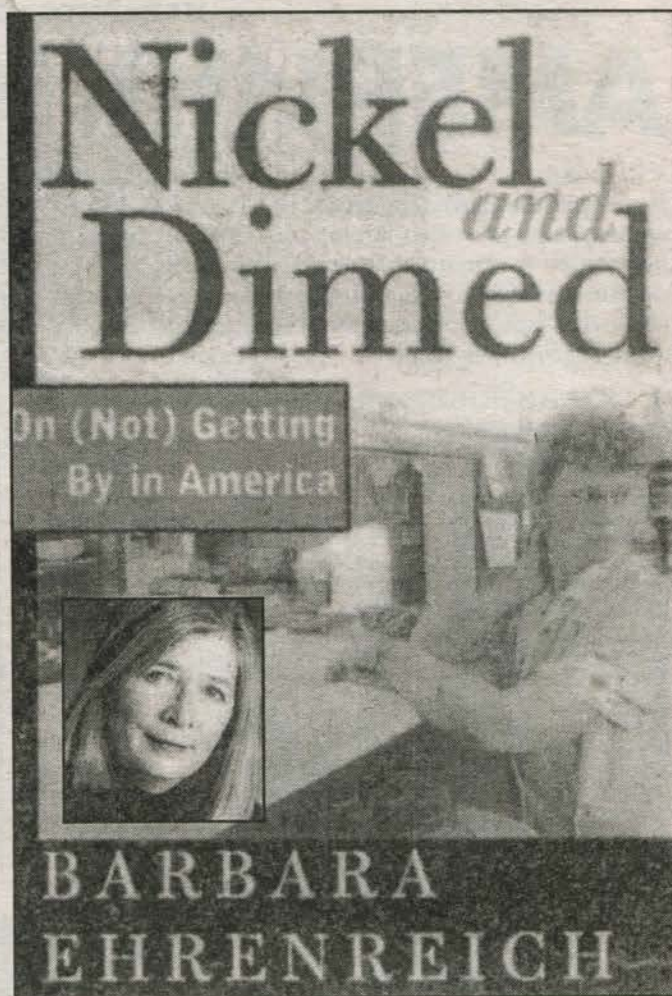
Америчка пропаганда је успела да изван својих граница инсталира теорију по којој сваки запослени Американац може да лепо живи и заради много више од оног што му треба. Свет, Европа пре свих, нарочито њени делови који су на карти до недавно били означени црвеном бојом, то су прихватили као неоспорну чињеницу. Ипак, све је то био део пропагандно-психолошког рата о чему сведочи недавно објављена књига „Ситниш и дијаманти“, новинарке Барбаре Еренрајх.

Да би стекла пун увид у живот просечног америчког радника, Барбара је три месеца живела и радила као конобарица, собарица и продавачица. Њена књига је сведочанство застрашујуће истине: „амерички сан“ не постоји, просечан Американац је јефтина радна снага која живи у страху од глади и послодавца

После читања „Ситниша и дијаманта“ сваки просечни конзумент америчких филмова и серија мора из основа да мења слику о овој земљи. Они упорни, којима није лако да из подсвести избришу годинама таложене шарене и лепо упаковане лажи о америчком начину живота, мораће се сложити макар са најблажом констатацијом аутора: „Нешто није у реду са Америком када здрава особа не може сама себе издржавати сопственим радом“.

Барбара Еренрајх није до ове констатације дошла олако, анализирајући приче или статистичке податке. Променила је чак шест радних места за три месеца колико је трајало њено испитивање, а да је притом од својих послодавца сакрила своје високо образовање. Наравно, ћутала је и о својих десет раније објављених књига и гомили запажених новинских чланака. Иако је на конкурсима пријављивала најнижу тражену стручну спрему, имала је, како сама каже, низ других предности. У то је убројала чињеницу да је белкиња рођена у Америци, да је имала аутомобил, да није оптерећена бригом за децу, те да је у бољој здравственој кондицији од велике већине на тржишту јефтине радне снаге.

По сопственој процени, веома успешно је обављала сваки од шест послова на којима је научила да и они најједноставнији захтевају концентрацију, вештину и преданост. Упркос свим својим предностима, иако се у Америци тренутно бележи економски раст, резултат је био поражавајући. Наиме, показало се да цело време није могла да усклади зараду са издацима за живот, упркос што је за храну трошила само 9 долара дневно, никада није завршила месец у плусу, иако је радила и по седам дана у недељи. Главни узрок је био у великој цени станарине, па Барбара своју мисао допуњава: „Човеку не треба диплома из економије да закљу-

чи како су плате прениске, а станарине превисоке“. Нажалост, био је то само врх леденог брега.

По њеним речима, застрашујуће је то до које се мере радници на слабо плаћеним пословима морају одрицати основних људских права. Пре свега самопоштовања, због силних понижења којима их излажу послодавци. На неким радним местима строго је забрањено разговарати са осталим запосленим, а у многим фабрикама забрањено је ићи у тоалет, тако да радници носе посебне улошке за ту намену. Већина запослених ради два различита посла, од којих је барем један физички, али им здравствена заштита, због превисоке цене, и даље остаје луксуз о којем се и не машта. До посла није лако доћи, пре запошљавања мора се проћи гомила понижавајућих тестова и медицинских контрола. Кандидати су присиљени да врше нужду пред медицинским особљем, како би узорци били поуздано њихови, јер се испитивања односе углавном на употребу дроге и алкохола. Када се запосле као собарице, чистачице, продавци, радници у фабрикама, не могу да себи на паузи за ручак приуште пристојан оброк, па се најчешће хране чипсом. Радници на посао долазе и са тешким повредама, јер им се одсуство не плаћа, па не могу приуштити ни дан изостанка.

Колики је јаз између оно мало богатих и масе сиромашних, као и праву истину о америчком сну, у књизи је изрекла једна црна слушкиња: „Не завидим богатима, али волела бих да повремено могу да узмем слободан дан и да сутра свеједно имам за храну“.

Књигу „Ситниш и дијаманти“ требало би увести као обавезну литературу свима онима који верују шареним сличницама и којима је драже све што долети преко Атлантика, од оног што имају у сопственом дворишту. И то што хитније.

„ДЕМОКРАТСКИ ПРОЦВАТ“ ХОМОСЕСУАЛНОСТИ У СРБИЈИ

ХОМОСЕСУАЛНА КЛОПКА

Колико је пропадању чувеног Римског царства допринела потпуна декаденција и блазираност најчешће испољена кроз сексуалну развратност и изопаченост, за сада је још на нивоу претпоставки. Наиме, магистрати, који су били на највишим и најзначајнијим функцијама у државној управи Римског царства, а у периоду најзлатнијег доба Рима, оболели су од страсти преточене у багатост, која је завршавала најбестиднијим оргијама у којима нису постојала никаква правила и ограничења. Све нормално постало је ненормално и обрнуто, а Римско царство, под утицајима потпуне моралне декаденције и изопачености коју је манифестовао најугледнији римски staleж, окупљен око цара, доживело је слом.

Ми смо далеко од процвата и златног доба Рима, али сексуална изопаченост, и то у облику хомосексуализма, захваљујући „демократским променама“ ушетала је и код нас на велика врата, али колико је балкански ментални склоп спреман да прихвати љубав и секс између два мушкарца, односно две жене, видели смо при покушају организовања хомосексуалне параде „Мој понос“. Какав утицај на евентуално разбуцтавање лезбејства и педерлука има владајућа досманлијска клика, тек ће се видети кроз неколико година!

Уколико вас занима како лобирају, и како своје хомосексуалне настрани вибрације преносе познате јавне личности из света уметности, културе, па и политичких кругова, јавно и путем медија, који су им, од прошлогодишњег 5. октобра широм отворили врата, прочитајте у тексту, који се бави анализом експанзистичке тенденције хомосексуалне љубави под српским крововима!

Данас се Америка наметнула као најмоћнија сила света и као по неписаном правилу, највећа аморалност, декадентност и сексуална изопаченост своје ухљебљење пронашле су међу богатацима америчког континента, а већина њих налази се, баш као у старом Риму, на одговорним функцијама америчке администрације. Међутим, ово друштвено обољење с америчког континента се убрзо проширило и по земљама Западне Европе, и то у сличним друштвеним круговима. Наиме, по многим политичким моћницима сексуална слобода избора, потпомогнута лаким и тежим наркотицима, често комбинованим с алкохолом, стварала је некакве модерне токове кретања друштва. Последица таквих помодних кретања је стварање такозваних „ин“ и „аут“ лествица друштвеног престижа.

У САД одавно је „ин“ трошити огромно богатство на кршење устаљених друштвених правила, која подразумевају у сваком смислу и облику-нормалност. Једно од првих „ин“ правила, које су амерички милионери готово неосетно увели на лествицу „демократског“ монденског престижа, јесте секс између два мушкарца, односно две жене.

У последње време, тачније од када је „демократски процват“ стигао у пуном сјају транзиционе беде и на ове наше српске просторе, као последица имитирања западног помодног начина живота, примећен је нагли пораст сексуалне изопачености. Ипак, код нас на Балкану, на српском тлу, и поред јаких иностраних насртаја, сексуална настраност, која врло често прераста у опаке психо-соматске болести с великим последицама, можда и није толико погодно тле, али...

Један од првих видова придошле, такозване демократије, манифестовао се кроз „ослобађање“ крутих и строгих догматичних понашања друштва које се нашло на путу транспарентне транзиције. Када су се досманлије „ослободиле“ старе шеме РТС, старих лица и фрајлица, почели су да „ослобађају“ све што је стајало на списку пристиглом од америчког амбасадора Монтгомерија. Онда је на ред стигло и „ослобађање“ у односима између мушкараца и жена, које се пре свега манифестовало, по добро утврђеном правилу, кроз сексуалне слободе као што је љубав и сексуални контакт између особа истог пола: две жене, или два мушкарца. Јер, коме треба здрава и родна српска нација? Западу сасвим извесно не треба!

Овакво сексуално „ослобађање“, које је по многим врста болести, до прошлог 5. октобра у српском народу се звало једноставно: хомосексуализам, лезбејство или педерлук!

Међутим, досманлијска помодна друштвена померања као и промена степеновања вредности морала у српском друштву, неосетно су увела и уз помоћ „ослобођених“ медија утемељила нова правила савременог грађанског друштва, која су нам наметнута првенствено кроз културу изражавања и понашања. У контексту осавремењеног и покултуреног српско-досманлијског начина изражавања хомосексуална веза сада је љубав слободног опредељивања. Дакле, савремено грађанско друштво какво познаје и признаје Запад, а што се безусловно, променом власти преселило и на наше просторе живљења, у потпуности прихвата и благонаклоно одобрава везу истополоца, а по новоустановљеним правилима културног понашања, нико нема права да се чуди зато што се две мушкарчине нежно грле и љубе...

Хомосексуалност је врста болести, врста бахатог монденског живота, начин да привучете пажњу околине, или је можда начин васпитавања и погрешног сексалног усме-

равања, на та питања ни многи светски научници и познати специјалисти нису дали прави одговор. Да ли се хомосексуалност лечи, уколико је посматрамо као болест, за сада је непознато.

Када се говори о хомосексуалности, по логици ствари, намеће се велики број питања, а одговора је мало. Међутим, једно је сасвим сигурно, а то је да се те врсте поремећаја у понашању нормалног човека јављају у најосетљивијем добу развоја младих, познатијем као период адолесценције. Дакле, у том осетљивом добу разазнавања и упознавања са првим променама на телу, у физичком смислу, тако са и психичке стране. Породица, као ужи део друштвене заједнице, а затим и ближа и даља околина, места на којима се млади крећу, школа, или медији, врше прва усмеравања адолесцената.

У периоду несигурне транспарентности и транзиције у којој се наша земља, сасвим је логично да уже језгро породице, коју чине родитељи и деца, због стресне ситуације типично како задржати радно место, како избећи ликвидацију предузећа у коме раде, или у крајњем и најосновнијем смислу, како преживети и прехранити породицу, родитељи занемару-

КЛИНТОНОВ САВЕТНИК-ПЕВАЉКА У ХОМОСЕКСУАЛНОМ КЛУБУ

Бивши саветник, бившег председника САД Бил Клинтона, Бен Шат није променио

само своју политичку каријеру, већ и много више. Наиме, после победе Џорџа Буша-Млађег на председничким изборима, бивши државник америчке администрације, по занимању правник, који је на себе скренуо пажњу у судским процесима везаним за АИДС, одело и кравату заменио је женском кањином и машном у коси. Наиме, Бен је променио име у Рејчел и сада наступа као певачица у ноћном клубу, који углавном посећују хомосексуалци и трансвестити. То није све Бен-Рејчел за живот још зарађује као водитељ-ка квартета трансвестита, увек нападно нашминкана.

ју најважнију улогу да су они васпитачи своје деце и да би као такви, а што су постали сопственом вољом, у тренутку када су постали родитељи, и да је разговор основа за здраве смернице адолесцената, будућих одговорних људи...

У таквим ситуацијама потпуне друштвене конфузије, која је завладала на овим просторима прошлог октобра, формирањем разновразних кризних штабова, друштвеним претумбацијама перфидно формулисаним као долазак демократије и западног система вредновања, те самим тим и начином живљења, на наше просторе захваљујући медијским промоцијама, одједном, преко ноћи значајних „демократских“ ликова, сумњивог девијантног сексуалног понашања, чија мимика и гестикулације више личе на женске него на мушке, и обрнуто, наступила је криза идентитета адолесцената и као неминовност: потреба идентификације са „победницима“. Како све не би остало недоречено, извршена је комплетна промена филмских програмских шема. Уместо љубавних филмова, здравих комедија, па евентуално и еротских трилера, гледаоцима су понуђени филмови пуни насиља, крви, масакра, рушења и уништавања не само градова, већ целе људске цивилизације. Неосетно, уз филмове таквог садржаја, мало по мало, почели су да нам нуде и „љубавне“ филмове, чак и серије, али у којима је сасвим природна и нормална љубавно-сексуална веза између два мушкарца, односно две жене.

Извесно је, демократско понашање препуно ђаволских елемената, симбола и подвала почело је да осваја ово такозвано транзиционо српско поднебље. Они, који су можда, раније били у дилеми зашто је само природан однос између различитих, а неприродан и друштвено критикован однос између истих полова, који би можда у неким здравијим и нормалнијим друштвено-политичким ситуацијама затражили лекарску или педагошко-психијатријску помоћ, преко ноћи су разрешили све дилеме, у корист сопствене штете, на штету сопственог народа, у корист штете продужетка врсте. Јер, ако је хомосексуалност нормално прихваћена у Америци, ако је у Њујорку природно да се два мушкарца страсно грле и љубе, или две жене, зашто то исто не би било нормално и у Србији, Лесковцу, Нишу или Београду?

Некако у исто време, у „ослобођеним“ медијима, штампи, радио таласима и телевизијским програмима све више простора припадало је оним познатим личностима из јавног живота, чија је сексуална опредељеност, најблаже речено

сумњива и под знаком питања. Готово су преко ноћи славлени као доносиоци неког новог ослобађајућег и демократскијег љубавног модног тренда, познатијег као хомосексуалност. За српску нацију требало је то да буде први аларм упозорења, али народ је још увек био опијен „демократским променама“, и у тензији ишчекивања нормалног и обећаног бољег живота. За то време хомосексуалци су се све више и све безобзирније ширили. Да не би било забуне како је све на нивоу случајности, важно је напоменути како је иза промотера слободне хомосексуалне љубави стајао и стоји један од најмоћнијих светских лобија, који се најзад пробио и у најтврђи, најсрпскији део Балкана.

Први и прилично трапави покушај увођења хомосексуалаца у нормалне токове живота на овим просторима, протутњао је Београдом као парада „Мој понос“, у којој су „поносни“ учесници ове параде уместо похвала добили мотке, због чега се умаласео читав декадентни део Београда. Наиме, многе познате личности из јавног и културног живота Београда, онај део уметника и политичара, који себе

сматра „лин“ у демократској грађанској опцији, пуној декаденције, разврата и неморала, пребијање хомосексуалаца који су покушали да парадирају Бео-

градом, изазивајући саблажњавање, па чак и грубости нормално оријентисаних људи, доживео је као хајку на јадне хомиће, који се спремно и „храбро“ суочавају са дивљачким отпором остатка српског света, који у суштини, а по свом дивљаштву и несхватању функционисања „демократских промена“ представљају само пошаст прошлог режима. У таквом мозаику изједначавања сексуалних права друштвено прихваћених и неприхваћених, у коме девијација и сексуална извитопереност воде друштво на маргину природног, дајући предност неприродном и аморалном, победио је јачи и још увек морално стабилнији део српског народа, онај који је за природни продужетак људске врсте: сексуалну привлачност између мушкарца и жене, који по природи ствари завршава рађањем!

После овога свима је постало јасно како „демократске промене“ и слободе грађанског друштва, по угледу на америчко, ипак, на српском делу Балкана неће проћи тако лако, како се чинило на почетку...

Моћни хомосексуални лоби Запада, на српској земљи више ништа не препушта случајности, а њихов пробој уз помоћ квазиинтелектуалаца, признатих у Западу, овде промовисаних као демократских перјаница, добро и перфидно је камуфлиран, тако да обичан, од живота и „демократских“ промена изморен и изнурен човек, у први мах ни не примећује шта се дешава. У прилог перфидној хомосексуалној игри са српским народом иде и све популарнија серија коју емитује Телевизија Студио Б, „Грејс и Вилис“, у којој је на симпатичан и лукав, за гледаоце на пријемчив начин извршена промоција хомосексуалности и њихово уклапање у нормалне животне токове. Заправо, гледајући ову серију, просечан гледалац напросто не може да се отме утиску како хомосексуалци због бахатости и немара нормално сексуално оријентисаних, који су углавном представљени као приглупи и површни, али сналажљиви и безобразно користољубиви, стално пролазе кроз некаква доказивања. Као у свакој тенденциозној америчкој бајци, тако и у овој хомосексуалној, на страни „топле браће“ је правда и, у низ комичних и добро урађених сцена, они побеђују. Наравно, уз пут, што и јесте сврха ове серије, симпатични и добри

глумци купе гомилу гледалачких поена, што кроз изврстан временски период ствара код гледалаца привид како је хомосексуалност исто толико природна колико и однос између мушкарца и жене и да је свако чуђење услед размене нежности међу истим половима на граници недопустивости савременог а успешног грађанског друштва, које је дабومه, окренуто и успеху земље.

За ТВ Студиом Б, не заостаје ни „Пинк“ телевизија, која је својим гледаоцима у ударном вечерњем термину понудила серију „Пријатељи“, у којој је на духовит, занимљив и благонаклон начин описана хомосексуална веза између некада две најбоље пријатељице. Наиме, једна од главних јунакиња раскида везу са својим дечком зато што схвата да се заљубила у своју најбољу другарицу. Њих две се одлучују на заједнички живот, али главна јунакиња сазнаје да је „нешто“ понела из претходне везе: трудноћу. Прави заплет, који је на врло духовит и пријемчив начин приказан, настаје кроз борбу, ко ће одгајати дете: тата или мама која је у дивљем браку са својом најбољом другарицом?

Са друге стране, слична ситуација је и на биоскопским платнима. Наиме, макар један филм недељно обрађује успешност хомосексуалаца, њихову пословност, образованост и одговорност, а некако из позадине провејава да хомосексуалце, увек подржава некаква скривена група, такозвани људи из сенке. Да ли такве филмове, серије и поруке које они емитују треба схватити само и искључиво као добру западњачку комерцијалу, па чак и ако је тако, поставља се питање: куда иде ова цивилизација и да ли је сумрак хетеросексуалних односа, захваљујући јакој медијској хомосексуалној кампањи, на видику?!

Извесно је да се српски народ нашао у агонији транспарентних промена земаља у транзицији, да нам предстоји комплетно реформисање друштва, што по неким политичарима сумњивих сексуалних склоности, а који се налазе на важним државничким функцијама, ваљда подразумева и дозвољава хомосексуалну везу с тенденцијом прерастања такве сумњиве сексуалне слободе, кроз догледно време у склапање хомосексуалних бракова. Да ли је српски народ заслужио овакав „демократски процват“ процените сами.

КУПИТЕ ЦИГАРЕТЕ, ВИСКИ, САТАНИЗАМ И ХОМОСЕКСУАЛИЗАМ

I CHOOSE

AN AMERICAN ORIGINAL

ПРОДАЈТЕ ДУШУ ЗА АМЕРИЧКИ ОРИГИНАЛ

И док је на Западу забрањено рекламирање дувана и алкохола, на нас јуришају рекламе које нам уз све то продају још два типично западњачка производа: сатанизам и хомосексуализам. На мети је најрањивији део популације, наша омладина

Н аучили смо још једну страну реч-билборд. Билборд транспарентно (и то смо недавно научили), на великој површини, дуж свих београдских улица и аутопутева, напада све потрошаче који га ничим не изазивају и само покушавају да што пре стигну до својих одређених. Онако велики, осветљени и уличкани, помало одурају од оронолог сивила престонице. Наравно, има их свуда по Србији, али Београд им је главна мета, с обзиром на

број потенцијалних жртава. Или, маркетиншки речено потрошача, како од миља велики трговци зову своју циљну групу. Тих циљних група има различитих и има их много. У зависности од земље у којој се продаје, нишане се и различите групе. Код нас су као топовско месо највише на циљу млади. Њима се продаје све и свашта, пошто се рачуна да су их године изолације и претходног комунизма у појединој мери изгладнеле, па им се роба упакована на Запа-

ДЕЦА, ОМИЉЕНЕ ЖРТВЕ САТАНИСТА

По проценама из кругова америчке полиције од укупног броја нестале деце, њих око 200-300 вероватно су жртве различитих сатанистичких култова. Један од тих култова изборио се за право грађанства још пре неколико година, тако да је „Црква сатане“ данас изједначена у правима са хришћанским црквама.

Поклонници сатане међусобно се поздрављају истовремено испруженим кажипрстом и малим прстом леве руке, што се често може видети и у музичким спотовима који се емитују на свим нашим телевизијама.

ду може лако продати. Што је још важније, не постоје никаква ограничења у рекламирању алкохола и дувана, па је и велики број билбордова потпуно адекватан. И док све развијене земље (значи западне) одавно забрањују рекламирање цигарета и имају знатна ограничења за рекламирање алкохолних пића, код нас је то нормално и нико и не поставља то питање.

Тако, неприметно, уз цигарете се омладини продаје још понешто. У примеру једне рекламе, која се најдуже задржала на београдским билбордима, и сатанизам у комбинацији са хомосексуализмом. Велики произвођачи одавно су схватили да се њихов производ лакше намеће ако прати неки постојећи животни стил. У случају Србије, нема баш много различитих стилова, што је условљено цивилизацијским и културним кругом у којем постојимо, па је и маркетиншким манипулаторима битно сузјен круг деловања. Зато су одлучили да искористе прилику, да под фирмом „отварања према свету“ легализују и у Србији неке, како они кажу, стилове. Само, оно што они називају животним стилем, ми овде називамо девијацијама, и то само када пазимо на речник.

Тако, под слоганом „Ја бирам“ (I choose) младић окренут леђима не бира само цигарете, него и сатанизам и хомосексуализам. Тетоважа на његовим леђима је прави сплет сатанистичких симбола, састављен од сечива и рогова, све по правилима сатанизма. Црних, наравно, како прописују кодекси поштовалаца сатане. Та боја, заједно са црвеном, одавно је прописана у сатанистичком комуницирању, како међусобном, тако и са спољашњим светом. Уз то, две минђуше у десном уху јасно показују да се ради о хомосексуалцу, што је исто тако одавно утврђен знак распознавања у свету из којег је искључен женски пол. Минђуша у десном уху је само један од знакова који олакшава контакт са другим хомосексуалцима, али спада у најстарије и најпознатије. Тако, на пример, нормалном Американцу, не пада на памет да буши десно ухо, јер би лако могао да надрља. Дакле, код нас се не зна оно што је на Западу одавно јавна тајна, па се често може срести потпуно нормална особа која је избушила погрешно ухо, све због погрешног и површног тумачења модних трендова. Иначе, свуда у свету је права реткост да мушкарци буше уши, чак и у неразвијеним културама. У Америку и западну Европу овај тренд су увели хипици, алудирајући на поморце који су сваки прелазак екватора на својим једрењацима обележавали додавањем једне алке. То би им подизало цену када се окупљала посада за неку нову експедицију, а хипи-покрет је тако представљао своју визију света без граница. Сада нам са Запада уместо хипика, безазлених наркомана којима је главни циљ у животу био да отпутују у Индију, стижу сатанисти. Са потписом који гарантује да је роба амерички оригинал. Веродостојност је оверена црвеним печатом.

ПС

Барт Симпсон у једној епизоди цртане серије одговара зашто неће да пева у црквеном хору: „Све најбоље рок-групе сарађују са сатаном“.

НА БАЛКАНУ НЕ ЖИВЕ САМО ЛУДАЦИ
ПОПУТ ФРАЊЕ ИЛИ АЛИЈЕ – ОДНЕДАВНО ИМА И ЛУДИХ КРАВА

СЛОВЕНАЧКО ЛУДИЛО ЈУРИША НА СРБИЈУ

Иако је доказано да се у Словенији појавило кравље лудило, досовска власт на ову вест није реаговала забраном увоза говеђег меса и прерађевина из ове јужно-швапске покрајине. Зато је оправдано сумњати да ће нам кравље лудило доћи упаковано у кесице „домачих мочних јуха“, које ће се продавати у бесправно саграђеном „Меркатору“ на Новом Београду. За то време, досовци ће масовно прећи у вегетеријанце

највећи словеначки извозник меса, отказане су поруџбине из Македоније, Алијне БиХ, и што је интересантно, из Србије. Ово отказивање поруџбина из Србије је лични чин увозника, јер у нашој земљи државни органи нису реаговали на чињеницу да је у Словенији доказано постојање крављег лудила. Било какав увоз из Словеније хитно је требало стопирати већ на саму сумњу појаве ове опаке болести која је итекако опасна и за људски организам, а изостанак овакве реакције треба тумачити или као тотално атрофирање државних органа на свим нивоима или као намерну незаинтересованост у тренутку када словеначки производи свих врста преплављују српско тржиште.

Словенци нас преплављују својом некавалитетном робом уз обилату помоћ досовске власти, јер само тако се може тумачити про-

НЕУНИШТИВ ВИРУС

Болест, која се првобитно појавила на фармама у Енглеској, има подугачко научно име, непрактично за употребу у штампи или свакодневном дијалогу. Зато се „Трансмисивна спонгиформна енцефалопатија“ свуда у свету назива кравље лудило. Изазива је веома отпоран вирус који у облику спора може да издржи и најнеповољније услове, чак и температуру од 650 степени Целзијуса. Уништавају га само температуре веће од ове, што значи да изазивач крављег лудила без проблема подноси температуре кувања или печења, које су знатно испод 650 степени целзијуса. Једном речју, када уђе на неку територију, ову болест је тешко искоренити све док постоји било какав сточни фонд.

Уторак 13. новембра ове године остаће упамћен као историјски дан када је у наш комшилуку стигла европске пошаст звана кравље лудило. И до сада смо у комшилуку имали опасних лудака, али са овим лудилом је много теже изаћи на крај него са Алијиним, на пример.

Наиме, 13. новембра је Ветеринарска управа Словеније издала званично саопштење у којем се наводи да постоји оправдана сумња да је на једној словеначкој фарми, са укупно девет говеда, дијагностицирана болест крављег лудила код једног грла, старог пет година. Уједно, саопштење је да ће због тога што се ради о првом позитивном налазу на ову болест на територији Словеније, узорци бити послати у специјализовану лабораторију у швајцарском граду Берну. Са овим саопштењем словеначки ветеринари нису претерали, претходно су извршили три теста на сумњивој крави, и сва три су показала да је оболела. Први су реаговали Хрвати, који су одмах забранили увоз говеда и говеђих производа из Словеније, као и свих врста сточне хране. Уследила је и словеначка реакција, реакција словеначких узгајивача стоке који су оштро критиковали своју Ветеринарску управу што је изашла са информацијом пре анализе из Швајцарске. Истовремено, месари у Цељу, која је

даја плаца на Новом Београду, на којем се гради грандиозни тржни центар „Меркатор“, а за који никада нигде није објављен јавни конкурс. Зато постоји велика могућност да ће нам словеначко кравље лудило доћи упаковано у кесице „домачих мочних јуха“. Све у заједничком пакет-аранжману досоваца и Словенаца. Тако ће Словенцима истовремено бити испуњене две жеље: да нас побију и да на томе добро зараде. За то време досовци ће прећи у вегетеријанце.

Сцена из филма
„Ничија земља”

ЂУРИНЕ ЧАРОЛИЈЕ НА „НИЧИЈОЈ ЗЕМЉИ”

Главни глумац громогласно рекламираног филма „Ничија земља” за време раија у бившој Босни и Херцеговини испикао се 1992. године на муслиманском радију изговарајући историјску реченицу: „Када Јука буде вјешао Србе по Бањалуци, ја ћу им избијати столице испод нога”

Бранко Ђурић са супругом
Тањом Рибич, која у филму глуми тајницу
УНПРОФОР-овог генерала

Критиковати један филм, а да се не погледа више од телевизијске рекламе, заиста је непрофесионално, најблаже речено. Нажалост, постоје и филмови за које је превелика услуга купити макар и једну биоскопску карту, како за режисера, тако и за глумце. Такав је случај са филмом „Ничија земља” који се ових дана нападно рекламира српској публици. Наравно, у реклами су избегнути сви детаљи који би унапред створили одбојност код гледалаца, а заузврат су послогани симпатични кадрови који засмејавају, нарочито југоносталгичаре међу нама.

Пре уласка у биоскопску салу, ипак треба знати да је филм режирао извесни Данис Тановић, сарајевски муслиман, те да глумачку поставу сачињавају Бранко Ђурић (бивши надреалиста), негова жена Тања Рибич (Словенка), Филип Шоваговић (син Фабијана), Мустафа Надаревић (загребачки муслиман), Богдан Диклић (наше горе лист) и неколико једва познатих енглеских и још мање познатих белгијских глумаца. Исто тако, ва-

ПОРЕКЛОМ ИЗ КРУШЕВЦА

О моралном лику Бранка Ђурића иешко је судиши, јер ишај лик уишише нема морала. Како другачије говориши о особи која би повешала чииав народ соисшвеног оца, чије и име и презиме носи? Оишац му је био угледни правник, родом из Крушевца, а умро је пре рођења свога јединца. Одрасишао је у породици своје мајке, муслиманке, иа је изгледа превагнула иша генейска грана.

Сада живи у Словенији, где се бави позоришном режијом. До сада је са гнушањем одбио све позиве својих другова из Сарајева, који сада живе у Београду, да их посеиши.

жно је напоменути да је филм приказан на овогодишњем Канском фестивалу, где је прошао готово незапажено.

Без обзира на неуспех у Кану, „Ничија земља“ ће вероватно постићи свој главни циљ, зарадиће паре на српској публици. Као и Словенци који нам увалују своју некавалитетну и прескупу робу, као што нам Хрвати протурају своје музичке плагијате, тако нам и из Сарајева стиже њихов једини могући производ. Чиста магла. Процењујући да филм у Београду може проћи захваљујући предратним симпатијама које је Сарајево зарадило на некадашњем хумору и музици, режисер Тановић и његови спонзори су и ангажовали Ђурића који је одавно престао да се бави глумом. Наравно, у рачун су узели и потпуну неинформисаност српске публике о ратним и, мање важним, послератним активностима овог симпатичног глумца.

Историјска реченица Бранка Ђурића

А требало би да знају. Те 1992. године, када је почео рат у Сарајеву, безброј пута је говорио преко муслиманског радио-Сарајева. Количина мржње коју је избуљвао према Србима запањила је све, не само Србе, него и оне са друге стране нишана, просто нико није могао веровати да је Ђура у стању да изговори толико зла. У мору увре-

да типичних за оно време када су Срби крштени изразима „гуњаши с брда“, „чобани“, „србоћетници“, Ђурић се истакао историјском реченицом: „Када Јука буде вјешао Србе по Бањалуци, ја ћу им избијати столице испод нога“. Мислио је на тада актуелног муслиманског хероја Јусуфа Празину, којег су сами муслимани убили неколико година касније. Мислио је и на Србе, наравно. И сад за таквог човека треба платити биоскопску улазницу. Скупо, прескупо.

„Голо срце“ Емира Кустурице

Да су у тренду, после кратког предаха, поново филмови који који за тему имају догађаје из последњег грађанског рата, види се и из најаве Емира Кустурице који увелико промовише свој нови пројекат. Филм ће се звати „Гладно срце“, а говориће о љубави која се развила у рату, између Србина и муслиманке. Заплет почиње прилично језовито, дотични Србин држи муслиманку у заробљеништву како би је размењивао за сина који је у рукама њених сународника. Наравно, заљубљује се у њу, чиме заплет врло брзо добија поненту, очекивано југоносталгичну.

Све у свему, овакав сценарио није изненађујући када је у питању Кустурица и није му замерити. Чак и само име филма помало личи на парафразу Гибсоновог филма „Храбро срце“ који говори о највећем националном јунаку Шкотске. Било како било, Кустурица је барем поштенији од многих других уметника који су читав живот (и рат) провели у Београду. Како је изјавио, не пада му на памет да иде у родно Сарајево, ни као гост: „Не могу ја њихово достојанство до краја да поразим. Ако им је Запад већ то учинио, ја не желим да настављам“.

Ипак, после свега, остаје нам сазнање да још увек није направљен ниједан филм који реално сагледава прохујали грађански рат, у којем режисер није окривио Србе или их ставио у исту раван са њиховим убицама. Једноставно, није модерно говорити о Србима као жртвама, што једино одговара правом стању ствари. За такав филм је данас заиста потребна храброст. О патриотизму да не говоримо.

ЧИЈА ЈЕ НИЧИЈА ЗЕМЉА

По ономе ишио се може закључиши из реклама, иисања ишиамие, иа и самог наслова филма, „Ничија земља“ је највероваишије промуслимански или иацифистиички ишеширани филм. Значи, филм који нема никакво уиоритише у стиварности, окруишој стиварности за Србе, пре свих. Додуше, када наши сународници режирају антиисрпске раишне филмове, ишио би због ишога осуђивали Даница Тановића?

НАЖАЛОСТ ЖИВИ У БЕОГРАДУ

У сенци боравка актуелног министра културе Лечића, у српским медијима потпуно незапажено је прошло летовање Срђана Карановића у Хрватској. Оно што је пропустила српска, искористила је хрватска штампа. Интервју који је дао за ТВ Глобус, искоришћен је као потврда да су Хрвати у праву што Србе сматрају нижом расом. Јер, шта је убедљивије од сведочанства из редова непријатеља

Гомила београдских уметника просто срља у Сарајево и Загреб, као да смо са Хрватима или муслиманима све ове године играли фудбал, као да није вођен крвави грађански и верски рат који је завршен истребљивањем и протеривањем велоког дела српске популације западно од Дрине. О окупацији територија и отимању имовине да не говоримо. Сви они трче да се извину усташама за некаку „агресију“ Београда, као да баш они имају обавезу да то учине. Њима, бедницима, за тих десет година које називају годинама мрака, страдали су само приходи, девизни, што их највише боли.

Какво они имају право да се извињавају у име мајки чија су деца страдала од муслиманског снајпера у сарајевским насељима Грбавица, Илица, Нецарићи, Добриња или Лукавица? А то су само нека од места где су страдала српска деца, само нека од стотина и стотина на која су јуришале усташке легије, свеједно да ли под љиљанима или шаховником. Али то вајни српски уметници неће да знају, они се извињавају. Њима је важно да опет парадиралу у кратким „хлацицама“ дубровачким Страдуном, загребачком Илицом или да дођу упарађени на премијеру у сарајевску Скендерију. Дугачак је списак београдских југоносталгичара, који су протоком времена своју носталгију заменили отвореном антисрпском мржњом. Мржњом која се са режима пренела на сопствени народ. Никакво оправдање не могу наћи у свом, евентуалном, неслагању са ранијим режимом. Уосталом, и тада су добро живели, зашта могу да захвале управо том режиму. Српска погибија их није интересовала, вероватно су мењали програм када би се појавиле за њих тешке слике. Био је то начин да се остане недирнут, под стакленим звоном, а за све је постојало врло једноставно решење: потписати предају, предају коју ће платити неко други, далеко од Београда. И би тако, и деси се Дејтон.

Сада могу да путују где хоће, да летују где им воља широм Хрватске. Те велике демократе духа, који није омеђен тако примитивним људским патњама. Тако је и Срђан Карановић заузео своје место поред Милене Дравић, Љубише Самарџића, Бранислава Лечића, Сергеја Трифуновића

и још много других због којих би у набрајању узалуд трпили папир.

У поменутом интервјуу, представљен као аутор „своједобно“ култне серије „Грлом у јагоде“, на питање да ли живи у Београду, одговорио је врло кратко: „Нажалост“. Жао је и нама што живи у Београду, тако да су осећања узајамна. Како да се другачије одредимо према човеку који прихвата констатацију хрватског новинара о „балван-револуцији“ и који за све криви Милошевића? Из чега произлази да је Фрањо брао цвеће, а Алија прескакао ластиш, све док им зликовац Слобо није отео играчке. Баш брига великог интелектуалца што оваквим лупетањем подгрева усташлук и тако научно доказује новим генерацијама хрватића да Србе треба искоренити. Да има имало достојанства, што би требало да краси право интелектуалца, никада не би пред странцима говорио о проблемима у сопственој кући. Па чак да ти странци и нису непријатељи као Хрвати. Али, не. Спреман је да плати било какву цену за безбрижно летовање на плавом Јадрану. А и није скупо, лако је продати Србе. Не треба ни храбрости, ве је требало код куће.

Заузврат, Карановић је одушевљен свим лепотама Хрватске, тако да није крио своје одушевљење Филмским фестивалом у Мотовуну, на који га је позвао његов интимус Рајко Грлић, сада директор овог хрватског фестивала. Наравно, ту је пронашао и спонзоре за свој нови филмски пројекат који ће говорити о животу у Београду, у деценији проведеној под санкцијама. Само није навео ко су му спонзори.

Природно и очекивано би било да се међу спонзорима нађе и „Удруга хрватских драговолаца“, која у Београду има, у свету уметности и политике, велики број дописних чланова.

ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ ПРЕСУДИО
ДА ЗЕМУНСКЕ ВЛАСТИ МОРАЈУ ДА ВРАТЕ ОДУЗЕТЕ ПЛАЦЕВЕ

ФЕУДАЛИЗАМ ЈЕ БИО БОЉИ

Одмах по доласку на власт у Земуну, ДОС је једном одлуком Извршног одбора Општине поништио велики број решења о додели парцела које су додељене још у време власти српских радикала. Све досадашње судске пресуде, њих преко педесет, биле су у корист грађана чију је имовину узурпирала општина. Међутим, надлежна општинска служба одбија да спроведе ове законске одлуке, па се тако још једном грубо оглушује о закон. Иако такво понашање службенике може коштати кривичне одговорности

Факсимил прве странице пресуде

У бр. 713/2001

У ИМЕ НАРОДА

ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу за управне спорове, у саставу судија Гордана Цакуле, председника већа, Мирјане Аранђеловић и Обрада Андрића, заменика већа, са стручним сарадником Мирјаном Јапковић као писменим чланом, у управном спору по тужби тужиоца Мидице Грбић из Земуна, ет. Капетана Радана Петровића бр. 7, против туженог Извршног одбора Скупштине општине Земун, ул. Трг победе бр. 1, ради поништаја решења бр. 463-970/2000-6 од 14.12.2000. године, одлучујући у нејавној седници већа одржаној дана 28.9.2001. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Извршног одбора СО Земун бр. 463-970/2000-6 од 14.12.2000. године

Образложење

Оспореним решењем поништено је решење Одсеља за имовинско-правне и стамбене послове СО Земун бр. 463-970/2000-1 од 9.10.2000. године којом се тужила додељује на трајно коришћење без накнаде непокретно грађевинско земљиште у грађевинском подручју места Земун и то једна парцела бр. 571/133 површине 606 м² уписане у ЗКУЛ бр. 753 КО Земун под називом „Плави хоризонт“

Подносом тужбом тужила оспорава законитост решења туженог органа из разлога што је тужила предметна парцела додељена закључком ИО СО Земун, а затим и решењем Одсеља за имовинско-правне и стамбене послове од 9.10.2000. године, в при докочењу тог решења у овему је поштован закон, проведени су поступак за доделу предметне парцеле и у том поступку је уместовила тужила као заинтересовано лице тако да је парцелу добила на законит начин. Предметну парцелу тужила је добила као запослени радник у ЈП „ЗИПС“ који је оснивач СО Земун, у циљу решавања стамбеног проблема тужила на шта тужила као радник из радног односа има право. У поступку поштовања предметног решења није учествовала тужила нити је вођен било какав поступак за поништај тог решења. Оспореним решењем тужила је оштећена јер јој се одузима право коришћења парцеле које је право тужила

Нејединствени ДОС је јединствен само када су паре у питању. Тако су досовци, одмах по доласку на власт у Земуну, поништајили преко стотину решења о додели плацева, које су уредно издали њихови претходници, српски радикали. Досовцима не смета да се јавно бусају у прса како ће они утемељити правну државу, како се залажу за стриктно поштовање права, а да се истовремено понашају као б. личка на Дедињу, те давне 1944. године.

Отимајући туђе сигурно нас неће увести у Европу у коју се заклинају, још мање ће завредити поштовање сопствених бирача. Али, што да брину о томе, све друге партије намеравају да униште, медији су њихови, исто као и правосудје, па су мислили да ће лако доћи до пара поновном продајом плацева.

Насеље „Плави хоризонт“

створи u редовном поступку на legalan начин пред istim туженим органом. Тужила је предложила да суд тужбу уважи и поништи решење туженог органа.

Тужени орган у одговору на тужбу настао је да је поднета тужба неуредна, да се по њој не може поступити јер није правилно описан тужени, ствари су се законски разликују за одбацивање тужбе, такође је тужба недозволена јер се против оспореног акта не може водити управни спор обзиром да се ради о акту располагања за који понижат није надлежан суд у управном спору, те се оспорава тужба и постављен тужбени захтев тужиоца као неоснован и остаје при наводима и разлозима из образложења оспореног решења обзиром да је понижателни акт био супротан одредбама закона, јер је одлучивао ненадлежан орган, мимо утврђених поступака, додељено земљиште није формирано грађевинска парцела за изградњу породичне стамбене зграде, земљиште нема урбанистичку намену нити је на овом подручју Земун дозвољено било каква изградња. Општина Земун није корисник уступљеног земљишта, за уступање земљишта није расписан конкурс, странке није поднела било каква захтев за уступање земљишта, земљиште је уступљено без накнаде, без конкурса, лиценцирања, без захтева за уступање лицу према коме није постојала било каква обавеза предвиђена Законом о грађевинском земљишту или другим прописима или актом општине, а тужени орган је понижито решење као орган овлашћен да врши надзор над радом општинске управе те да поништава или укида акт општинске управе који су у супротности са законом односно општинском одлуком у складу са Одлуком о организацији и раду органа Општине Земун ("Службени лист града Београда" бр. 5.17 и 19/2000). Тужени је предложио да суд тужбу одбаци као неуредну или недозволу, односно да тужбени захтев одбаци као неоснован.

Суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбе и целокупних списа предмета овог управног поступка нашао да је тужба тужиле основана.

Из списа предмета управног поступка произилази да је закључком ИО СО Земун бр. 06-457/2000-1 од 6.10.2000. године додељено на трајно коришћење без накнаде неизграђено грађевинско земљиште у грађевинском подручју места Земун и то делови кат.парцеле бр. 571 КО Земун поље насеље "Плави хоризонт" уписане у ЗКУЛ бр. 753 радницама наведеним у том закључку ИО СО Земун информативно пословни систем. Решењем Одељења за имовинско-правне и стамбене послове СО Земун бр. 463-970/2000-6 од 9.10.2000. године тужилим се додељује на трајно коришћење без накнаде неизграђено грађевинско земљиште у грађевинском подручју места Земун и то кат.парцела бр. 571/133 површине од 600 м² уписана у ЗКУЛ бр. 753 КО Земун поље-насеље "Плави хоризонт" Закључком ИО СО Земун бр. 06-679-1/2000-1 од 14.12.2000. године стављају се ван снаге закључци ИО СО Земун бр. 06-457/2000-1 од 6.10.2000. године, бр. 06-463/2000-1 од 10.10.2000. године и бр. 06-484/2000-1 од 12.10.2000. године о додели на трајно коришћење без накнаде неизграђено грађевинско земљиште у грађевинском подручју места Земун у насељу "Плави хоризонт" радницама Јавног предузећа "ЗИПС". Оспореним решењем понижито је цитирано решење Одељења за имовинско-правне и стамбене послове СО Земун бр. 463-970/2000-1 од 9.10.2000. године уз образложење да је с обзиром да је ИО СО Земун ставио ван снаге закључак бр. 06-457/2000-1 од 9.10.2000. године, а на основу члана 32 тачка 5 Одлуке о

Ипак, оштећени купци плацева су тужили Општину Земун и, за дивно чудо, добили пресуде у своју корист. И то правоснажне, које су прошле све судске инстанце, где су исцрпљена сва редовна правна средства којима је располагао Општина Земун оспоравајући поднесене тужбе. Тако се испоставило да још увек има судија и судова који пресуђују ни по бабу, ни по стричевима, него искључиво по слову закона. Зато је Батић и нервозан, судови још увек не оверавају свакодневну неправду моћника из ДОС-а.

Пример „Плавог хоризонта“

Негде крајем септембра завршени су први судски спорови на релацији општина-корисници плацеви, тако да је до сада уручено нешто више од педесет судских пресуда, све у корист тужилаца којима су општинске власти потпуно бесправно узурпирале плацеве. Највећи број ових решења односи се на парцеле у насељу „Плави хоризонт“ којег су основали српски радикали, па је ваљда зато и највише било на мети досовске општинске власти. На овим страницама објављујемо факсимиле једног таквог решења, па је лако стећи увид којим се аргументима руководио суд у доношењу одлуке која иде у корист тужитељице. Важно је напоменути да је ово пресуда Окружног суда којем се жалила Општина Земун, јер је изгубила процес на првој инстанци, Четвртном општинском суду, који је надлежан за све овакве спорове на територији Земуна. Дакле, Окружни суд је потврдио пресуду првостепеног суда, тако да имамо и кавлификован доказ да се ради о класичној отимачини коју покушава да изведе земушки ДОС. Из пресуде се јасно види да суд није уважио аргументацију Општине Земун и то по свим

организацији и раду органа општине Земун ("Службени лист града Београда" бр. 5/2000 17 и 19/2000) да су се стекли услови за поништај решења.

Обзиром на наведено, суд налази да је оспореним решењем понижито решење Одељења за имовинско-правне и стамбене послове СО Земун којим се тужили додељује на трајно коришћење без накнаде неизграђено грађевинско земљиште у грађевинском подручју места Земун кат.парцела бр. 571/133, тако да је оспореним решењем тужени орган у вршењу јавних овлашћења решавао о праву тужиле које је било установљено решењем које је омишлено бр. 463-970 од 9.10.2000. године. Стога суд налази да су неосновани наводи туженог да се у конкретном случају не ради о управном акту већ о акту располагања обзиром да је одредбом члана 6 став 2 Закона о управном споровима управни акт у смислу овог закона акт којим државни орган или предузеће или друга организација у вршењу јавних овлашћења решава о одређеном праву или обавези физичког или правног лица или друге странке у управној ствари. Зато је неосновано истицање туженог да се у конкретном случају не може водити управни спор против оспореног решења, а како је оспорено решење управни акт, који је донет од стране ИО СО Земун, који је орган правилно у тужбу и означен као тужени. Такође а како у образложењу оспореног решења се наводи да је то решење донето на основу одребе члана 32 тачка 5 Одлуке о организацији рада органа општине Земун, суд налази да управо из овог разлога тужени није овлашћен да искључи примену одреба Закона о општем управном поступку већ напротив даје овлашћење туженом органу да врши надзор над законитишћу донетих аката али у вршењу тог надзора је у обавези да поступа у складу са одредбама Закона о општем управном поступку. Ово обзиром да је одредбом члана 1 Закона о општем управном поступку прописано да су по том закону дужни да поступају државни органи када у управним стварима непосредно примењујући прописе решавају о правима, обавезама или правним интересима физичког лица, правног лица или друге странке као и када обављају друге послове утврђене овим законом.

Како је оспорено решење управни акт, то суд налази да је обзиром да је у образложењу решења пропуштено да се наведу одребе Закона о општем управном поступку које се у конкретном случају примењују, као и одребе Закона о грађевинском земљишту у односу на које тужени орган налази да је закључак ИО СО земун претходног сазива у супротности, да је оспорено решење обухваћено битном повредом из одребе члана 199 Закона о општем управном поступку. Наведена повреда поступка је од утицаја на законитост оспореног решења јер се због овог пропуста у образложењу не може утврдити у којој врсти поступка прописаног одредбама Закона о општем управном поступку је донето оспорено решење, нити применом којих материјално правних прописа је ово решење донето те из овог разлога оспореним решењем је повређен закон на штету тужиле.

Стога је тужба тужиле уважена и одлучено као у изреци ове

Факсимил друге, треће и последње, четврте, странице пресуде Окружног суда у Београду

пресуде на основу одребе члана 38 став 2 Закона о управним спорovima

ПРЕСУЂЕНО У ОКРУЖНОМ СУДУ У БЕОГРАДУ
Дана 28.9.2001. године. У бр. 713/2001

Зачиничар
Мирјана Јанковић

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА СУДИЈА
Гордана Цукле, с.р.

За тачност отправка
СМ

основама које су наведене као разлог за одузимање плаца или као пропусти у тужби која је подигнута против општинског решења којим се одузима плац. Тако је пала у воду једноставна замисао досоваца да својим актом, Закључком Извршног одбора Општине Земун од 14. децембра 2000. године, стави ван снаге три одлуке из октобра исте године, којим је тадашњи Извршни одбор доделио плацеве у насељу „Плави хоризонт“. Налазећи низ пропуста и повреда поступка од стране општинских власти суд је изрекао пресуду у корист корисника парцеле.

Република Србија
ГРАД БЕОГРАД - ГРАДСКА ОПШТИНА ЗЕМУН
Одељење за имовинско правне и стамбене послове
Број: 463-915/2000-6
Дана: 25.10.2001. године
Земун, Трг победе бр. 1

Општина Земун

Одељење за имовинско правне и стамбене послове

Трг победе бр. 1

У вези Вашег захтева од 24.10.2001. године, обавештавамо Вас да решење овог Одељења о бесплатном уступању земљишта у к.о. Земун IV није правоснажно, тако да нема могућности да добијете клаузулу правоснажности на истом.

НАЧЕЛНИК
Славојка Ђоровић

Факсимил општинског обавештења

Оваква пресуда, пошто је изрекао највиши правосудни орган задужен за овакве спорове, у нормалним условима значила би и крај парничења и корисник парцела би био сигуран да је одбранио своја права. Али, досовско безвлашће и тиранско кршење права поново је ступило на сцену.

Смешно обавештење

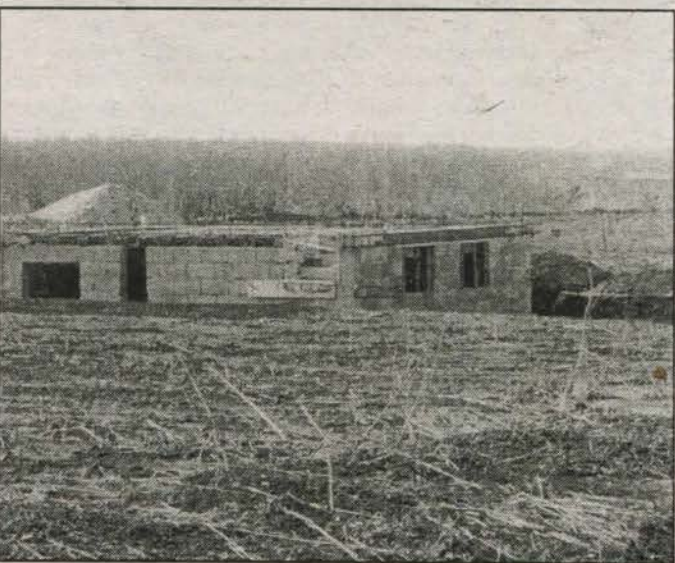
Уобичајена процедура, после добијања правоснажног решења какво је ово, којом се корисник парцеле напокон уводи у свој посед, није поштована од стране општинских власти. Наиме, корисник је дужан да се писменим путем, уз приложу пресуду, обрати општинском Одељењу за имовинско-правне и стамбене послове како би то одељење ставило клаузулу правоснажности, те са тако овереним папиром, увела корисника у посед парцеле. Уместо да поступи по закону, начелник овог одељења Општине Земун, Славојка Ђоровић, је свим корисницима који су добили судске пресуде у своју корист, послала поштом писмо истоветне садржине. У обавештењу, у којем је садржина иста, а мењају се само име и адреса, начелница тврди како решења о уступању земљишта нису правоснажна, што је апсолутно изругивање закону. Славојка се понаша као да није вођен судски процес и као да није донесена пресуда, она и даље спомине само решење о додели плаца. У штура три реда општинског обавештења нигде се не позива на било какав правни основ, тако да ово писаније делује као чист производ њене самовоље. Или оних који су јој надређени у општини. Свеједно, овакав папир је најбољи доказ тираније, самовоље, па чак и мржње једне власти према сопственим грађанима. Ради се о чистој злоупотреби која подлеже кривичној одговорности, ето такав документ је потписала Славица Ђоровић, начелник Одељења за имовинско-правне и стамбене послове Општине Земун. Преведено на српски, све звучи овако: „Не дамо вам плацеве, зато што сте их добили у време радикала и баш нас брига како је суд пресудио“.

Истекли сви рокови

У таквој ситуацији, када држава оличена у локалној самоуправи, не дозвољава да грађанин оствари своје законско право, и то на овако директан начин, можемо слободно тврдити да је Србија под овом влашћу закорачила у мрачни средњи век. Још горе, Душанов законик, на којег Владан Батић воли да се позива, итекако се спроводио у дело. Грађани који су добили спор са Општином Земун сада не знају коме да се обрате, шта им значе правоснажне пресуде када ДОС неће да их уважи. Тако грубо и масовно кршење грађанских права није забележено у новијој европској историји, па чак ни у доба комунистичке или социјалистичке власти на овим просторима, којој ДОС највише и замере због кршења права и грађанских слобода.

Наравно, досовска власт још увек настоји да издејствује некакову пресуду у своју корист, иако су исцрпљена сва редовна правна средства која су им стајала на располагању. Славојка Ђоровић је била дужна да стави клаузулу правоснажности, без обзира да ли ће се суђење наставити или не. Наравно, то није урадила, а камоли увела кориснике у посед.

Сада, како сазнајемо, покушавају ванредним правним путем, што је, правно гледано, такође немогуће. За та ванредна правна средства, која би да искористи Општина Земун, рок је већ одавно истекао. Тај рок износи тачно годину дана, после чега случај застарева, па остаје да се види хоће ли општинске власти наћи у судству саучеснике који би за њих прекршили закон.

ГРАДИ СЕ ЗЕМУН ИЗНАД ЗЕМУНА

Силна рушења по Земуну, досовска општинска власт као да компензује надоградњом која је у овом делу Београда постала прави хит одмах по доношењу новог закона који регулише ову област

Како широм Србије, тако и у Земуну, ДОС на сваком кораку негира сопствене законе. Не треба посебно подсећати да овај конгломерат партија и партијица и у Земуну обавља локалну власт, где су се уочи избора обрушили на тадашњу радикалску управу. У тој предизборној кампањи, ДОС је упирао из све снаге да докаже како су српски радикали направили урбанистички хаос, те како ће они изменити ствари из темеља. И јесу изменили из темеља, али на горе. За више од годину дана власти нису изградили ништа више од једног јавног клозета, на пијаци у насељу „Сава Ковачевић“. Заиста импресивно, грађани могу свакодневном употребом овог објекта да директно изразе своје мишљење о земунском ДОС-у.

Сво њихово архитектонско знање и умеће своди се на рушење привремених објеката, а како се у општинским органима одлучује ко је на реду за рушење, остаје тајна. Управо је невероватно да један од два идентична објекта, са потпуно истоветном документацијом буде срушен, а да други остане недирнут. Наравно, не залажемо се да оба буду срушена, није требало рушити ниједан. Таквих примера је много по Земуну, тако да се са сигурношћу може закључити да је рушење највећа грађевинска инвестиција садашњих општинских власти.

За сваки свој рушилачки подухват земунски ДОС уредно обезбеди солидну медијску промоцију, што се може схватити као специфичан облик предизборне кампање. Уједно, може се и протумачити као освета Српској радикалној странци, јер су то прилике када се обавезно упућују оштре речи на рачун радикалске власти. Само досовци знају због чега се свете и због чега им је толико стало да оцрне радикале, јер у време др Војислава Шешеља и каснијег председника општине Стеве Драгишића, заиста нико није прогањао ове, тада опозиционе партије. Чак су им биле обезбеђене и страначке просторије, као и дотације на које нису могли рачунати у време социјалиста. Остаје само да се претпостави да се ради о некој врсти комплекса, који су условили знатно амбициознији, способнији и практичнији претходници.

Земун у два нивоа

Оно што пролази далеко од очигледности, барем изван Земуна, овдашњи грађани сусрећу сваки дан и, с обзиром на бројност таквих случајева, већ су помало равнодушни. Наиме, тренутни земунски хит су надоградње постојећих стамбених објеката. И то све врсте надоградњи, од адапта-

Старца Вујадина бр. 4

ција тавана, проширења, до изградње читавих спратова. Све се то ради у време када је Скупштина Србије, досовском већином, донела изузетно рестриктивне законе који регулишу ову област. Основно што проистиче из законске регулативе је да се не може почети са градњом док се не прибаве потребне дозволе, урбанистичка и грађевинска пре свих. Добити урбанистичку дозволу и данас је права уметност, поготово ако су потребни посебни услови, ако је зграда под заштитом државе или нешто слично. По новом закону, надлежне службе имају рок од два месеца за издавање дозволе, рачунато од дана предаје документације. Међутим, хиљаде предмета чекају и више од годину дана у фиокама градских урбаниста без икаквог одговора, тако да је

невероватно да градитељи најсвежијих поткровља имају све потребне папире. Земунски ДОС о свему ћути, ваљда зато што им није у интересу да дође до јавности и ова страна њихове власти, али станари дограђених зграда нису баш увек спремни да прећуткују. Тако су станари зграде у строгом центру Земуна, у улици Капетана Радића Петровића 5 одлучили да туже свог комшију који је, без њиховог пристанка, на тој згради подигао читав спрат. Не улазећи дубље у природу спора, јер је тек започео, може се ипак изразити чуђење да се ова зграда надограђује. Све и да постоји дозвола, мало је необично да је издата за овакву грађевину. Зграда је грађена између два рата, у истом стилу као и оближњи Дом ваздухопловства, што је заиста велика архитек-

Капетана Радића Петровића бр. 5

Земунски Трг победе уочи избора

тонска вредност коју треба чувати.

Ово је само један од примера, истина најупечатљивији и најиндикативнији за процену правих намера досовске општинске власти. Сличних примера је много, довољно је само прећи раскршће, где се, на тридесетак метара од ове надоградње, завршавају још две, у улици Старца Вујадина, на бројевима 6 и 4. У згради под бројем 6 живе врло утицајни станари, повезани и са градском и са општинском влашћу, који су и раније изводили значајне грађевинске подухвате, па и није чудно што их не занима шта пише у новом закону. Било

како било, никоме није циљ да изграђено буде срушено, важно је да што више породица нађе кров над главом. То да ли имају папире или не, заиста је неважно у земљи у којој правни поредак спада у област научне фантастике. Једноставно, није требало рушити ничији објекат, важно је да људи раде и преживе. Рупити неке само зато што је у време радикалске власти изградио свој објекат, заиста је на нивоу најнижих инстикта. Уједно, цела прича о надограђивању Земуна, сама за себе говори о дволичности једне власти која је поверење грађана заслужила случајно, на таласу на-

Земунски Трг победе после избора

ЗЕМУНСКА РАЗГЛЕДНИЦА

На месту срушених објеката, усред пешачке зоне на Тргу победе, сада се налази предиван паркинг

Није све тако црно, осим изградње писоара, ДОС је на земунском кеју завршио велике грађевинске радове: офарбано је чак 50 клупа. Најлепше су оне обојене у плаво

Запажен грађевински подухват изведен је испред саме Општине Земун. Ограђен је паркинг простор за општинске функционере

АФОРИЗМИ, ИДИОТИЗМИ И ОСТАЛИ ДОСИЗМИ

1. ПРАВДА ЈЕ СЛЕПА. АЛ' ЗАТО ИМА НОСИНУ.

2. СВЕДОЦИ СМО КОРЕНИТИХ ПРОМЕНА. ПАРТИЗАН ВОДИ
ИСПРЕД ЗВЕЗДЕ.

3. КО НИЈЕ СИГУРАН ДА ЛИ СЕ ПИШЕ КОРАЋ ИЛИ КОРАЧ, НЕКА
ПИШЕ-ПЕДЕР.

4. ОТПОР ЈЕ СТВАРНО НАРОДНИ ПОКРЕТ. АМЕРИЧКОГ НАРОДА.

5. „ТАКО ЈЕ”, РЕЧЕ СОЛАНА У БЕОГРАДУ, ПОДГОРИЦИ, ПРИШТИ-
НИ...

6. ПОЧЕЛО ЈЕ СА „ДИ СУ НАШИ НОВЦИ”, А ЗАВРШИЋЕ СА „ДИ ЈЕ
НАША ВОЈВОДИНА”.

7. АКО ЈЕ ТАЧНО ДА РЕВОЛУЦИЈА ЈЕДЕ СВОЈУ ДЕЦУ, У СРБИЈИ ЋЕ
ПОКВАРИТИ СТОМАК МУЋКОВИМА.

8. ПРОДАЛИ СУ ЗГРАДУ ЦК, МУЗЕЈ ГЕНОЦИДА, КИНОТЕКУ... ТР-
КОМ ПО ДЕЦУ У ОБДАНИШТЕ.

9. „ДОРЂОЛ НЕЋЕ ПАСТИ”, ИЗЈАВИО ЈЕ НЕБОЈША ЧОВИЋ НА ПО-
ВРАТКУ СА НЕУТРАЛНОГ ВОЈДОВЦА, ГДЕ ЈЕ ПРЕГОВАРАО СА
ДЕЛЕГАЦИЈОМ ОБК.

10. ПОЗДРАВ ИЗ РОВИЊА: „ЗА ДОМ СПРЕМНИ”.

МАЛИ ОГЛАС:

УБИЈАМ ПОУЗДАНО. ВИКЕНДОМ И ПРАЗНИКОМ.

ШИФРА: НОВА ДБ

Огњен Михајловић

Часопис се може набавити у седишту Српске радикалне странке на Тргу победе 3 у Земуну, као и у свим општинским одборима странке. До сада је изашло десет бројева. Цена једног примерка издатог 2000. године износи 100 динара, а за 2001. годину 300 динара.

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

YU ISSN 1450-8753
UDK 1+3

СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

10

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

ГОДИНА II ● БРОЈ 4 ● БЕОГРАД, ЈУЛ-АВГУСТ 2001. ГОДИНЕ ● ЦЕНА 300 ДИНАРА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ИЗЛАЗИ ДВОМЕСЕЧНО

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛ: 316 46 21

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

Књиге др Војислава Шешеља
могу се купити у седишту
Српске радикалне странке
Трг победе 3, Земун

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА
ЈЕ 1000 ДИНАРА

**ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК**

Све информације на телефон: 011/316-46-21